

Nº 47 (B. tip) Februar 1889

Inv. 6675. D. R. ROSETTI

Ino. 4197

CRONICELE

LUI

MAX

1886—1888

9982.

BUCUREȘCI

TIPOGRAFIA „ROMÂNULŪ“, VINTILĂ C. A.

— 2, Strada Doamnei, 2. —

1888

859-7

BIBLIOTECA CENTRALA
A
UNIVERSITAȚII
DIN
BUCUREȘTI

No. Curent 6675 Format II
No. Inventar 9982 Anul
Secția Raftul

3940 B

CONTROL 1953

931

L

CONTROL 195

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVER
BUCURESTI
COTA 6675

RC 157/07

B.C.U. Bucuresti

C9982

CRONICELE LUI MAX

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

POLITICĂ ȘI PRESTIDIGITAȚIUNE

De câte ori întâmplarea se amestecă în treburile noastre, trebuie să iasă la maidan câte o nostimadă.

Spre pildă, sunt câte-va zile de când afișele lipite pe stradele capitalei anunță că la 15 vor începe, — nu știu bine în ce anume sală — reprezentațiunile de prestidigitațiune, date de mult decoratul și dibaciul profesor Cazeneuve. Tot cam atâtea zile sunt, de când „Monitorul oficial“ anunță că la 15 Noembre vor începe pe bulevard și în dealul Mitropoliei reprezentațiunile.... pardon, — vor începe lucrările Corpurilor legiuitoare.

La prima vedere, nimic nu pare mai natural de cât aceste două știri, și mulți nu prea înțeleg poate, unde am de gând să ajung.

Deschiderea Corpurilor legiuitoare la 15 Noembre este o îndatorire Constituțională, și știut este că astă-zi îndatoririle constituționale sunt îndeplinite cu sfințenie când au cea mai mică legătură cu chestiunile de diurne....

Dar îndrăsneala d-lui Cazeneuve de a 'și începe reprezentațiunile de o dată cu acele ale Corpurilor legiuitoare, mi se pare că trece peste marginile buneii cuvințe și mă aștept să 'l văz expulsat sub inculparea că are marfă proastă.

Da; marfă proastă; insist asupra acestui calificatif și mă explic.

Cu ce vrea d. Cazeneuve să ne uimească și ce ne poate arăta care să fie lucru nou pentru noi?

Vrea să ne sperie cu decorațiunile ce poartă pe piept și pe care le vedem zugrăvite pe portretul său gigantic, lipit pe zidurile reposatului otel Broff?

Slavă Domnului, îi putem răspunde imediat prin fotografia Luminățieii Sale principelui Dimitrie Ghica, împănat de asemenea semne onorifice și pe față și pe dos.

È vorba să ne arate d. Cazeneuve că poate băga în gură o lumânare aprinsă?

În grabă aducem și noi pe primarul de la Focșani, Săveanu, care a păpat toate felinarele din orașul ce 'l administreză părintește, dar pe întuneric.

Are să scoată poate din posunarul spectatorilor câte o piesă de cinci lei, să o bage într'o pălărie și să facă dintr'însa jumări?

Èi, și! N'avem noi trei-zeci și doi de prefecti, mii de perceptori, care apucă pe un contribuabil, îi scoate din pungă tot ce are, și face din acele sume.... leturghie cu bragă!

Are de gând d-nu Cazeneuve, să ia un doveac, să 'l acopere cu un borcan de sticlă, și până când

numără publicul una, două, trei, să facă să dispară și borcanul și dovleacul?

Curată jucărie, pe lângă decsteritatea primului Ministru care bagă într'un portofoliu ministerial, trei, patru sau cinci cetățeni de a rândul, și 'i face nevăzuți tocmai când ne așteptăm să vedem ce sunt în stare să facă!

A rămas chestiunea memoriei surprinzătoare a cavalerului Cazeneuve, care spune pe de rost versuri din toți autorii, și istorisește multe și mărunte.

Dar, sărac de mine, n'avem noi memoria și mai surprinzătoare a cavalerului Brătianu Ion care 'ți spune pe de rost ce au vorbit și chiar n'au vorbit toți răposatii, începând de la Berezovski și până la împăratul Alexandru al II?

Prin urmare scamatori noștri politici lasă pe jos pe noul venit.

Să fiu însă drept:

D-nu Cazeneuve, după ce 'și termină experiențele, înapoiază spectatorului batista luată împrumut!

NOSTIMADELE SĂPTĂMĂNEI

Săptămâna trecută, mâncarea a jucat un rol însemnat în politică și instrucțiune publică.

Ambasadorii adunați la Stambul, în scop de a împedica pe Turci și Bulgari să se mănânce unii pe alții, au început prin a se pune dânsii la masă spre a nu judeca cu stomacul gol, adică cu precipitare.

Ideea a fost foarte nemerită, căci este invederat că de la oameni sătui poate naște ori-ce, afară de dorința de a mai mânca ceva din pământul vecinului, și eată cum un prânz sau un dejun servit la vreme poate juca un rol împăciuator asupra Europei.

Rumelioții și Bulgarii pot dar aștepta în liniște digestiunea Conferinței, dacă nu se vor supăra Grecii și Sârbii care n'au fost poftiți la masă.

De la Turci să treci la rahat, digresiunea nu este ciudată; să găsești însă o legătură între rahat și instrucțiunea publică ar fi fost o licență de cronicar nepomenită încă, dacă ministerul instrucțiunii publice nu mi-ar fi deschis drumul suprimând printr'o decisiune comerțul rahagiilor de la porțile scoalelor, sub cuvânt că această nevinovată cofetură turcească deprinde pe copii de mici a fi risipitori, și-î întreține într'o neliniște perpetuă! (tecostual).

Principii economice și principii antiholerice, toate sunt prevăzute în această circulară!

Cine știe dacă dânsa nu ascunde și considerante de înalt ordin politic, dorința, spre pildă, de a întâri rândurile armatelor turcești sau bulgare de unde ne vin acești comercianți, care acum vor fi poate espulsați dacă vor fi prinși în flagrant delict de vânzare de rahat, întreținând ast-fel micile generațiuni într'o stare de neliniște perpetuă, tocmai când țara are nevoie de liniște, după cum zic organele guvernamentale, și îndemnând pe copii la risipă de cincii parele pe zi tocmai atunci când țara are nevoie de bani.

Cestiunea prăjiturilor și a scolarilor va veni poate și dânsa înaintea unei conferințe, precum vine acum cestiunea diapasonului. Eu umul, nu prea înțeleg însă telegrama de mai deună-ză prin care se anunță întrunirea unei conferințe la Viena în scop de a se adopta un diapason internațional. Momentul pare alt-fel bine ales spre a se ocupa puterile de muzică, tocmai atunci când s'a cam stricat concertul european! Nemții cari au pretențiunii musicale vor stărui negreșit pentru a se adopta diapasonul lor, și atunci mă cutremur dacă vom fi nevoiți să ne ținem la diapasonul dulcilor noștri vecini de câte ori vom discuta cestiuni privitoare la Transilvania. De sigur nota primordială la, va fi înlocuită printr'un *baslama* bine accentuat!

PĂLĂRIA D-LUI MAIORESCU

Marele general și orator Alcibiad....

Să mă ertați dacă încep ast-fel cronica mea, dar știu să vă dovedesc că nu sunt tocmai certat cu amintirile istorice. Marele general și orator Alcibiad, spre a mai da ceva de vorbă Athenianilor, se apucă într'o zi să taie coada cânelui său. Negreșit că această operație o făcu într'o zi când în calitatea sa de general nu comanda manevrele după platoul de la Propylee (Cotrocenii de acolo) nici în ziua când, în calitatea sa de orator, avea procese la tribunalul local. Aceste două însărcinări ale lui Alcibiad ne dovedesc — fie zis în treacăt — că cumulusul exista de atunci, și prin urmare de geaba sbiară opoziția în contra guvernului actual.

Așa dar Alcibiad tăie coada cânelui său, și, în timp de nu știu câte zile, locuitorii orașului uitară toate faptele însemnate ale săptămânei spre a nu vorbi de cât despre această mare și interesantă operație.

Spre a da de vorbă bucureștenilor, d. Maiorescu crezu că în ziua când întregul guvern și-a pierdut capul, este ertat unui simplu particular, orator dar nu general ca Alcibiad, să-și piarză pălăria și să iasă cu capul gol, mai ales când acea pălărie o pierduse fără voie în sanctuarul Curței de apel, unde pe când magistrații împart justiția cu echitate, auditorii împart pălăriile și bastoanele cu multă decs-

teritate. Dreptate și prestidigitatiune ! Iar cumul ! Rău a făcut d. Maiorescu, căci peste o jumătate de oră — după spusele bine-voitorilor, blânzilor și com-pătimitorilor noștri concetățeni — eminentul nostru profesor de filosofie perduse nu numai pălăria, dar chiar și ce are de desupt !

Totți susțineau aceasta. Totți, și o persoană care, după ce auzise noutatea la orele trei, asistase la o-rele cinci la cursul său de la Universitate, întreba cu naivitate dacă acest svon este adevărat !

În sfârșit istoria pălăriei fu cunoscută a doua zi și se știu că svonul răspândit n'avea mai mult temeiu de cât depeșile *Agenciei Havas* din anul mântuirei 1885 în cestiunea conflictului sârbo-bulgăresc.

Păcat ! căci consiliul medical adunat în grabă făcuse deja un raport de 365 de coale constatând că omenirea s'a înavuțit cu uă nouă boală numită *dementia căciularis*, ale cărei simptome principale sunt : perderea de căciulă însoțită de plimbare pe pod cu capul gol și de purtare de ghiozdan cu hârtii sub brațul stâng !

Moralitatea ce putem trage din această întâmplare este că : dacă pe de o parte omul nu trebuie să se plimbe pe stradă fără pălărie, pe de altă parte nici nu trebuie să meargă cu pălărie la tribunalele noastre.... sau cel puțin trebuie să lase buna cuviință la o parte și să ceară autorisația președintelui spre a pleda cu pălăria în cap !

În cas când președintele ar refusa această autorisație, lucru despre care nū mai încapе îndoială, nu vе măi rămăne, d-lor avocați, de cât să vе puneți sub protecția procurorilor, care vor lua act că ați avut pălărie când ați intrat în ședință.... și vor constata pe urmă prin proces-verbal în regulă că vi s'a furat.

gulament. Spre a se ști dacă trebuia sau nu să se dea cuvântul d-lui Cogălniceanu, președintele desemnase două deputați din partide opuse, adică pe d-nii Dimancea și Epurescu, care urmau să se ia la păruială.

Camera adastă rezultatul acestei prime experiențe cu aceeași nerăbdare cu care oficerii noștrii de artilerie adăstau experiențele cupolelor.

La ora trei, deputatul Dimancea și deputatul Epurescu se coboară de pe băncile lor și se opresc în mijlocul *sacro sanctei incinte*—cum zice d-nu N. Ionescu.

Cu surâsul pe buze, să ploconesc fie-care de trei ori—ca la circ—aruncă *bezele* spre tribuna damelor și apoi își scupă în palme—tot ca la circ—ca să nu le alunece degetele când se vor încăera.

De o dată...tronc! Coconu Stefan, chestorul, care nu știa nimic despre cele ce se petreceau și nu avea habar despre modificările introduse în regulament, căci sufletul maicei fusese reținut aiurea, se amestecă în treabă și desparte pe luptători.

Regulamentul cel nou a rămas dar ne pus în aplicare de o cam dată. Eă însă, din cauza lui coconu Stefan, nu știu dacă am pierdut sau câștigat zece lei. Un confrate să prinsese cu mine—tot ca la circ—că d-nu Dimancea va trânti pe d. Epurescu, și eă susțineam că d-nu Dimancea va fi trântit de d. Epurescu, pentru că, de: Nu se știe de unde sare *iepurele!*

BERBECUL DE PE BULEVARD

Domnilor deputați și senatori veniți din județe și care se întreabă ce este de văzut în București, le pot recomanda două noutăți.

Întâiu : lumina electrică la teatru. Acei însă care doresc să facă o economie de cinci lei—presupunând că ar lua stalul întâiu,—și care doresc tot de o dată să aibă o idee lămurită despre această fermecătoare lumină, n'au de cât să privească candela aprinsă care arde sub nasul zugrăvit al patronului său patroanei fie-cărei biserici, pe când toate lumânările de lângă sfinții de clasa a doua, sunt stinse.

Efectul optic este acelaș.

După lumina electrică, vine berbecul de la bulevard, care plimbându-se zilnic pe trotuarul de la colțul otelului Herdan și până la Fialkovski, se poate vedea fără plata vre unei taxe speciale.

Ce este acest berbec? De unde vine? Mister; mister care s'a descoperit zilele trecute de d-nu D. Sturza.

Poliția îl urmărise pas cu pas—pe berbec nu pe d-nu Sturza—dar nu putuse să afle nimic.

Se constatase că de câte ori un trecător asvârlea țigara din gură, dobitoțul se repezea asupra tutunului și'l mânca, cea ce a făcut pe d-nu Moruzi să presupue că berbecul în cestiune n'ar fi de cât un

agent deguisat al Regiei Monopolului tutunurilor plătit de direcțiunea acestui serviciu spre a arăta cât este de dulce și bine făcătoare marfa eșită din fabrica de la Belvedere, și câtă puțină dreptate au acei care se plâng.

D-nu Protopopescu Dimitrie cercetat în această privință de o comisiune numită ad-hoc, a rămas mut ca d-nu I. Brătianu când îl întrebi ceva despre politica externă.

Blajin și glumeț cu bărbații, berbecul de la bulevard, amenință cu coarnele pe toate femeile care trec pe lângă dânsul, parcă ar voi să le zică: „de la voi 'mi vine podoaba ce port pe frunte“ și parcă ar voi să sfâșie pe toate fiicele Evei.

D-nu Dimitrie Sturza, Ministru la *Culte*, căruia precum știți, îi place să'și vâre nasul cu mult *cult* în toate trebile—fie zis fără rău înțeles—d-nu Sturza, din preună cu credinciosul său Haret, să puseră pe cercetări serioase și dovediră în sfârșit, cu Ovidiu în mână, misterioasa existență a berbecului de la bulevard.

Vineri după amiază, cam pe la aprinsul lumânărilor, pe când întregul Consiliu de Miniștri, întrunit în salonul cel galben al Ministerului de Interne adăsta cu nerăbdare venirea colegului lor de la *Culte*, d-nu Sturza apăru galben, mișcat, și apucând de mână pe d-nu Brătianu îi zise :

— Am descoperit un mister! Ați citit pe Ovidiu?

— Ovidiu Rudeanu, fostul prefect al conservatorilor? îngână președintele Consiliului.

Ce a făcut. La ce gazetă scrie?

— Nu frate; Ovidiu poetul!

— Îl cunosc eu, șopti d-nu Stolojan, clipind din ochii cu semeție, Ovidiu a scris o piesă a lui Alexandri.

— Ovidiu a scris „Metamorfozele și arta de a iubi“ urmă d-nu Ministru al Cultelor. A murit de mult.

— Arta de a iubi, suspină d-nu Radu Mihaiu care s'a bucurat pururea de multă *grăsime fizică*, și de mai multă *slăbiciune sufletească* pentru sexul frumos. Arta de a iubi! mai bine ar fi scris: Arta de a fi iubit!

— Lăsați glumele; cestiunea este foarte serioasă.

— Ei spune, ce zice Ovidiu al d-tale?

— Ovidiū, la cartea cinci-șpre-zece din „Metamorfozele“ sale, partea a șasea, zice:

Aut sua flumina quum vidit Cypius in unda Cornua...

— Te rog, d-le Sturza, întrerupse președintele Consiliului, nu ne vorbi nemțește, căci nu ne înțelegem bine. Spune lucru pe românește.

— Ei pe românește curat și pe scurt, iată ce s'a întâmplat: „Cipus văzând că 'i-au crescut coarne, consultă zeii Romei, care 'i talmăciră această metamorfoză zicându'i: „Tu vei domni peste Roma!“ Asemănarea între acest fapt și berbecul de la bulevard este grozavă. Eu crez în metamorfoze și sunt convins că berbecul de la bulevard nu poate fi alt nimeni de cât un resvrătitor metamorfozat care va lua puterea din mâna d-lui Brătianu.

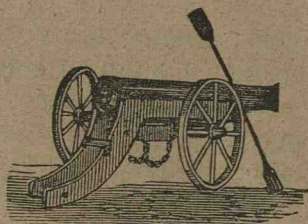
— Prin urmare ce este de făcut? întrebă Consiliul înfiorat.

Să'l expulsăm, și numai ast-fel vom scăpa, căci Ovidiū spune că și Cypius a cerut expulsarea sa, când s'a văzut cu coarne, pentru că el nu voia să domnească.

— Cu o floare nu se face primăvara, spuse președintele Consiliului. Să luăm o măsură radicală; să expulsăm în gloată ori ce dobitoc cu coarne pe frunte, care s'ar găsi în România.

D-nu Sturza, gânditor, își răsămă fruntea pe mâna dreaptă, o strivi puternic cu degetele ca un om care cugetă adânc și răspunse, întristat:

— De!! Să mă mai gândesc!

PRAF DE PUȘCĂ GRECESC

În lumea aceasta sunt felurite gusturi.

Lăsând la o parte pe nevasta vecinului care de obicei ne place tuturor, unul se înebunește după roșu, altul după fistichiu și așa mai nainte.

Aș putea chiar să vă aștern îndată pe hârtie în această privință, o zicătoare Italienească; mai bine mi vine la socoteală însă să merg înainte cu istorioara mea.

Pe când, așa dar, unora le place să stea liniștiți în casă, să se scoale la zece, să *pirotească* iarna la gura sobei... (fără alusie la *Pirotul Sârbilor*) și să nu se plimbe pe poduri de cât încotoșmănași în blănuri; altora, pentru un pilaf prea mult fert, sau o cafea turcească fără caimac, le sare țandăra, pun mâna pe sabie și o pornesc după cuceriri, buneoară cum făcură Sârbii mai deună zi.

Tot cam asemenea soiuri de oameni sunt Grecii, care cu toate că au regimente care poartă fuste ca cocoanele, au însă drept *turnură* un brâu garnisit de pistole cu cremene și iatagane cu două tăișuri.

Pe când dar răsboinici ne anunță cu trufie câte capete au tăiat pe ziua de ieri, și câți oameni au schi-

lodit—trimitându-ne vestea prin telegraf, ca să ne bucurăm cu toții mai repede—la Geneva lucrează o societate, sub denumirea de *Liga Păcei*, al cărui scop este de a lăsa schilodirea și nimicirea omenirii sub monopolisata însărcinare a hirurgilor, medicilor și spițerilor.

Scopul Societății, precum vedeți, este destul de frumos și chiar protecționist, cum zic acei ce se ocupă de economie politică. Dar cum să'l aducă la îndeplinire? Acolo e greutatea!

Adevărul este, că de câte ori se omorau câte-va mii de oameni de alt cine-va de cât de acei cu diploma facultății, societatea în chestiune, protesta. Dar ce folos, căci protestările societății ajunsese frați de cruce cu acelea ale Sultanului în zilele noastre.

Răul trebuia prin urmare tăiat de la rădăcină, și eată care fu luminata idee a *Ligei Păcei*.

La Geneva se plimba de o lună întreagă un grec anume Moraïtenis care și petrecea zilele depănând boabele de la o pereche de mătănii și cântând cu mult foc imnul cuceritor al Elenilor: *Oligeron Kai Kopteron spafi mu!*

Moraïtenis fu chemat îndată, în sala de ședințe a Societății unde ascultă, în timp de două ore, un discurs asupra maximei creștinești „cea-ce ție nu ți place, altuia nu face” și asupra înfrățirii tuturor.

Spre a'i dovedi cum va sta o dată omenirea, mulțumită acestor principiiuri evanghelicești, i se arată un tablou atârnat la perete, care înfățișa pe un francez bând dintr'un pahar cu principele de Bismark și pe un transilvănean răsucind cu dragoste mustața unui Ungur—lucruri precum vedeți, foarte problematice.

Moraïtenis, cu desăvârșire înduplecat, mărturisi Societății că el nu era alt nimeni de cât Caradaua ministrului de război din Grecia, pornit în grabă spre a cumpăra munițiuni de rebel pentru compatrioții săi cari au să plece la bătălie.

Noul adept făgădui că Grecii nu vor omorî puii de om și că cea-ce aș făcut la Missolonghi în 1826, nu se va mai întâmpla.

Ca să se ție de făgăduială, trimise în Grecia o numeroasă cantitate de grenade și obusuri care nu fac *pac* și de iarbă de pușcă bună numai spre a usca cerneala după ce ai scris.

Economiile rezultate din această afacere, le băgă în pungă, temându-se să nu fie reu întrebuințate, dacă le-ar înapoia patriei.

Limbele rele aș susținut că Moraïtenis ar fi făcut la Athena un gheșeft patriotic și național după sistema Carada.

Miștuna bre, adelfe! Moraïtenis era numai și numai membru al societății „Liga Păcei”.

Aș putea chiar zice că era un membru *înfocat*, cu tóte că iarba să de pușcă nu lua *foc!*

De atunci însă, omenirea s'a îmbogățit cu o nouă zicătoare. Când e vorba de un om care face un pas înainte și două pași înapoi, se zice de dânsul, că are „*praf de pușcă grecesc*”.

T O M B O L A !

Dacă voiți să mă ascultați și pe mine, vă povățesc să nu vă luați nici o dată după proverburî, care pot să fie comoara înțelepciunii pentru națiuni — după cum grăește un alt proverb — cu condițiune însă ca acea națiune să aibă în lăzile sale alte comori de cât bilete de ale băncei naționale, subsemnate Carada, Costinescu și C-nie.

Să nu vă luați după proverburî, pentru că cea ce este adevăr la Paris, poate prea bine să fiă minciună la București, cea ce are temeiul la Moscova, poate să se cletine la Sofia sau în alt oraș.

Să vă dau și o pildă.

Francesul zice că „*lupii nu se mănâncă unul pe altul*”. Faptul o fi adevărat acolo, unde se vede că lupii au multe feluri de bucate și poate să-și aleagă, dar în țara Românească să schimbă vorba și de aceea se schimbă și proverbul care la noi grăește în modul următor : „*Vă mâncați între voi, ca lupii!*” Colectiviștii ne dovedesc zilnic, adevărul acestor cuvinte.

Francesul și Românul, mai zic că *norocul este orb*. Curată minciună ; norocul vede mai bine de cât mine, care n'am ochii tocmai proști.

Eată și proba.

Sâmbătă seara era bal la Teatru național, bal dat în scop de a se clădi un edificiu pentru educațiune și instrucțiune, căci aceste două elemente găsindu-se pe toate cărările, se simte nevoia de a le ține închise într'un edificiu ad-hoc. Bal fără tombolă nu se mai poate în ziua de astăzi, precum nu s'ar putea colectivist fără trei diurne.

Prin urmare, roata de la tombolă a început să fie pusă în mișcare la orele 9 și nu s'a oprit până la două după miezul nopții, când fie-care și-a văzut norocul cu ochii.

Norocul n'a fost orb și a dat încă o dată proverbul de minciună :

Judecați :

D. Eugenie Stătescu, a câștigat fotografia d-lui Gr. Eliade.

D. M. Cornea : *Monitorul oficial* de la 21 Novembre cu decretul coprinzând un credit de 15,000 lei.

D. A. Djuvara : primul și unicul abonament la ziarul *l'Etoile*, plus gramatica franceză de Noel et Chapsal.

D. D. Sturza : o medalie pentru colecția sa numismatică, cu următoarea misterioasă inscripție latină :

M. A. T. E. - P. E. S. T. R. I. T. E.

D. I. Câmpineanu. O rețetă semnată Ricord.

D. Radu Mihaiu. Plocoane de tot felul oferite de prefectul Take Anastasiu.

D. I. Brătianu. Manifestul coaliției, tipărit cu litere de aur.

D. Nacu. A câștigat.... timp îndelungat pentru proiectul de organizare judecătorească.

D. Moruzi, prefectul poliției : hainele care i s'au furat astă toamnă.

D. D. Protopopescu. Autorisația să nu'și fumeze tutunul.

D. Stolojan, a câștigat... speranța de a nu'și perde portofoliul.

D. Ecsarcu. Un cumpărător de buna voie a unui bilet de loterie.

D. Tr. Djuvaru. O somațiune pentru a'și repara „coardele sparte“.

L'Etoile Roumaine. O autorizație din partea Poliției pentru „băeții cu Steaua“ ca să umble pe strade în sărbătorile Crăciunului și să isbutească ast-fel a se introduce în casele oamenilor.

D. C. F. Robescu. Un exemplar după broșură „Jos legea în contra cumulului!“

D. Săveanu. Un abonament la tramway pe linia de la gară la Văcărești.

Coalitia. O sală de întrunire!

Tragerea tombolei s'a făcut cu cea mai mare scrupulositate. Poate să mărturisească tot publicul!

Nu s'a ivit de cât un singur protest. D. Kițu a susținut că plosca dăruită de pictorul Aman, i se cuvenea de drept!

REGRETE ETERNE!

Dacă 'mă ar trăsni vre-o dată prin cap să întocmesc un dicționar al limbei române, când aş ajunge la cuvântul *Regrete*, 'i-aşi da următoarea tâlmăcire: „substantiv neutru care la plural și însoțit de calificativul *eterne*, se atâră la ferestrele modistelor, sub formă de coroană, ca semn de durere adâncă!“

Intr'adevăr, trebuie să fi observat și d-vóstră ca și mine, că mâhnirea a ajuns de cât-va timp un fel de expoziție permanentă.

Odinioară, când doreai să știi cine a mai răposat în expiratele două-zeci și patru de ore — precum zice stilul oficial — căutai la pagina 3-a, coloana cea din urmă, din gazetele mai răspândite. Știai îndată că d-nu X, *pătruns de cea mai vie durere*, a perdut pe soacra sa, sau că inconsolabila d-na Z a rămas desperecheată!

Astăzi, n'ai de cât să te plimbi pe Calea Victoriei, începând de la prăvălia d-nei Eugenie Sobre și mergând până la Malakof în Lipscani, dupe ce te vei fi oprit la Blanche, Sevastie, M-me Martin etc., și vei ști îndată cine a murit, ce rude, ce prieteni a avut răposatul, și până la ce grad se ridică părerea de rău a fie cărui donator de coroane, căci această expoziție mai are și darul de a fi un termometru al durerei!

Rude, prieteni, nici unul nu vrea să rămâe mai pe jos de cât cel-l-alt. Fie-care împodobeste panglicele cununei ce dărueste cu vorbe menite să meargă drept la inimă, plus iscălitura pătrunsului de durere donator, ca să știe bine tot orașul cât de mult e supus simțirilor morale!

Moda arătării mâhnirei se schimbă la an la an, ca și moda pălăriilor, a cismulițelor ascuțite și alte accesorii de găteală femească, asupra cărora nu vreau să mă opresc.

Spre pildă, anii trecuți era la modă durerea sgo-motoasă care însoțea pe răposat până la cimitir! In cea d'întâiu caretă luată cu chirie, care venea după mort, zăreați o cucoană îmbrăcată în negru de sus și până jos, cu părul jumătate despletit și care de la domiciliul răposatului până la cântecul bisericesc „vecinica pomenire,” țipa din răspuțeri... *Aoleu!.....*

Aoleu!..... Miticuță, Năiță sau Gheorghită al meu, după cum îl chema pe dumnealui; și notați bine că aceste cuvinte le sbiera scoțând capul pe fereastră de la caretă, ca să o vadă toți, căci alt-fel durerea sa n'ar fi avut nici preț, nici căutare. In timpul acesta, altă cucoană, o prietenă bună, îi ștergea ochii cu o batistă, iar cu mâna dreaptă îi băga în nas cu de asila, o sticlă cu Eau de Cologne!

Acum câți-va ani, o înmormântare fără tot di-chisul despre care vorbiți, nu făcea două parale.

Astăzi, avem o durere mai pe tăcute care stă atârnată la geamlâcul prăvăliilor de modă.

Bun lucru dacă n'ar avea partea sa caraghioasă din cauza ostenelei, ce și dă fie care, spre a dibui o inscripție frumoasă de pus pe panglicele coroanei, inscripție care să fie ceva mai mai!

Fără să fac nici o personalitate, fără să pui în joc nici numele morților, la adresa cărora au fost lăsate coroanele, nici numele celor vii care au păcătuit, logic vorbind, dați-mi voe să vă însemnez aci câte va inscripții culese de mine în anul 1885.

Veți judeca până unde poate merge durerea omenirei când e atinsă și de prostie.

Cununa unei soții pentru bărbatul ei: „*Te-am iubit până la moarte!*“ Ei, de la moarte încolo, pe altul? Cine te-a pus să te spovedești cocoană? Cununa unui prieten: *Celui mai mare și mai bun făcător!* O fi! Însă făcător de cam ce fel de lucruri? N'ar strica să știm și noi.

Cununa unui fiu: „*Adevăratului meu părinte*“. Nu cum-va fiul în chestie mai are un părinte fals?

Cununa unui tânăr care s'a sinucis: „*moartea salvează onoarea!*“ Cum am zice, toți cei osândiți a li se tăea capul, se trezesc în urma acestei operații, fără cap, dar cu onoarea la loc?

Cunună pentru un profesor: „*Adio pentru tot d'una! Studenții recunoscători!*“ Recunoscători că nu se mai întoarce dascălul?

Cununa unor băeți de prăvălie pentru stăpânul lor: „*Luî Ghiță P... care a fost adevărată mumă pentru noi!*“ Le o fi dat lapte... la cafea.

Cunună pentru un ofițer mort la foc: „*Martirului datoriiilor sale!*“ L'o fi pârlit creditorii!

Aș putea să înmulțesc exemplele mele! Mă oprese aci, căci mă tem să nu produc o prea mare hilaritate pentru un subiect cam trist.

Mă întreb însă pentru cine sunt acele inscripțiuni! Pentru cine acele nume tipărite pe panglice? Negreșit pentru publicul care trece, căci s'ermanul răposat nu poate să le citească, chiar dacă am presupune că s'a dus drept în împărăția cerului unde domnește numai lumina.

Să lăsăm dar la o parte această vanitate, această durere falsă pe care o expunem la geamlăc precum își expune prăvăliașul marfa!

Dacă ne simțim adânc mâhniți, printr'o lovitură a soartei, să păstrăm mâhnirea noastră tipărită în fundul inimii, în loc de a o tipări și iscăli pe panglice multicolore.

MASCOTTA STĂPÂNIREI

Sunt mai prevăzător de cât Comitetul Teatral și prevestesc îndată pe mumele de familie că această cronică nu este scrisă pentru a fi citită de domnișoare.... chiar dacă au terminat clasele gimnasiale.

În cazul însă când aceste domnișoare au fost sau au de gând să meargă la Teatrul Național, spre a vedea opereta *Mascotta*, atunci pot să citească aceste rânduri în bună liniște, căci nu au ce să măi învețe de la mine, de oare-ce se vor întoarce învățate gata de la școala de estetică și literatură, condusă astăzi de un profesor de pictură, căruia neapărat trebuie să-i placă natura despoiată de orî-ce mantie nefolositoare.

Mascotta ast-fel cum ne o represintă teatrul, și după credințele poporului frances, este un talisman, un spiriduș femeesc de carne vie și chiar grasă, precum ne o dovedește artista însărcinată cu acest rol.

Posesiunea acestui spiriduș, însă fără *posesiune*, este un fel de bilet permanent de liber percurs, ce te duce departe; te scapă de piață rea, te îmbogățește, parcă ai face parte din colectivitate, te aridică la măriri, te poate chiar feri de multe nevoi.

De aceea, în operetă se încinge o luptă crâncenă între două cetățeni de meserii diferite, pentru că fie care voește să fie stăpânul *Mascottei* și tot de odată

să nu lase pe nimeni să bea din apa neîncepută. Intr'adevăr, un articol special din tractatul asupra însușirilor *Mascottei*, spune că talismanul își perde puterea îndată ce un muritor ar căuta să se atingă de comoara misterioasă.

— Mai cu perdea de cât așa nu mă pricep să vă spuî lucrurile.

Să lăsăm acum la o parte *Mascotta* de la teatru național și să ne întoarcem la acea a stăpânirei, adică la spiridușul care ține guvernul actual neclintit, cu toate că multe blestemății face.

Ați fost poate surprinși ca și mine văzând că buclucurile se fac mușama, că toate neînțelegerile cu marele puteri sfârșesc cu împăcăciune, dar nu v'ați întreat nici o dată care să fie cauza.

Să vă o spuî eu, și lesne a dovedit-o or cine a urmat cu băgare de seamă focul cu care d-nu președinte al consiliului apără tot-d'a-una pe d-nu Sturza; îl ține zi și nopte lângă densusul, nu'l lasă nici o dată să părăsească ministerul; îl mută când ici când colo, precum își mută țiganul cortul, dar fără densusul, odată cu capul n'ar rămâne.

D. Sturza este *Mascotta* stăpânirei! Legenda există de mult, și iată ce ne spun letopisițele în această privință.

Acum câți-va ani, d-nu Brătianu găsindu-se la Paris, mergea la teatru când nu era reținut la cimitir prin convorbiri politice cu Napoleon I, Mirabeau sau alți morți însemnați. Intr'o seară se juca *Mascotta*. Președintele cabinetului nostru nu zise nimic, dar imediat își strânse bagajele și porni la București cu trenul fulger.

Nu se duse nici la Florica, nici acasă, se cobori drept la d-nu Dimitrie Sturza, îl luă în brațe, îl sărută ca pe un frate și'l întreată :

— Cum stai de când ne-am despărțit?

— Bine!

— Nu te întreb dacă ești sănătos ; te întreb cum stai, adică tot cum te-am lăsat ?

— Negreșit și nici n'am încercat vre o-dată să stau alt-fel.

— O știu, însă cuvântul meu nu ajunge.

Trebue să vii singur la Cameră și să te spovedești ca la duhovnic căci alt-fel nu știu ce ni se va întâmpla. Majoritatea îmi impune de mult să mă despart de tine, care ești *Mascotta* mea.

A doua zi actualul ministru al cultelor se urca la tribună și ținea faimosul discurs pe care 'l avem cu toți în minte, și care se termina cam așa : „Sunt sluga d-lui I. Brătianu, slugă voiă rămâne, viă când mă chiamă, plec când mă gonește !“ Prin aceste cuvinte mărturisea, că *fecior* este și va păstra pururea starea de *feciorie*. Adevărul este că n'a venit nici odată gust nimănuî să'l facă să se schimbe.

TRAVIATA-FANTAZIE!

Să nu vă înpăimânte titlul de mai sus căci n'am de gând să vă fac o cronică muzicală, și dacă ași voi să vă vorbesc de mărgăritarele d-nei Patti, ași scri mai lesne asupra celor ce poartă la ghît de cât despre cele ce scoate din ghît.

Mai înteu, mărturisesc fără rușine că nu prea mă înțeleg cu dialectul cronicarilor muzicali; nu știu să descoper dacă o cântăreață a dat pe *si* sau l'a păstrat pentru altă ocazie, dacă a luat pe *la* sau l'a uitat acasă, dacă a înghițit ceva *triliuri* și ce anume vibrațiunii a întrebuițat la *pizzicato* din scena cutare.

Eu, știu să spu: „mi-a plăcut, sau nu mi'a plăcut! „Nimic mai mult, și negreșit că o asemenea dare de seamă ar fi cam scurtă pentru o cronică și n'ar corespunde tocmai dorințelor directorului acestui ziar.

De aceia, dați'mi voe să vă povestesc subiectul *Traviatei*, așa cum mi s'a istorisit și mie de un prieten care a fost Miercuri seară la teatru.

De și toate persoanele din operă cântă românește, afară de d-na Patti care cântă italienește, totuși acțiunea nu se petrece la noi în țară, și aceasta o poate ghici lesne ori-cine privind numai sculele ce poartă Violetta, eroina operii. La București, bărbații sunt prea moftangii ca să facă femeilor asemenea daruri.

Incep :

La actul întâiu e un mare banchet, cum am zice un chief în cabinetele particulare de la Hugues : o sumă de *bonjuriști* și de *republicane* beau și mănâncă, jurându'și amor nesfârșit pe timp de 24 de ore. Intre dênșii se găsește cetățeanca Violetta care vorbește numai italienește și tînărul Alfredo care grăește numai românește.... cu toate acestea ei se înțeleg atît de bine în cât se logodesc la moment, ceea ce dovedește încă o dată dreptatea proverbului francez : „amorul n'are idiom“ adică amorul înțelege toate limbile !

Abia a apucat sormanul Alfredo să se logodească cu Violetta, luând de la dênsa o mică arvună, și eată că băbaca d-lui, un oare-care Gheorghe Germon se duce la Violetta și-î spune românește verde la actul al 2-lea, că nu este ertat unui fecior de boer să ia de nevastă pe o femeie care a sărit prea multe garduri înainte de căsătorie, acest esercițiu gimnastic fiind rezervat pentru după nuntă.

Violetta ar fi putut să-î răspunză că de vreme ce nu și-a scrântit piciorul, e liberă să mai sară și peste un gard boeresc ; vîzînd însă că bătrînul Gheorghe îi tot vorbește românește cu toate că dênsa îi răspunde pe italienește, să apelpiseș' e, se așează la masă și scrie lui Alfredo : Adio stimabile !“

La actul al treilea, ca să le treacă de urât la amîndoi, Alfredo pe de o parte și Violetta pe de alta, pleacă la bal unde se întîlnesc din preună cu o grămadă de țigani și țigance care cîntă din tobă « *Dambuleki-tschiusmanda* » de și n'au adus nici un urs cu ei.

Alfred juca pichet la masă într'un colț al salonului și era tocmai să facă *capot* pe marchisul d'Obigni cînd zărește pe Violetta. Atunci își aduce aminte că-i a rămas dator un rest de câți-va galbeni găuriți, se scoală de la masă, scoate o pungă de piele din bozunar și o aruncă la picioarele fostei sale amante.

Violetta găsește acest chip de a'și plăti datoriile atât de mitocănesc, mai ales din partea unui fecior de boer, în cât începe să tușească, o dă la oftică și se duce acasă să se culce.

La actul al patrulea se scoală tot tușind. Doctorul 'i spusese pe românește să n'aibă grijă și să se caute dacă vrea să mai trăească. Violetta care în trei acte n'a avut vreme să învețe românește, înțelege că trebuie să cânte, crede că e vre-un nou sistem *musicalopatic* de curarisire dibuit de D-rul Mattei și în timp de două-zeci minute plânge trecutul său în versuri, cu muzică la orchestră. Pe la sfârșit ajunge de cântă așa de tare, în cât o aude Alfredo, o aude bătrânul Gheorghe Germont, cred toți că s'a aprins coșul la casă și vin fuga să'l stingă.

Când colo, dau peste Violetta care s'a înecat cântând și moare cu gura căscată și cu ochii deschiși.

Alfredo, în loc să 'i închiză gura și să trimiță dupe popa de la biserica respectivă, se apucă și dânsul de cântat din preună cu tată-său.

Comitetul teatral, găsește această procedare atât de nepotrivită față cu răposata, în cât lasă cortina și nu o mai ridică.

RUFE MURDARE!

Le-aş fi lăsat negreşit în coşul lor, rufele murdare ale primarului de la Focşani, dacă un duşman politic al d-lui Săveanu, nu s'ar fi apucat să le întinză pe frânghie. Adică când scriu că le-a întins pe frânghie, este o simplă licenţă de cronicar; vreau să zic că le-a întins pe hârtie sub titlul de „*tâlhăriile, hoziile şi potlogăriile primarului Săveanu*“.

Aţi primit poate şi d-voastră prin poştă aceste destăinuri vechi ca guvernul de astă-zi şi de aceia n'am de gând să le răsfoesc din nou şi să vi le arăt cu deamănuntul.

Mărturisesc curat, că am inimă bună. Mi s'a făcut milă de acest nenorocit pe care 'l urmăreşte d. Voinov cu atâta asprime astă-zi, când numai are dreptul să poruncească procurorilor şi care l'a lăsat în linişte atunci când era ministru al justiţiei şi 'i cânta :

Dormi, iubite, dormi în pace,
Nu voiesc să 'ţi turbur somnul...

Astă-zi bietul Săveanu nu poate să mai închiză ochii fără să vază în vis obrazul ameninţător al d-lui Voinov. Şi de, să spunem drept, nu prea trebuie să fie lucru plăcut să te visezi cu fostul ministru al dreptăţii. Eu cel puţin, mai bucuros nu aş dormi!

Mă întreb dar, pentru ce nu ași lua astă-zî apărarea d-lui Săveanu? Când va ajunge treaba la jurați, își va găsi alt apărător; de-o-cam-dată să 'i întinz—nu mâna—dar cel puțin o prăjină de care să se poată agăța, ca să iasă din nomolul unde l'au asvârlit limbele rele.

Ce a făcut sërmanul om?

Istoria cailor furați pe când era sub-prefect? Ați uitat să vede povestea țiganului, care adus înaintea tribunalului sub aceiași acuzare, spunea cu mâna pe cruce, cum l'a ridicat vântul în sus și l'a trântit călare pe un cal care a apucat'o lă fugă cu dînsul!

Bine, domnule Voinov, pentru ce voești să aibă numai țiganii darul să li se oprească caii între picioare? Nu cum-va e chestiune de neam, din partea d-tale?

Ai poate de gând să 'mi răspunzi că mai înțelegi istoria când e vorba de un singur cal, dar nu de doi. Dacă te-ai fi dus măcar odată la circ, ai fi văzut pe o miss Vanda oare-care, mergând în fuga mare cu piciorul drept pe un cal și cu stîngul pe altul. Ai fi înțeles prin urmare întâmplarea prietenului Săveanu.

Te mai plângi că primarul din Focșani a bătut și schilodit câți-va ómeni. Dar d-ta singur mărturisești de la început că el este fiul unui *cârpaci*. Prin urmare era dator să *cârpească* pe ici pe colea câte un cetățean, ca să dovedească că nu 'i este rușine de meseria părintească!

A mai rămas chestiunea banilor păpați cu lingura.

Ei, să 'ți spuî eî cum merge treaba. El, ce aduna cu dreapta, băga în bozunar cu stînga, și n'a ținut socoteală, pentru că s'a luat după evanghelie care zice: „stînga să nu știe ceea-ce a dat dreapta!“

Acum, dacă vî dă mâna, poftiți și 'l trimiteți la pușcărie!

CU BARBĂ SAU FĂRĂ BARBĂ?

Mare ceartă fuse acum doi ani la Academie spre a se ști dacă Ștefan cel mare, domnul Moldovei, trecuse prin mânele bărbierilor, adică avusese barbă sau nu?

Cu toate că statua fostului Domn s'a înălțat pe una din piețele Iașului, cestiunea barbei lui Ștefan a rămas încurcată și d-nu Stătescu va putea foarte bine să ceară revizuirea sentinței, pronunțată de Academie în această afacere bărbierească.

Anul acesta a eșit la maidan o împrejurare de acelaș soi.

O informațiune publicată în *Românul* zilele trecute, ne spune că tambur-majorul de la Regimentul al 3-lea de linie fiind spân — cu toate că n'a fost birjar muscălesc înainte de a trage sorț — Ministrul de război i-a poruncit o barbă falsă, cumpărată din budgetul statului, de la artistul Mackauer bărbierul, — pardon — *coaferul* teatrului național.

În copilărie, auzisem la Paris un cântec glumeț, prin care se istorisea în vre-o cinci cuplete, nea-

junsurile unui invalid cu capul de lemn, nevoit să 'și scoată capul din șurup și să 'l pue bine într'un toc, în toate serile când se ducea să se culce.

De aceea, am crezut că Ministerul de război a poruncit tânărului *Trandafir Coarde-Sparte*, vre un cântec de acelaș fel și că face cea ce se numește reclamă, în favoarea poetului, lăsând să se bănuieșcă că există un tambur-major cu o barbă falsă.

Un oficer de intendență, cu care am avut o lungă întrevvedere, m'a asigurat însă că faptul este adevărat și că tambur-majorul în chestiune ne având două barbe, una pentru zilele de lucru și alta pentru Duminecă și sărbători, se va deschide o mare subscripțiune națională, în scop de a se da viteazului militar mijloacele să 'și primenească obrazul.

Apoi acel oficer m'a dus la magazia regimentului și 'm'a arătat podoaba păroasă a tambur-majorului atârnată într'un cuier!

Cu toate că nu mergeam acolo în calitate de controlor, trebuie să mărturisesc că am constatat că partea dreaptă a barbei era mâncată de molii. Magasinerul 'm'a tâlmăcit această nenorocire, prin faptul că în tot timpul verii s'au făcut reparații la palatul din oraș și că din această cauză, garda s'a schimbat fără muzică, adică fără tambur-major; prin urmare barba n'a fost întrebuițată.

Din neîngrijire, s'a perdut din vedere a se păstra în camfor.

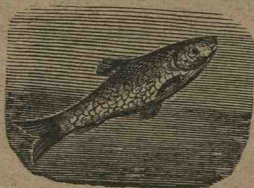
Toate bune; acum știam că există un tambur-major cu o barbă falsă, dar nu știam pentru ce.

Deslegarea enigmei am avut'o în sfârșit astăzi, când am citit într'un număr special al *Monitorului oficial* un decret, prin care d. general Fălcoianu este destituit din funcțiunea de Ministru de război, pentru motivul că dând o barbă tambur-majorului de la Regimentului al 3-lea de linie, a susținut principii socialiste!

— Nu știi d-ta, 'i-a zis d. Brătianu cu asprime,

că faptul de a da fie-căruia ceea-ce 'i lipsește, intră în domeniul teoriilor socialiste? Azi dai barbe, mâine ai să împarți moșii!

— O fi, a răspuns d. Fălcoianu, dar știi ce a zis Hristos: „Dă și ți se va da!“ M'am gândit și la mine! De; om fără eusur nu se găsește. Poate, că 'mă lipsește și mie ceva!

POMELNICUL!

Astăzi de dimineață pe când dormeam dus, auzii la ușa iatacului meu: toc! toc!

De frică să nu fie vre-un creditor, nu 'mi venea să răspunz: „întră“, când o dată ușa se deschise și mă pomenii cu d-nu prim-ministru Brătianu lângă căpătâiul meu.

Era să sar jos din pat, dar mi-a fost teamă să nu aflu *băeții cu steaua* de la Externe, în ce costum primitiv mă găseam, și să nu le vie leșin de rușine. De aceea, m'am așezat turcește în pat și am zis doar primului-ministru:

— Poruncă Effendi?

— Ascultă, 'mi-a răspuns d-nu Brătianu, ți-am adus manuscrisul discursului meu prin care răspunz acușățiunelor ce 'mi au făcut *junimiștii*. Cu toate că am schimbat pe Pencovici de la direcția „Monitorului“ n'am încredere în gazeta oficială. Imi schilodește mereu discursurile, imi ciontește cuvintele, imi pune în gură ce n'am avut nici o dată și mă face de rîs în străinătate. Trebuie să'm petrec pe urmă viața făcînd scuze puterilor, de la răsărit până la apus!

Eată adevăratul meu discurs, publică'l *tale quale* în

„Epoca“ și păstrează manuscrisul ca să'l poți arăta or cui țil va cere.

Nu uita însă să însemnezi de câte ori au fost a-plause.

Am luat manuscrisul, l'am dat la tipar, și astă-zil vi'l înfățișez d-v. ca trufanda :

Ședința Camerei de la 30 Noembrie.

D-nu Președinte. D-nu prim-ministru are cuvântul.

D-nu I. Brătianu. Domnilor deputați..... (aplause).
Domnilor deputați! Imi pare bine că....

Voci. Mai tare! Nu se aude!

D-nu Rădulescu. Dacă nu se aude, vina este a d-lui Dimancea. D-sa ca să nu ajungă la uzul tuturor economiile rezultate din repararea Camerei, a furat.... *acustica* săleii ședințelor adunării.

D-nu Președinte. D-le Rădulescu, vă chem la ordine.

D-nu I. Brătianu. Imi pare bine că a venit momentul să sfărîmăm toate acușările D-lor Maiorescu și Carp....

D-nu Rădulescu. Da! N'ai isbutit să *Carp*.....ești cabinetul, și acum umbli după *Kitu...bușurî!*...

D-nu Președinte. Domnule Rădulescu, vă chem la ordine!

D-nu I. Brătianu. Cuvinte mari, cuvinte injurioase au fost rostite la adresa noastră! S'a zis că nu avem independența magistraturii! Cum! N'avem independența, când noi am câștigat'o pe câmpiile Bulgariei cu sângele nostru având în capul oastei pe bravul nostru căpitan. (Aplause frenetice).

Ei, Domnilor, aceasta mi amintește o istorie care am avut'o cu amicul meu rreșosatul împărrat Alexandru al II-lea (D-nu Ștefan Belo, auzind că este vorba despre un mort, face semnul crucei).

Rreșosatul imi istorisea că în autocrata Rusiă nimeni nu poate să intire în aparrtamentele împerratului fără un ordin special. Cu toate acestea,

la Parrodin, eu Brătianu, am intrat fără să fiu măcar anunțat. (Aplause).

Prin urmare, independența o avem, și atunci când România este independentă, negreșit că este și magistratura tot independentă. (Bravo! bravo!)

Am fost acuzați că există corupțiune în sinul parritidului nostru! Ce nerușinată acuzare!

Aceasta îmi amintește o scrisoare care am primit-o la 1685 de la reșosata mea prietenă D-na de Sévigné. (D-nu Stefan Bello, auzind că este vorba despre un mort, face semnul crucei).

În acea scrisoare vorbindu-mi despre corupțiunea de la curtea amicului meu regele Ludovic al XIV, îmi spune că regele a dăruit doamnei de Montpensier o rochie de zece mii livre....

Eată Domnilor ce se numește corupțiune, ear nu starrea actuală de lucruri, când domnește virtutea, prrobă că s'au strîns și bani sub rubrica „Virtuțile cetățenești!“ (Aplause).

Vă speriați și strigați că există cumulus. Înțeleg să vă plângeți dacă s'ar da la mai mulți oameni aceeași slujbă, dar când se dă la un singur om mai multe funcțiuni, n'aveți cuvânt!

Ei, Domnilor, aceasta îmi amintește că reșosatul meu prieten Marat (D-nu Stefan Bello, auzind că este vorba despre un mort, face semnul crucei) reșosatul meu bun prieten Marat, îmi spunea la 1790 că atunci când a fost înjunghiat în bae de Charlotte Corday, ucigașa avea în mână un pumnal și un pistol!... e cumulus!! (aplause frenetice).

Apoi îmi aduc aminte că și reșosatul meu amic de la 48....

Voci: La vot! La vot!

Ear diaconul din curtea Mitropoliei gîngiea pe nas: „Vecinica pomenire! Vecini-ca po-me-nire!!“

LA MULȚI ANI!

Ziarele stăpânirei ne spuneau mai deună-zi că s'ar fi primit la poștă cu ocazia anului nou, peste 600,000 de cărți postale și cărți de vizită, prin cari oamenii au luat obiceiul să și scrie unul altuia : „Să trăești, la mulți ani!“ adică : „îmi pare bine că ai apucat și anul acesta ca să mai tragi ceva necazuri!“

Că s'au primit la poștă 600,000 de fițuici de această categorie, e lesne de crezut, dar că s'au și împărțit, e altă socoteală. N'o crez, pentru că am chiar pe masa mea trei cărți postale adresate din Tecuci la Giurgiu și Focșani, care au răsărit, nu știu prin ce minune, tocmai la mine, după douăspre-zece zile de plimbare !

Însă anul nou a trecut ; să'l lăsăm în pace și să vedem de sfântul care vine după dînsul.

Erî, precum știți, a fost sfântul Ioan supranumit *Botezătorul*. Această poreclă i'a fost dată pe semne din cauză că nașul Mântuitorului are de procurator în țara noastră pe un Brătianu Ioan, de la care.... dacă nu curge, pică !

Mai este un sfânt Ioan poreclit : *gură de aur*. Hri-soavele spun că această poreclă i'a fost dată din cauză că și el are de procurator tot pe Brătianu Ioan. Imputernicitul lui sfântu Ioan No. 2, a dat credincioșilor care'l înconjoară aur.... și pe gură, din care cauză a provenit o crisă atât de mare în piață,

în cât agiul a ajuns la 18 la sută, iar sfântul No. 2 a fost poreclit îndată *gură de aur*.

Vă tâlmăcii causele crizei noastre financiare, puse pe nedrept în spinarea convenției comerciale; mă întorc acum la sfântul meu, precum se întoarce păstorul la vitele sale.

Din ajun, sărbătoarea a fost anunțată pravoslavnicilor credincioși prin 101 tunuri, trase în dealul Spirei, pentru că de acolo a pornit tot d'a-una mișcarea națională a pacinicilor cetățeni în zilele de infierbințea.

Apoi sfânta cruce a fost aruncată în apă, negreșit pentru că Domnu Brătianu să nu mai poată jura pe dînsa că *niet vinovat!*

Drapelele nu s'au atîrnat la prăvălii, fiind toate prăvăliile închise, ferestrele n'au fost împopoțonate cu flori, căci procuratorul Botezătorului era la via sa *Florica*, adică tot între *flori*.

Adevărata mișcare produsă în țară prin această sărbătoare, a fost o mișcare telegrafo-postală ne mai pomenită.

Anul nou cu cele 600,000 de cărți postale ale sale a rămas pe jos!

Comunicațiile cu cele-l'alte state au fost întrerupte cu trei zile înainte, căci toți impiegații telegrafo-postali făceau serviciul de expediție între București și Florica. Directorul poștelor, Colonelul Pastia în persoană, manipula la aparat cu *egoismul* său național atât de cunoscut.

Dintre numeroasele felicitări, primite de primul ministru, mi'au căzut și mie în mână următoarele telegrame pe care le public ca trufanda.

„Urăm să ne pomenești tot așa des ca în trecut.

„*Nicolae și Alexandru ai Rusiei,*
de profesiune răposați.

„Mă recomand și eu“.

Alfonso al Spaniei.

„Pentru onomastica d-v. urmă-m cu iscăliturile milionului“

Carada, S. Ioanid et C-ie.

„Făgăduesc lege ad-hoc pentru inamovibilitatea D-v.“

E. Stătescu.

„De la mine pîn'la tine
Pentru postu'mi mulțumire ;
De la tine pîn'la mine
Scăzămênt la vămuire !“

V. Alexandri.

„Să trăești sufletul maichi“

St. Bellu.

„Pentru ziua d-v. onomastică, rog respectuos, contra obiceiului vostru, dați un leu pentru Atheneu.“

C. Esarcu.

Devotamentul meu nu se va sfîrși de cât cu favoarea d-v.“

R. Mihaiu.

Piramidă făcând din bătele noastre.

Le depunem plecat la picioarele voastre.

Pacînici-cetățeni.

„Après vous s'il en reste !“

Junimiștii.

„..... et même s'il n'en reste pas !“

Coaliția.

„Wintsch a git sablesch.“

Strul Xenopol.

„Voulu vous envoyer petit cadeau pour entretenir amitié. Empêché par tarif autonome“.

I. Grévy.

„Să-ți vezi visul cu ochii! S'ajungi **Craiū....** însă nu ca mine!

Gr. Vulturescu.

„Grüsse dich Johan. Schenke dir noch drei Monate Ministerium. Nach Ablauf.... futsch.“

Bismark.

„Souaitons acompliment de ce que vous en desiré. Pardoné faute de ortografie, redacteur Independance volé notre dicționar.—

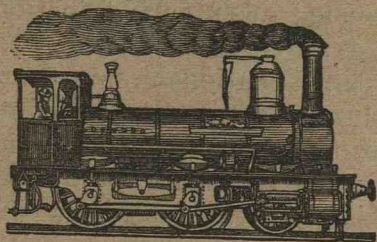
l'Etoile.

Mă dusesem și eu la telegraf ca să trimit ploconul meu, dar primirea telegramei ce înfățișam a fost refuzată pe temeiul nu știu cărui articol al legei telegrafo-postale.

De aceea sunt nevoit să dau depeșea mea la tipar.

„Să te ție Dumnezeu la putere ca să'mi pot urma cronicile înainte!“

Max.

EGOISMUL NAȚIONAL
ȘI
POLCOVNICUL PASTIA

Da, domnilor, să știți d-v. că am făcut progrese, și încă progrese înspăimântătoare !

Ați uitat să vede, că până acum câți-va ani, o porneai cu poșalionul la Giurgiu, unde nu ajungeai de cât în patru ceasuri, pe când astă-zî te duci cu drumul de fer în șase ceasuri. Pe șosea ți se rupea roata de la trăsură și astă-zî ți se rup numai oasele.

Unde mai puneți că iarna tremurai de frig în diligență și că la 1885 în fie-care vagon este înscris frig și cald pentru că după plac să întorci cheia și să poți să ți încălzești trupul... dacă să face foc !

V'a perit din minte că în timpurile guvernului de tristă memorie, Popa-Tache în loc să ți dea crucea să o săruți, ți-o zugrăvia pe spinare cu tibișirul ca semn de precuvântare la 25 de bâte. Astă-zî mănânci păruială fără să mai fie nevoie de semnul crucei !

Vă plângeți că ne-a îngenuchiat guvernul în fa-

cia streinilor, și că tot ce avem ne vine de la străini!

Vă înșelați! Astăzi tot ce avem, este *național*, neaoș național!

Avem teatrul național; unu, ba chiar mai multe partide naționale; avem birturi naționale, așa numite pentru că ți se dă să mănânci... bucate grecești. Avem bancă națională, imn național, costum național, industrie națională, principuri naționale, chibrituri naționale, împrumuturi naționale, serbări naționale, monedă națională, adunare națională, tocană națională, trântea națională.

Singurul lucru ce nu mai avem, este răposata garda națională; dar în schimb nu poți să faci un pas, fără să calci pe ceva național!

Polcovnicul Pastia, directoarele poștelor și telegrafelor, care și acelea sunt naționale, văzând că i-a apucat'o străinii înainte cu descoperirile și că n'are ce să mai născocoască în ramura aparatelor, a luat hotărârea să dibuiască și d-ă ceva național... căci, de, și el este român.

În ajunul bobotezei când Duhul Sfânt se coboară din Cer în chip de porumbiel, se deschise și duhul polcovnicului-director al poștelor. Luând o coală de hârtie, scrisese stăpânului său de la Florica următoarea telegramă: Cu *egoism național*, vă urez ani îndelungați. (Vedeți telegrama publicată în *Epoca* de la 21 Noembrie).

Eu, unul, mărturisesc în frica lui Dumnezeu că nu prea înțelegeam ce poate să fie un egoism care pe lângă că este egoism mai e și național.

Afurisitele de dicționare, începând chiar prin Littré, n'au fost în stare să mă domirească.

Eată ce am citit: „*Egoismul; viciu, care pune pe individ mai pre sus de ori-ce!*“ Neapărat, nu putea să fie acesta înțelesul egoismului polcovnicului, și de aceea am luat hotărârea să las rușinea la o parte și să mă duc la d-nu Pastia spre a'l cerceta despre adevăratul înțeles al cuvintelor sale.

Ușierul m'a primit cu *egoism național*, și 'm'a deschis ușa asemenea.

D-nu polcovnic Pastia, m'a strâns de mână cu un adevărat *egoism național*, și lăsând la o parte niște depeși urgente sosite din străinătate, pe care le citea cu *egoism național*, m'a întrebat ce voesc?

— În câte-va cuvinte îi tălmăcii nedomirirea mea.

— Domnule Max, — îmi răspuse polcovnicul, — sunteți niște *agramați*. N'aveți habar despre bogăția limbei românești. N'ați citit nimic și criticați pe cei l'alți. D-nu Hăjdeu, un om învățat, a fost erî la mine, după citirea depeșei în cestiune, și fiind-că d-sa lucrează la marele nostru dicționar etymologic, 'm'a cerut autorisațiunea să citeze cuvintele mele ca exemplu la vorba : *egoism*. Cea ce dovedește că *Egoismul* meu *național*, are un înțeles de o mare însemnătate. D-sa vă poate lămuri mai bine de cât or cine, de cât or ce autor, și chiar de cât mine.

Am alergat într'un suflet la d-nu Hăjdeu, și fără multă vorbă 'ram spus ce lămurare cer de la d-sa.

La început eruditul nostru scriitor s'a arêtat îndărătnic, mărturisindu'mi că n'a ajuns încă cu tipărirea până la litera E, și că nu pôte spune nimic..... de cât dacă'i jur că voi păstra secretul.

Am jurat pe capul d-lui Brătianu, și de aceea vă spuî și d-v. *confidențial* care a fost răspunsul d-lui Hăjdeu, și vă rog să păstrați secretul ca să nu mă faceți de rușine, și ca să nu se întâmple și vre o nenorocire.

D-nu Hăjdeu, deschise sertarul de la biuroul său, scoase niște fâșii de hârtie, le răsfoi repede și oprindu-se la cuvântul în cestiune, citi : *Egoismu*, viciu care pune pe individ mai pre sus de tot.... *Egoismu*, iubire de sine. *Egoismu național* sinonimul cuvintelor : *Nu mă uita stăpâne* (Vezi op : polc. Pastia 1884).

Ei ! așa da !

RAIUL PE PAMËNT

În vremurile acelea, cam pe la anul 1886 după nașterea Mântuitorului, pe malurile Dunărei, trăea un popor blând în cea mai bună armonie cu statele ce'l înconjuraă.

Respectul ce guvernul acestui popor purta vecinilor săi ajunsese atât de mare, în cât n'ar fi îndrăsnit să le trimită nici porci, nici vite încornorate de teamă să nu se privească acest fapt ca o insultă sau alegorie; trimitea însă bucuros peste graniță pe copii săi, chiar când nu aveau poftă de călătorit, căci tinerimea învață multe prin călătorii.

Administrația în centrul țerei, mergea strună. Pentru ca socialiștii să nu 'și poată juca calul și să nu bage în capul cetățenilor gărgăunii împărțirii averilor, guvernului luase înțeleapta măsură de a să-răci pe toată lumea, ast-fel în cât cu cea mai mare bună-voință n'ai fi găsit nicăeri alb în căpistere.

Apoi, fiind-că — cum se zice la carte — dreptatea este temelia unui Stat, se lucraseră cu multă rîvnă la organizarea ei, și pentru a însufleți locuitorilor spiritul de frățească dragoste, tribunalele în cas de procese, osândiau regulat pe acel care avea dreptate, ca să 'i treacă gustul de a mai umbla după judecăți.

Învățătura mergea atât de bine, în cât se făceau regulamente dinadins spre a se scoate copiilor din cap ceace învățase în ajun, și aproape toată lumea știind carte, se alegeau spre a fi profesori și revisori acei care nu știaū bob, ca să poată să învețe și ei ceva.

Spre a nu nemulțumi pe nimeni prin plata birurilor, guvernul puse o taxă asupra morților, singuri cari nu puteau să mai reclame, ast-fel în cât zicătoarea : „*Turcu plătește*“ se schimbă în „*mortul plătește !*“

Ceea-ce te încânta mai ales în acest mic stat, era spiritul de desevârșită egalitate care domnea în toate clasele societății și pe care, de altmintrelea, stăpânirea se căsnea să nu'l lase să piară : spre pildă chiar pe feciori 'i făcea Miniștrii, iar ca să nu se poată plânga unii că sunt nedreptățiți, se făcuse pentru toată lumea numai o singură calitate de tutun—fie-care avea însă dreptul să o plătească mai scump.

Industria națională era atât de desvoltată, în cât în timp de câți-va ani, se ridicase în toate județele, și chiar prin comunele cele mai mici, fabrici de deputați, senatori, primari, afară de fabrica centrală de legi și regulamente, care lucra în capitală cu o iuțeală nepomenită, întrebuințând numai un singur om ca mașinist.

Agricultura nu lăsa nimic de dorit. Locuitorii prinsese atâta slăbiciune de pământ, de produse și de tot ce este grâu, porumb, în cât își vindeau și cămașa numai ca să cumpere mălaiu.

Despre oștire ce să mai vorbesc. De la cel mai bătrân și până la copilul care se naște, toți erau soldați voinici, generali cunoscând strategia pe de rost. Inchipuți-vă cât de răspândite erau cunoștințele militarești dacă un vier, dintr'un stat numit Florica, era și Ministru de război !

CONCERTUL D-NEI PATTI

Să nu zică omul vorbă mare !

Acum cinci zile, în acest ziar, sub aceeași semnătură, susțineam că nu sunt în stare să fac o dare de seamă despre o reprezentație musicală ca un discipol al Euterpei, și astăzi nevoele meseriei mă silesc să iaș condeiul și, călare pe diapason, să vorbesc despre concertul d-nei Patti, parcă aș fi Weber, Benedict sau Cohen de la *Românul*.

De cine a fost dat concertul nu se știe bine, căci de și programul anunță că este dat de d-na Patti, publicul a judecat alt-fel.

Numele privighetoarei era cam presărat în ordinea spectacolului și mulți din cei cari urmaș să plătească 350 de lei loja lor, au găsit cu drept cuvânt că prețul este cam pipărat spre a asculta aproape numai pe d-nii Gabrilescu, Cairetti, Nottara și alții, cari de alminterea ne încântă adesea cu multă bunăvoință și pe un preț mai scăzut.

De aceea, vre-o cinci-spre-zece loje au rămas goale.

Să mă scutiți pe cât se poate de aprecieri musicale, și să vă mulțumiți cu încredințarea ce vă dau că toți artiștii au fost aplaudați și rechemați în mai multe rânduri.

D. Nottara, recitând *Strigoiul*, din care nici eu nici publicul nu am auzit un cuvânt, căci glasul părea că

vine tocmai din pimniță, s'a folosit de aceste versuri spre a veni în ajutorul Ministerului de Finanțe, dovedind că nu suntem bântuiți de lipsa aurului.

În adevăr, d-sa purta la piept, drept nasturi de cămașe, trei *patace* turcești de o mărime fenomenală care aminteau răposatele lire otomane !

D. Manolescu, cu toate că recita monologul său într'un concert, a ținut să păstreze *la couleur locale* spre a-și arăta pulpele, în loc să aducă pe scenă un *Marțial* cu frac și mănuși albe. Din nenorocire, pe când își recita versurile, acoperit cu peplumul Romanilor, noi priveam zâmbind clavirul care împodobește scena și ne întrebam, dacă în acele vremuri poetul Marțial cunoștea deja arta de a face *do, re, mi, fa, sol !*

O scenă din Faust, a fost foarte bine cântată de d-nii Gabrilescu și Theodorescu.

Găsesc însă că bătrânul Faust a iscălit cam pe nevăzute contractul său cu Mefistofelès, de vreme ce atunci când demonul i'a arătat pe Margareta, idealul frumuseții era înconjurat, pe scenă, de o ceață foarte deasă care ne a împiedicat pe toți să-i vedem fața îngerească.

Mai adăogați pe lângă aceasta că amorul este orb, și veți ajunge la vorba mea că Faust a iscălit pe nevăzute !

Spectacolul s'a sfârșit cu o romanță franceză cântată de d-na Patti : „*Dacă nu ai nimic a'mi spune*“, despre care ne având nici eu nimic a vă spune,

Mă închin cu plecăciune.

LA BAIE!

Sedințele Senatului ajunseseră anoste. De cât va timp nu mai auzeam de cât interpelări adresate d-lui D. Sturdza, pe care 'l învinovățește chiar majoritatea, că schimbă mai des regulamentele școlare de cât cămașa; interpelări adresate d-lui general Fălcoianu pentru că tablourile de înaintare nu înaintază de loc; interpelări adresate d-lui ministru de interne pentru că a dat sute de alegători din Mehedinți pe mâna unui doctor care nu este în stare să îngrijească de un singur bolnav.

Pentru norocul nostru, epidemia interpelărilor a trecut, zilele de veselie au venit iarăși și senatorul Orleanu a făcut safta.

În ședința de Sâmbătă, d-sa a cerut să se amâne discuția unei petițiuni, pentru motivul că este silit să meargă la baie!

Luasem la început mărturisirea bătrânului senator drept o dorință, din parte'i, de a dovedi tuturor că Senatul nu se compune numai de nespălați precum s'a cam întemeat svonul; dar lesne am înțeles că mă înșelasem.

Perdusem din vedere că presidentul maturului corp este, ca și Mitrașewski, antreprenor de băi, de vale pe bulevard, spre Isvor, și că acest din urmă stabiliment n'a avut încă fericirea să fie inaugurat.

De aceea, spre a 'i aduce ceva mușterii, guvernul a impus fie-cărui membru din parlament să meargă o dată pe săptămână la băile Eforiei.

D-nu Orleanu a eșit la sortă cel d'întâiu, apoi îl va urma Ministru Cultelor care, de când se gândește că are să intre în gărlă, a și început să o scalde cu profesorii, căci până acum de și umbla cu portofoliul în două luntre, adică și la Culte și la Externe, nu se atinsese de apă.

Prin urmare, de astăzi înainte, discutarea proiectelor de legi nu se va amâna numai pentru motivul că vizirul e la Florica, ci se va lăsa pentru a doua zi de câte ori raportorul va fi la baie.

Măsura este sănătoasă și curată, dar poate să aducă mari neajunsuri. O simplă baie luată de un raportor mai murdar, va face ca o lege de nimic să rămâie în cartoanele arhivei parlamentului mai mult timp de cât legea în contra cumulului.

Trebue să recunoaștem, într'adevăr, că dacă un țigan ar fi silit să meargă să se spele, el ar întrebuința mai mult timp pentru această operație, de cât un tinerel alb cum este cașul. Spre pildă, d. Fundescu va sta neapărat mai mult la baie de cât rumenul d. Vulturescu — bine înțeles atunci când ar fi vorba să 'și spele numai trupul, iar nu obrazul!

Apoi unde puneți că d. Câmpineanu nu se va mulțumi cu o baie, ci va trebui să meargă la băi, că duelistul Djuvara va lua și pistolul... la dușe, că adesea membrii majorității se vor întoarce ploați de la stabilimentul de Idroterapie!

Ferească însă Dumnezeu, să 'i vie vre o dată poftă d-lui I. Brătianu să meargă la baie. Ar trebui ca parlamentul să renunțe de veci la or ce fel de lucrare, pentru că, pe d-nu I. Brătianu, nici Dunărea nu 'l poate spăla!...

Din contra!

MORTUL PLĂTEȘTE

La toate cimitirele, slujbașii însărcinați cu îngrijirea mormintelor observase de cât-va timp, o mișcare neobicinuită printre nemișcații lor chiriași permanenți, și — lucru ciudat — această neodihnă domnea nu numai în România, dar pretutindeni, întocmai ca boalele molipsitoare când năvălesc peste omenirea întreagă.

Din zori de zi și până la apusul soarelui, toți morții sughițau, sughițau neîncetat.

Casul păru destul de neobicinuit pentru ca toate academiile de medicină să fie consultate și rugate să-și arate părerea asupra acestui fenomen sgomotos, produs de niște persoane care se bucurase, până aci, de o reputație de oameni tăcuți.

Tocmai în momentul când medicii credeau că au avut norocul să dibuească o nouă boală, care urmărește omenirea dincolo de mormânt, și căutau cu ce nume mai științific să o poreclească, doctorul Râmniceanu, amicul intim al presidentului consiliului de ministrii, destăinui tuturor microbul a-

cestei epidemii, supranumită în mod provisoriu : *mortuorum sughițum !*

După spusele învățatului deputat în medicină, microbul acestei boalașnițe ar fi numai și numai d-nu Ion Brătianu, care sub formă de discursuri rostite în corpurile legiuitoare, se introduce în cimitire, răscolește mormintele, întocmai cum filoxera răscolește viile, și produce, prin pomenirea repositărilor, acest sughiț nesfârșit al morților.

La început, *microbul—Brătianu*, era aproape nevinovat și nu trăia de cât prin cimitirile împărătești din străinătate, unde și făcea tabetul odată pe an, de obicei cu privilegiul discutării răspunsului la mesagiul tronului. Incet, încet, microbul a străbătut hotarele noastre în modul următor :

Știut este de toată lumea că până mai de-ună-zi, când n'aveai pe cine să apuci de despăgubiri, puneai socoteala în spinarea turcului și se zicea : *Turcu plătește*, cu toate că tot noi plăteam tribut turcului. Astăzi, împărăția lui Mahomet a ajuns mufluză, și ar fi păcat să lăsăm să mai trăească o zicătoare fără rost.

De acea ne trebuia altă zicătoare ; dar aveam nevoie și de bani.

Paralele se adună prin biruri... când ai de unde să le plătești. Se chibzuipe fel de fel de imposite. Fusesse vorba la început despre un impozit asupra sculelor, dar n'a fost primit de Senat din cauză că femeile fiind privite ca adevărate giuvaeruri, anevoe s'ar fi găsit funcționari cari să fie destui de integri spre a prețui valoarea pe nepipăite.

Proiectul de monopol al cârciumelor n'a avut mai mult noroc, temându-se majoritatea să nu tragă guvernul impozitul la măsă.

Mai venise un deputat cu ideea unui impozit asupra ușelor și ferestrelor, dar s'a lăsat la o parte acest bir, îndată ce un onorabil a zis că nu e bine ca guvernul să împedice comerțul, legându-se de lumea de la porțițe.

Atunci d-nu Ion Brătianu, spre a împăca pe toți, a luat cuvântul și a zis : „*mortul să plătească*“, propunând o taxă asupra moștenirelor.

Toți golanii au bătut din palme și legea a fost votată.

Președintele consiliului de miniștri a făcut însă o mare jertfă, susținând acest proiect. Nu este zi de la Dumnezeu în care d-sa să nu-și mărturisească păcatele tinereții, recunoscând câte un copil. Intr'a-devăr, îndată ce un membru din parlament îl contrazice sau îl supără puțin, d. Brătianu îi închide gura mărturisind că : „*l'a considerat tot-d'a-una ca pe copilul său.*“

Când se va deschide moștenirea Ion Brătianu, grele taxe vor avea de plătit numeroșii săi copii din adunătura națională !

RAHATUL ȘI INSTRUCȚIUNEA PUBLICĂ

Când se comite o crimă și autorul rămâne necunoscut, francesul zice: „*Cherchez la femme*“, caută femeea și vei dovedi! Tot asemenea când instrucțiunea publică schioapătă într-o țară, când as, buche, intră anevoe în capul copiilor, când trebuie să cobori nota medie pentru ca elevii să poată trece dintr-o clasă într'alta, când la examene, din o sută de candidați șase-zeci rămân repetenți, naște întrebarea cine este de vină?

Atunci, spre nedomirirea tuturilor, izbucnesc discuțiunile la care iaș parte cel puțin un părinte de familie și un profesor. Unul pune răul în spinarea profesorilor, care nu se ocupă de elevi, și cel l'alt în spinarea elevilor care nu se ocupă de ceea ce zic profesorii.

Discuțiunea aceasta, care începe de obicei în fiecare an la sfârșitul lui Iulie, ține până la sfârșitul lui Septembrie: dar problema rămâne tot problemă! De unde vine răul, tot nu se știe!

De unde vine răul, ministrul instrucțiunii publice a dovedit-o, și în părinteasca sa îngrijire pentru viitorul învățământului României, a curmat acest rău printr'o decisiune sub formă de circulară publicată în *Monitorul Oficial*.

Rahatul este de vină! Elevii mănâncă rahat ne spune instrucțiunea ministerială, „*aceasta 'i întreține într'un neastâmpăr continuu și'i deprinde de mici cu risipe!*“ (textual).

În adevăr, dacă am porni de la Adam și Eva spre a ne opri tocmai la d. Haret care a subsemnat circulara în chestiune, și mai ales dacă am avea o statistică serioasă în această privință, am constata negreșit că mâncarea rahatului ține pe elev într'o stare de neastâmpăr foarte naturală, și'l împinge mai mult să ceară voe spre a eși din clasă de cât să asculte cu băgare de seamă tălmăcirile după *De Viris*. Am mai constata poate că toți acei care 'și au pierdut averea în cărți și petreceri au fost deprinși de mici cu risipa, adică au mâncat rahat, cum zice circulara ministerului instrucțiunii publice.

Acum că ni s'au deschis ochii, acum când vedem tot răul ce se trage de la această mult vinovată cofetură turcească, ne gândim cu părere de rău la generațiunile trecute care au avut acest mic păcat în tinerețe și ast-fel au trăit în neastâmpăr și au fost risipitori. Căci cine n'a mâncat rahat în viața sa ?

Toți au mâncat, poate chiar și d. ministru al instrucțiunii publice, Dimitrie Sturza, cu toate că a avut tot-d'a-una multă slăbiciune pentru alune prăjite!

DEPUTAȚII HAGII!

Vi s'a întâmplat negreșit să dați peste nume de botez înaintea cărora se răsfată cuvântul *Hagi*, și negreșit că v'ați întrebat al cui o fi acest neam, atât de numeros, care începe prin numele de familie spre a sfârși prin cel de botez.

Intr'adevăr, nu este oraș în România unde să nu te întâlnești cu un Hagi Petre, Hagi Stan, Hagi Neacșu, sau ceva cam așa.

Ca să dai seamă despre vița unei familii, trebuie să o apuci de obiceiul cale de mai multe veacuri; prin urmare sunt și eu nevoit să vă spun că după ce jidaniii au răsticnit pe Hristos, creștinii s'au crezut datori să plătească ei păcatele acestora, stricându-și stomacul cel puțin de două ori pe an. Mai târziu alți pravoslavnici credincioși au pornit'o pe jos din București, Craiova sau alte orașe, tocmai până la Ierusalim, ca să vază mormântul Mântuitorului, și de acolo s'au întors nu numai cu nesfârșitul lemn sfânt garantat ca provenind de la sicriul lui Hristos dar și cu hrisovul de hagiü, adică pelerin, din care 'și-au croit un nume de familie.

În zilele noastre credința s'a cam sleit, drumul până la Ierusalim ni s'a părut cu drept cuvânt cam lung, mai ales când e vorba să'l faci numai cu pâine și cu apă, și ne-am lăsat de asemenea plimbări; dar părintescul nostru guvern n'a voit să se stingă cu desăvârșire iubirea religiei în inimele Românilor.

De aceea, după îndemnul P. S. S. Mitropolitului, în fie-care an, se organizează cel puțin câte un hagi-lâc în interiorul țerei.

Precum Hristos a fost mântuitorul lumii, d-nu I. Brătianu s'a destăinuit ca mântuitorul României, și precum cel d'ântêiu a fost îngropat la Ierusalim, cel d'al doilea se duce de se îngroapă la Florica, unde înviază însă mai des de cât cel d'ântêiu.

Eată pentru ce în fie-care an, deputații din toate unghiurile țerei se adună în București și o pornesc la mormântul mântuitorului Brătianu ; dar fiind-că sunt nevoiți să facă acest hagi-lâc foarte des, guvernul le pune la dispoziție drumul de fier, bețură și mâncare.

După ce pravoslavnicile slugi ale mântuitorului Brătianu s'au închinat la mormântul său, ele se întore în capitală cu câte o nouă slujbă drept lemn sfânt.

Astă-zî însă pare că s'a schimbat locul unde se duceau pelerinii noștri politici ca să se închine.

D. general Leca, președintele Camerei, în urma unei demisiuni care a făcut mult sgomot, s'a supărat și a plecat să și îngroape viața politică la moșia sa din Moldova.

De îndată s'a organizat o comisiune, având în capul ei pe simpaticul d. Stefan Belu, care a pornit în hagi-lâc la fața locului spre a spune generalului că el este adevăratul mântuitor și ca să se întoarcă la oraș.

Nenea Stefan, cu ajutorul cofetarului Tănăsescu, ticluisese niște cuvinte foarte dulci, menite a îmblânzi pe președintele camerei, dar a sfeclit-o îndată ce a deschis gura. Uitând cu cine vorbește și-a început cuvântarea prin : „Aide, vino *sufletul maicei...*”

Generalul i'a răspuns : „Domnule, v'î înșelați ; nu știți cu cine vorbiți ! Adevăratul mântuitor este d. Brătianu. Lui, i se cuvine denumirea de : *Sufletul maicei... domnului!*”

MĂSURI FILOEPIDEMICE

Câte-va rânduri publicate în ziarul *l'Indépendance roumaine*, ne vestece că consiliul sanitar superior, se va întruni astă seară în scop de a micșora prețul unui număr însemnat de medicamente.

Când te gândești la scumpetea înmormântărilor din ziua de astăzi, nu poți de cât să te înveselești, văzând că s'a găsit un consiliu sanitar destul de înțelept spre a micșora, cel puțin, cheltuelile de drum până la lumea cea-l'altă. Când te gândești însă că medicii sunt frați de cruce cu spițerii, te întrebă — cu drept cuvânt — ce s'a întâmplat, ce a hotărît pe cei d'ântâiu să lovească în punga celor din urmă?

Tălmăcirea acestui fenomen nu o putem găsi de cât în proiectul de lege menit a mări resursele bugetare printr'un impozit asupra moștenirilor.

Trebue să fie cine-va mai tâmpit de cât un redactor al ziarului «*băeților cu steaua*» ca să nu înțeleagă că birul nu produce nimic, dacă nu sunt contribuabili, și că, dacă spre pildă mâine s'ar pune un impozit asupra duhului vitezei redacțiunii din strada Vămei, poimăine Statul român ar mufluzi!

Guvernul a înțeles foarte bine toate acestea, și s'a

hotărât să ia niște măsuri generale floepidemice, a-rătându-se de o cam dată protecționist cu industria națională.

Un proiect de lege s'a și ticluit în acest sens. Raportorul a demonstrat, cu multă dibăcie, că noul imposit asupra moștenirilor nu va isbuti să umple golurile bugetare de cât în ziua când muritorii vor consimți să umple golurile de la cimitire. Apoi pentru că omenirea se arată cam îndărătnică, când e vorba să facă acest sacrificiū bugetar, raportorul a dat citire următorului proiect de lege :

Art. 1. Se institue un consiliū floepidemic superior, a cărui însărcinare este de a avisa la măsurile cele mai nemerite de luat spre a întinde epidemiile pe tot teritoriul României, în scop de a se mări veniturile bugetare prin perceperea impositului asupra moștenirilor.

Art. 2. Acest consiliū este autorizat să introducă în țară ori-ce microbi ar fi vrednici să mărească numărul morților. Pentru acest sfârșit se va reduce prețul medicamentelor și al tuturor substanțelor otrăvitoare care au darul de a scurta viața.

Art. 3. Pedepsele prevăzute la art. 229 și următoare din codul penal, relative la părintucidere, pruncucidere și alte ucideri până la al zecelea neam, se desființează, înlocuindu-se printr'o primă, în tocmai ca la denunțarea tutunului de contrabandă, sub condițiune însă ca răposatul să nu fi murit cu desăvârșire lefter.

Subredul ministru al justiției susținând cu mult foc acest proiect, a propus următorul amendament :

„De câte ori un locuitor bogat se va arăta îndărătnic spre a da ortul popei, va fi adus înaintea mea, căci având darul de a trăsni o muscă chiar la cincisprezece pași depărtare, un singur cuvânt rostit de mine va produce un efect fulgerător.

Acest amendament, considerat ca cea mai violentă măsură floepidemică, a fost votat în unanimitate.

NOSTIMADELE SĂPTĂMÂNEI

Cu două luni înainte de sfântu Gheorghe și sfântu Dumitru, proprietarii de imobile au luat de mult obiceiul să-și închirieze casele, anunțând prin niște afișe, lipite pe geamurile proprietăților lor, că localul este de dat cu chirie și că prin urmare cer strămutarea locatarului actual.

Urmând acest exemplu, ministerul justiției a cerut, cu două luni înainte de sfântu Gheorghe, strămutarea curței de apel din Focșani la Galați, invocând un argument economic, pe care 'l recomand proprietarilor de case din București. Intr'adevăr, ministerul pentru a obține această strămutare, s'a rezemat pe un scăzământ bugetar de o sută mii lei pe an, pe când proprietarii noștri de case au obiceiul să-și schimbe chiriașii numai în scop de a mări prețul chiriei.

Mă întreb însă ce va folosi faimoasa lege de inamovibilitate a magistraturei, dacă nenorociții judecători nu vor fi mai întâiu siguri că se pot bizui pe inamovibilitatea domiciliului lor juridic.

Cu toate acestea, reprezentanții județului Putna,

să nu se necăjească afară din cale, dacă guvernul a crezut nemerit să strămute curtea din Focșani la Galați, căci o informațiune publicată în *l'Independence roumaine*, afirmă că se va forma în curând un batalion de pontonieri cu reședința în Focșani. Ministerul a luat negreșit această înțeleaptă măsură, pe de o parte spre a înlocui magistratura din Focșani printr'un element mai războinic, ear pe de altă parte spre a încredința pe colectivități că nu le-a luat din mână or ce *pont... onieri*!

Toți stăpânii de case având obiceiul să facă me-remet la proprietățile lor înainte de sfântu Gheorghes, ministerul justiției a mai propus și ceva modificări la *parchetul* tribunalului Argeș, dar a perdut cu desăvârșire din vedere că pardoseala întregului tribunal Ilfov a ajuns din ce în ce mai șubredă.

Camerile au votat reparațiile și strămutarea despre care vorbii fără multă discuțiune, căci d. I. Brătianu a făcut din aceste daraveri o chestiune de încredere.

Intr'adevăr, nu trebuie să perdem din vedere că „*încrederea d-lui Ion Brătianu*“ președintele consiliului de miniștri, joacă astăzi un rol însemnat în viața din toate zilele, un rol mai însemnat chiar de cât *pastilele Géraudel*.

(A se vedea anunțurile publicate la pagina 3-a din toate ziarele).

Prin zilnica întrebuițare a *pastilelor Géraudel*, se zice că te poți tămădui de tuse, înecăciune, oftică și altele. Dar prin zilnica întrebuițare a „*încrederei d-lui I. Brătianu*“ poți să ajungi la rezultate mult mai minunate.

Spre pildă, ténérul avocat Mihalache Cornea, care și perduse glasul cu devăvârșire la 1875, în urma unui accident de drum de fer... Crawley, a redobândit o putere de plămâni nepomenită, înghițând 15,000 picături din esența numită „*încrederea d-lui*

I. Brătianu“ și astăzi el poate rosti discursuri în Camera.

Mai putem da exemplul fostului conservator Meitani, actual senator guvernamental. Acest nenorocit, care fiind din opoziție se abținuse timp de mai mulți ani, suferea de o boală *constituțională* preschimbată în *comentarii*. (10 lei exemplarul, depus spre vânzare la toate librăriile).

El și-a redobândit puterile numai mulțumită esenței numită „*încrederea d-lui I. Brătianu!*“

Să nu uităm pe d. S. Iorgulescu, un fost magistrat, astăzi cam încăruntit, care, în calitatea sa de procuror general, se îndopase cu *concluziuni* în procese de presă contra roșilor și a fost tămăduit ca prin minune cu câte-va picături din esența „*încrederea d-lui I. Brătianu!*“

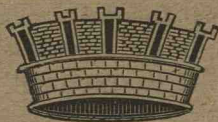
Această cură miraculoasă se găsește chiar zilnic înregistrată pe pagina cea din urmă a *Monitorului oficial!*

În sfârșit, efectele acestui leac minunat nu se pot număra, și mai deună-ză, un militar care odinioară trăsesese cu buretele peste jurământul cerut soldaților și peste iubirea către tron, a redobândit în 24 de ore o dragoste nebună pentru tot ce poate măcar mirosi a ceva regesc, numai și numai prin câte-va injecțiuni din esența numită „*încrederea d-lui I. Brătianu!*“

Cititori sceptici cari nu mă credeți, încercați „*încrederea d-lui I. Brătianu!*“ și veți fi tămăduiți!

Depositul general este strada Colței, vis-à-vis de cazarma jandarmilor călări. Depozite speciale sunt înființate la toate ministerele și administrațiunile din țară.

Pastilele Géraudel au rămas pe jos! Faceți loc balsamului numit „*încrederea d-lui I. Brătianu!*“

BABELE ȘI POR ÎMPĂRAT

A fost o dată ca nici-odată, și dacă n'ar fi tot vi s'ar povesti, pentru că este bine ca omul să le învețe toate și să nu rămăe cu gura căscată când aude ceva.

În spre Dunărea de jos, în țara lui Por-Împărat, a fost o dată o eamnă grea, grea de tot, dar atât de grea, în cât părea că ține de zece erni și tot nu se mai isprăvește. Viscol afară, viscol și în punga omului; îți crăpa buza și de frig și de sărăcie; azi vindeai cojocul ca să îți cumperi lemne și mâine îți vindeai lemnele ca să cumperi cojoc.

Vězând dar locuitorii acelei țeri că degeaba mai nădăjduesc vre-o rază de soare, căci soarele al năibei, arăta mereu dinții, cu toate că este moșneag bătrân, s'a chibzuit cu toții și aș pornit cu jalbă la Por-Împărat, pentru că acesta fiind mare și tare, se zicea că ajunge să bată el odată din picior, cum bătuse odinioară, și lucrurile să se îndrepteze.

Por-Împărat a luat jalba în mână, a sucit'o, a învârtit'o de o mie de ori, s'a făcut *neamț*,—adică:tele s'a prefăcut că nu înțelege ce i se cere, și apoi după ce a vėzut că nu are în cotro, a zis către solul trimis :

— Ei, ce să vė fac eș? Cine este de vină dacă aveți eamnă grea care nu se mai isprăvește?

— Împărate, rėspunse solul, babele sunt de vină;

le a venit vremea să plece dintre noi și tot nu vreau să se ducă. Bani de cheltueală aă, cojoace aă, și puțin le pasă de noi. Să le chemi dar la tine, Luminate împérate, să le desbraci de cojoace și atunci să vezi că se îndreptează lucrurile.

— Fie; zise Por,—să vă fac după plac.

Așa dar trimise în grabă poruncă ca toate babele să poftească la Curte, și cu toate că nu se cădea ca ele să intre în casa domnească cu cojocul plin de zăpadă, de noroiu și alte porcării, împăratul le primi și așa, căci ast-fel luase obiceiul să le vază.

În capul alaiului venea *baba Ioana*, talpa iadului, cea mai îndrăcită din toate, care purta două cojoace; apoi de pulpana cojocului ei se ținea toate cele l'alte babe, cum se ține copilul de fusta mamei, de frică să nu se piarză.

Erea *baba Evghenia*, naltă, slabă, ofticoasă, care scuipea mereu venin; *baba Rada*, groasă, cu pânțele cât toate zilele, care umbla cu cărțile măsluite în sîn, cu bâta sub cojoc și cu ochelarii pe nas ca să vază bine pe cine cârpește; *baba Sanda*, cu picioarele strâmbe și cu satârul atârnat de brâu; *baba Nastasia*, durdulie, buzată, care când umbla se legăna ca rațele; *baba Dumitrana*, care rosesese la ru-ble până i se strâmbase gura; *baba Constandina*, îmbrăcată cu un cojoc împodobit numai cu ceaprazuri; și *baba Mișa*, care și vâra mereu nasul în *trebî streine*.

Cu toate că cojoacele babelor erau împănate numai cu decorații și căptușite cu bilete de bancă, îmbrăcămintea lor mirosea a putrigai cale de o poștă.

Împăratul le primi pe toate, le făcu loc pe divan, și apoi le citi jalba care o primise și întrebă ce este de făcut.

Baba Ioana, luând cuvântul în numele tuturilor, răspunse:

— Ascultă împérate, de ce se plânge norodul? De sărăcie, de frig, de băta și altele câte le înșiră pe hârtie? Răspunde tu dacă așa merg lucrurile!

Impăratul se plimbă prin odae cât se plimbă, cu fundându-și picioarele în moile și bogatele covoare de Smyrna; gânditor ridică ochii spre pereții împodobiți numai cu iatagane, porțelane și tablouri de preț. Apoi se opri cu spatele la gura sobei și zise :

— Ciudat lucru ! Se plânge poporul că este frig ; mie 'mă este cald. Se plânge că moare de foame ; eu și astăzi am mâncat la epuri, sitari, becaține, stridii și alte trufandale până ce 'mă-a venit greață !

Vorbind ast-fel, el deschise ușa hasnalei împărătești unde stau grămadă sacii cu bani, și băgă mâna în aur până la coate, și răsând cu hohote urmă :

— Ciudat lucru ! Se plânge norodul de sărăcie ! Eu văz aici numai bani, și de unde vine banii ? Tot de la norod. Cât despre biruri și bătaii, n'are dreptate. Eu n'am plătit bir nici când am intrat în țară, și bătaia nu știu ce gust are.

De aceea, se supără atât de grozav Por-Impărat în cât se întoarce către *baba Ioana* și-i spuse :

— Ascultă-mă babo, întorțeți-vă cu toate de unde a'ți venit, căci mie 'mă este bine aici ; ce'mă pasă de cei de afară. Să le mai spuți nătărăilor care se plâng, că omul se învață și cu răul !

Babele s'au întors cu acest răspuns, ear de atunci gerul este atât de tare, în cât locuitorii țerei despre Dunărea de jos se întrebă dacă nu are să se cutremure pământul ?

NOSTIMADELE SEPTAMANEI

Pentru a înduioşa inima juraţilor înaintea pronunţării verdictului, avocaţii au alergat pururea la sute de mijloace care s'au perfecţionat din ce în ce mai mult.

Urmând calea progresului, un tânăr avocat, d-nu Codrescu, a descoperit zilele trecute o nouă metodă de convingere în materie criminală, şi anume *musica*. Intr'adevăr, spre a dovedi că Maria Popovici, victima lui Miulescu, nu voea să se mai căsătorească cu junele A. Dimitrescu, avocatul a cerut preşedintelui Curţii cu juraţi să întrebe pe un martor : ce cânta răposata Miţa la clavier în zilele lunei de miere şi ce cânta în zilele când miera se schimbase în aguridă ?

Dacă martorul ar fi fost autorizat să răspundă că Mița înlocuise melodia :

*Tu din cer venit aice
Ca să faci lumea ferică*

prin cântecul :

*Dute, dute, n'ar mai fi
Dragă băețele !*

juratăi ar fi fost imediat luminați, mai bine chiar de cât sala Teatrului Național, și Miulescu n'ar mai fi fost învinovățit că s'a opus la căsătoria chiriasei sale, pe care o iubea atât de mult, în cât a voit mai bine să o vadă moartă de cât nenorocită.

Pare că muzica are să joace de acum înainte un rol însemnat, nu numai în afacerile criminale, dar chiar și în politică, ca armă de opoziție. D-nu Nicu Xenopol, care se trage din tagma israelitului Schurmann — adică voesc să zic : care a îmbrățisat ca și acest din urmă melodioasa și lucrativa profesiune de impresario, — s'a hotărît să se deosibească printr'o inovațiune.

Până aci se contesta în genere tuturor criticilor teatrali dreptul de a fluera, această petrecere fiind numai prerogativa mașinelor de drum de fier și sergenților de oraș : de acum înainte Schurmann-Xenopol contestă publiciștilor din opoziție dreptul de a asista la reprezentațiunile d-rei Teodorini, care cântă sub patronagiul impresariului guvernamental.

D-ra Teodorini a crezut însă că noul Schurmann n'are dreptate în această chestiune politică-musicală, căci datoria cea mai de căpetenie a unui guvernamental este să bage *armonia* între cei din opoziție și cei de la cârma statului, și prin nimic nu s'ar putea isbuti mai lesne de cât prin muzică.

Se șoptește cu toate acestea că președintele consiliului de miniștrii ar fi propus să se acorde tîne-

rului Nicu un semn onorific pentru devotamentul său către partidul care votează bugetele statului.

Greutatea cea mai mare este însă că nu se știe ce decorație i se mai poate da. Steaua României a ajuns foarte terfelită de când s'a tradus în franțuzește, făcându-se dintr'ênsa un ziar: *L'Etoile Roumaine*, iar din cele-l'alte insemne onorifice n'a mai rămas nici unul disponibil de o cam dată.

Se susține chiar că lipsa de decorațiuni disponibile a împins mai de-ună-zi pe d. general Lecca, președintele Camerei, să zică deputatului guvernamental care mâncase din eroare o bătae de la un pacinic cetățean: „Aceasta constituie pentru d-v. o onoare“ adică un semn onorific, o decorație.

Cuvintele măgulitoare ale generalului Lecca au îngâmfat pe d. Ionescu, dar au dat naștere la următoarea întrebare, lăsată neresolvată: „Nu cum-va faptul de a mânca o bătae, constituie o onoare pentru un colectivist, numai pentru că a putut fi luat măcar un moment drept membru al opoziției?“

Or care ar fi înțelesul cuvintelor președintelui Camerei, îmi pare anevoe de crezut că înființarea acestei noi decorații care se poartă pe spinare, va fi primită de majoritatea guvernamentală..... afară numai dacă d. I. Brătianu va face chestie ministerială.

RĚPOSATUL NĀSCOCILĀ

Nāscocilā 'mī este prieten. Bun băeat, însă cam ciocnit la cap; poate din pricina asta ne am și împrietenit amānduoī.

În fie-care zi, Nāscocilā nāSCOcea cāte o idee demnă de un pensionar de la Mārcuța, și o punea îndată în lucrare.

Mai alaltă-eri, vine la mine, cu barba rasă, părul și mustățile vopsite roșcat și cu ochelari albaștri la ochi.

Fără să mă lase să 'l întreb cine este, căci nu'l mai recunoșteam, îmi strigă :

— Eū sunt, Nāscocilā! Să știi că am murit mâncat de un urs;—apoi îmi întinde ziarul *Neadevĕrul*, în care citii următoarea telegramă pornită din Brașov : „Domnu Nāscocilā, care plecase singur zilele trecute la o vînătoare de urși în munții Carpați, a fost mâncat de un urs“.

— Înțelegi ?

— Înțeleg atāt, că ești nebun de legat.

— Te înșeli; sunt înțelept. Această depeșe mă costă două lei și printr'însa am isbutit să știū ce s'a zis despre mine, după moartea mea.

Ascultă-mă! Am citit prin cărțile bisericești că morții ne privesc de sus din împărăția cerului. Nu știu dacă este adevărat, însă de sigur ei nu ne vor putea auzi până când împărăția pământului nu va fi în legătură telefonică cu împărăția cerului. De aceea, am murit pentru toți și am rămas în viață numai pentru mine, ca să pot constata ce este durerea celor de care ne despărțim și la ce diapason poate să ajungă desesperarea lor.

— Ei, ești mulțumit de ceea ce ai constatat?

— Auleu! mai bine mă mânca ursul. Inchipuește-ți că îndată ce s'a publicat depeșa, după ce m'am transformat precum mă vezi, am alergat acasă la mine. Slugile spărsese broaștele de la toate dulapurile și își împărțeau hainele mele. Feciorul meu, ticălosul meu de fecior pe care l țiiu de cinci ani, încerca fracul meu și mă înjura pentru că'i era prea strâmt. L'am auzit plângându-se că am rămas slab, fiind că eram prea sgărcit pentru ca să mă îndur să mănânc bine!

— Ce puteai să aștepti de la slugi?

— Stai, lasă-mă să vorbesc, căci n'am sfârșit! Alerg îndată la Lenuța, slăbiciunea mea. Imi zisesese de atâtea ori: „sunt în stare să mor pentru tine“, în cât eram sigur că voi găsi-o leșinată de durere, cu toate că eu murisem pentru un urs.

— Ei?

— Da! cinci-zeci de lei slujnicei ca să mă bage într'o odăiță de unde puteam să văz și să auz toate. Alt-fel — ce să zic, nu mă pot plânge. Lenuța era îmbrăcată în negru de sus până jos. Avea chiar și ciorapi negrii, și'i arăta împreună cu piciorul unui avocat pe care îl întreba: „S'a găsit testament?—Nu s'a găsit?—Auzi prostie să plece la vânătoare de urși fără să'și facă testamentul! Ce este de făcut?—Proces!

Imi ajungea cât auzisem; am dat fuga la birt la *Hugues*, unde se adună toți prietenii mei, toți

câți m'au strâns de mână de dimineață până seara, și stors de pungă de seara până dimineața.

Se vorbea despre mine. Unii plângeau pe sârmanul urs care a fost nevoit să mă mistuească, alții ziceau că am murit din beție, și câte și mai câte! Înțelegi ce este omenirea?

— Înțeleg că ești nebun. Nu este mai bine să crezi în toate de cât să te desgusti singur de toate? Nu este mai fericit omul care a fost înșelat de zece ori și tot nădăjduște în viitor, de cât acel care născocește și caută răul cu lumânarea?

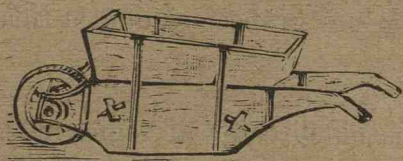
— Cam așa am crezut și eu mai târziu și tocmai de aceea n'am voit să te pun și pe tine la încercare.

— Ași fi zis de tine, cea ce am zis tot d'auna, și îți mai spun și acum: „Ai friguri la cap!“ Inșă un lucru nu prea înțeleg bine din toată istoria ta: dacă ai fost singur la vânătoare și te-a mâncat ursul, cine a rămas ca să ducă vestea la Brașov?

— Prea mă întrebă multe.

Și minciuna este vorbă!

Zi și tu, că am visat!

CUM TE CHEAMĂ ?

Eră seara deschisesem *Monitorul oficial* ca să culeg într'ensul ceva esemple de stil, eleganță și retorică, când de o dată mi se opriră ochii la pagina 5698, unde văzui publicat că patru cetățeni români sau doritori de a semăna români, s'au hotărît să'și schimbe numele de W. Berger în I. Ionescu, de Solomon în Popescu, de Iție în Alexandrescu, de Kraft în Puternicescul.

Pusei mâna pe „Monitorul“ din ajun, mai găsii și acolo patru ; și în fie care număr ce răsfoiam întilneam când unul, când două sau trei onorabili care simțise trebuința să declare că din cutare zi înainte 'și reiaă adevăratul nume de familie și că prin urmare vor înceta de a mai subsemna A. B. C. ca în trecut, spre a se subscri X. Y. Z.

Ideia de a'ți schimba numele, mai cu înlesnire de cât cămașa, a făcut atât de mare progres în țara noastră, în cât am dorit să întocmesc o mică statistică spre a cunoaște numărul esact al persoanelor ce intră în această categorie.

M'am dus în grabă la direcția *Monitorului oficial* și simpaticul d. St. Iorgulescu, uitând un moment că nu mai este în opoziție, a scos din sertarul mesei mai multe dosare, mi le-a încredințat, și ast-fel am

putut culege următoarele schimbări de nume care trebuie să apară negreșit în „Monitor“ la 1 Aprilie, o dată cu încheierea anului bugetar.

Până acum numai *Voința Națională* a avut monopolul trufandalelor oficiale; de astă dată îi apuc eu înainte, și mă grăbesc să dau la tipar aceste publicațiuni.

Eată-le :

„Subsemnatul, director al regiei monopolului tutunurilor, spre a nu fi confundat un singur moment cu omonimul meu din opoziție, Protopopescu Pache, m'am hotărît ca de astă-zi înainte să subscriu Protopopescu *Pach..... et de tutun!*“

D. Protopopescu.

„Ca să se știe bine că eu am permutat Curtea de Focșani la Galați și că sub mine dreptatea s'a distribuit cu *gălețile*, voi subsemna de acum înainte *Stătescu-Gălățeanu!*“

E. Stătescu.

„Din cauză că numele meu nu corespunde destul de bine ocupațiunii mele zilnice, care consistă în a face mătănii la icoana lui sf. Ion mână de aur, mă cred dator să schimb numele meu de G. Meitani în *Mătanie.*“

G. Meitani.

„De oare ce nu voesc să am nici un amestec cu cimitirul Belu, care poartă același nume ca mine, de astă-zi înainte renunț la numele meu de familie și voi subscri *Ștefănică sufletul maichi.*“

St. Bellu.

„Numele de *Economu* ce am purtat în calitate de casier al creditului urban ne măi corespunzând cu realitatea, voi subsemna de la eșirea mea din Văcărești înainte, *A. Risipă.*“

A. Economu.

„Ne știind încotro să trag cu urechia, adică dacă trebuie să ascult de opoziție sau de guvern, m'am hotărât să subsemnez de acum înainte *V. Urechii* în loc de *V. Urechia*, spre a avea ast-fel o parte din numele meu la dispoziția fie-cărui partid“.

V. Urechia.

„Spre a dovedi tuturor că nu mă duc la Atena în calitate de apostol al guvernului și că voi rămâne senator în țară, schimb numele meu de Apostol Mănescu în *Rămănescu*.“

A. Mănescu.

„Imbrățișând cariera de impresario, m'am hotărât ca de astăzi înainte să subscriu *Strul Silberman* sau *Strul Goldman*, după cum va fi mers vânzarea билетelor“.

N. Xenopol.

„Atribuțiunea mea fiind de a păzi averea mișcătoare și nemișcătoare a primului președinte, declar că voi sub-semna pe viitor *E. Cara...ulă* în loc de *Carada*.“

E. Carada.

„Din cauza scumpetei aurului, îmi reiaș vechiul meu nume de *Firfiric*!“

I. C. Brătianu.

ROMÂN DE AI NOȘTRII!

Nu 'mă aduc bine aminte care scriitor frances, voind să dovedească cât de copilăresc este șovinismul națiunii francese, intercală într'o dramă următorul șir de cuvinte fără căpătêiū : «*La France sera toujours la France, et le peuple français sera le peuple français!*—Francia va fi pururea Francia și poporul frances va fi poporul frances!» Publicul aplaudă din toate puterile aceste cuvinte care i se părură grozav de patriotice!

Nu e vorbă, n'aș avea nevoie să 'mă caut exemplele în streinătate ca să dovedesc că și noi am pornit pe poteca francesilor în cestiunea șovinismului. 'Mă ar fi de ajuns să amintesc salvele cu care sunt de veci primite toate cuvintele seci și fără înțeles, rostite în corpurile legiuitoare, în întrunirile publice și la conferințele Atheneului.

Cine din noi nu 'și aduc aminte cu ce furie a fost aplaudat d. Dimancca când, la o întrunire publică, fiind întreat care 'i este programul politic, arătă cu degetul statua lui Mihaï Viteazul călare, și luând o posă demnă de Mirabeau zise: „Mă întreați care este programul nostru? Eată'l!”

Un om călare luat drept program!

Trecă meargă pentru un profesor de călărie, dar pentru un partid politic? Prea e prea!

Dacă șovinismul s'ar manifesta numai prin aplause la întruniri, răul n'ar fi tocmai așa mare; din nenorocire însă, acești amanți înflăcârați ai României, voesc să ne silească să ne închinăm orbește la tot ce este român, să iubim tot ce este român, să scuzăm tot ce vine de la un român, să ridicăm până la cer, numai tot ce este român!

Dacă te apuci să argumentezi, dacă ai de gând să dovedești că omul lăudat nu merită nici laudă, nici cel puțin îndemn la cutare muncă pentru care nu are cea mai mică destoinicie, ți se închide gura: „lasă nene, că e Român de ai noștri!”

Spre pildă d. Ștefănescu, șeful orchestrei Operei, care ar fi fost negreșit foarte folositor unui medic pentru experiențe de ipnotism și catalepsie—căci adoarme grozav de lesne chiar când conduce o orchestră,—și—a băgat acum în cap că este un bun musicant, din pricină că noi îl tot aplaudăm sub cuvânt *că este român de ai noștri!*

Intri într'un birt, la *Dovleacul național*; ți se aduce mâncarea sleită, gătită cu untură; vinul e falsificat, socoteala umflată, masa și șervetele sunt murdare; dar să nu îndrăsnești să te plângi, căci birtașul este *român de ai noștri!*

Te duci într'o prăvălie, «*la Englezul român*» sau »*Vulpea națională*», ceri postav sau pânză. Marfa e proastă, mâncată de moli, dar trebuie să te arăți mulțumit, căci *o vinde un român de ai noștri!*

Se întâmplă de te împing nevoele să alergi la un cămătar; mai întâiu, pentru o sută de lei îți cere amanet scule care valorează cinci sute; apoi când se face socoteala dobânzilor, plătești două sute la sută.

Dar, trebuie să dai cu plăcere, căci cel puțin te jupoae *un român de ai noștri!*

Dovada că cea ce scriu nu este o glumă, o gă-

sim și în următorul fapt. De câte ori guvernul scoate la maidan un organ de publicitate, simte nevoea să lingusească boala de care suntem coprinsi. De sigur un ziar guvernamental intitulat *Voința* sau *Steaua*, n'ar fi făcut nici un efect asupra găgăuților; de aceea li s'a pus în coadă vecinicul *național și român*, cărora datorăm astăzi *Voința Națională* și *Steaua Română*, cu toate că marfa dintr'o prăvălie este o-vreiască și din cea-l-altă belgiană!

Mă opresc aici; și dacă cronica mea v'a plictisit peste măsură, vă rog să nu perdeți din vedere că și *eū sunt român de ai noștri!*

Max.

Cronicar Național.

CAUSE NEPREVĂZUTE!

Niște afișuri manuscrise s'au lipit ieri seară pe ușele intrării Teatrului Național spre a anunța publicului că reprezentația ce domnișoara Teodorini se hotărâse să dea la 31 Martie, în mai multe scopuri de bine-faceri, s'a amânat pentru 2 Aprilie, din cauze neprevăzute! Care au fost numeroasele scopuri de bine-faceri ce au îndemnat pe domnișoara Teodorini să mai cânte odată în București, aceasta este un secret pe care îl știe și păstrează cu sfințenie numai d. Schurmann-Xenopol, călăuzul divei noastre.

Care sunt motivele ce au împiedicat reprezentația

vie asupra hotărâreii sale, căci: „calul de dar nu se caută la măsele!“ Ear pe d. Cogălniceanu, care se iuțise la vorbă într'o discuție, îl opri pe loc, zicându'i: „Cuvântul, nu se ajunge nici cu armăsarul nici cu ogarul!“

Rugat de mai multe ori să vorbească în chestiuni juridice, refuză sub cuvânt că: „a pus frâu la gură și lacăt la inimă,“ și tâlmăcea prezența sa de odinioară în partidul fracționist zicând că: „și măgarul se vinde în oborul armăsarului!“

Dacă 'l întrebași cum găsește pe actualul Ministru de Externe? Îți răspundea: „Cal verde și grec cu minte nu se poate!“ Ear greșalele d-lui I. Brătianu le scuza, susținând că: „calul bătrân nu se învață în buestru!“

Pretindea că urăște pe d. D. Sturza pentru că: „de departe calu'ți bate și de aproape ochii'ți scoate“ zicând că 'i a fost prieten odinioară pentru că: „până nu încaleci calul nu 'i cunoști năravul!“

De câte ori venea în discuțiune prelungirea convențiunei comerciale, lua cuvântul spre a zice: „până la anul, or armăsarul or samsarul!“ și de câte ori îndrăsnea cine-va să se atingă de un cumular, Ștefănică îl apăra spuind că: „cine șade, coada'i cade!“

Intr'o zi, în timpul alegerilor, un membru al opoziției povățuindu'l să se lepedede sprijinul bătașilor, îi răspunde: „Dăți popă pintenii și bate iapa cu călcăele“ pentru că: „calul e cu patru picioare și tot se poticnește!“

Opoziției, îi închidea mereu gura prin: „trăește murgule la Paște, șearbă verde să paști!“ iar despre masa colectivilor, care muncesc ca să se folosească numai câți-va, zicea: „orzul îl ară boii și 'l mănâncă caii!“

În sfârșit curgeau zicătoarele cu droaea, și nimeni nu înțelegea de unde provine dragostea lui Ștefănică Șendrea pentru neamul cavalin.

Vineri 4 Aprilie 1886, la orele două după amiază, după cum se vede din desbaterile Camerei publicate în „Monitorul oficial“, boala deputatului colegiului întâiu de Iași a luat un caracter mult mai grav.

Stefănică încălecând pe scaunul de la tribună, trecându'și mâna prin coama cea sură, a nechezat către onoratul guvern următoarea interpelare: „Intreb pe d-nu Ministru de resbel, pentru ce armăsarii hergheliei Nucet nu 'și îndeplinesc datoria? Am primit o protestare din partea iepelor din localitate, și făcându-mă mijlocitorul lor, vă cer voe să citesc Camerei scrisoarea ce ele 'mi-au făcut onoarea să'mi adreseze!

„Ascultați!

Stimabile Domnule Șendrea.

„Ești încă tânăr și ne vei înțelege, căci sângele primăverei trebuie să clocotească în vinele d-tale ca și în ale noastre. Acum când toate în natură vorbesc despre amor, noi suntem aici cincî-zeci de iepe nenorocite care trăim mai rău de cât călugărițele. Suntem lăsate la bunul plac a patru armăsari bătrâni având de mult drepturi netăgăduite la pensie, dar care să vede că sunt guvernamentali, de vreme ce d-nu ministru nu vrea să 'i treacă în neactivitate.

„D-ta știi că armăsarul când îmbetrânește, ajunge la râșniță, și dacă trăind în București, ești călare pe nevoe, fieți milă și de noi, care trăim în pustiū. Nu uita că avem sânge arăpesc în vinele noastre! Ești avocat, ești apărătorul veduvelor și al orfânilor; nu îndrăsnim să te rugăm să ne fii ca un soț, dar cel puțin, fii un adevărat părinte pentru noi! Dacă nu voiți ca rasa viitoare să ajungă din cal măgar, vă rugăm interveniți către guvern să pornească în grabă cel puțin un armăsar de căciulă, căci a ajuns cuțitul la os; nu mai putem răbda.“

Ale D-voastră iepe recunoscătoare.

Când sfârși citirea acestei scrisori, tînărul Ștefănică leșină.

Pe la trei și jumătate, deschise ochii și se trezi lângă un veterinar care 'i lua sânge!

Astăzi de dimineață am fost să întreb cum a petrecut noaptea.

Ștefănică Șendrea este rău de tot. Acum are delir: visează cai verzi pe pereți.

EDUCAȚIUNE SI INSTRUCȚIUNE

Sunt oameni care 'și jertfesc întreaga viață crescând gândaci de mătase, învățând câinii să facă sluj sau puricii să tragă cabriolete și să joace polka.

D. C. Esarcu, bărbat de mult merit și multă în-căpăținare, s'a hotărît de vre-o două zeci de ani să răspândească educațiunea și instrucțiunea pe tot teritoriul României, parcă ar fi pâine caldă.

Pentru a ajunge la scopul său, d. Esarcu n'a cru-tat absolut nimic. Își jertfește viața ținând discursuri prin care spune regulat în toți anii: că educațiunea și instrucțiunea sunt trebuincioase pentru a face să pătrunză lumina pe *văile întunecoase ale poporului*. Înființează reprezentațiuni teatrale, loterii, liste de subscripțiuni, pantahuze, căldărușe, numai spre a ridica un monument de marmură și porfiră cu numele de *Atheneul Român*, în care apostolii educațiunei să poată vorbi și răspândi lumina asupra tuturor sferilor sociale.

Până când se va clădi acest templu, pomana instrucțiunei se face într'o săliță de la gura Cismegiului, alături de Tribunalul Ilfov, și tinerimea noastră ține de două ori pe săptămână conferințe asupra diferitelor ramure ale științei, industriei, agriculturii sau literaturii.

Acest mijloc, destul de natural spre a răspândi instrucțiunea, pare însă că n'a putut să producă nici un rod, de oare-ce d. Esarcu, bărbat de mult merit și multă încăpăținare, s'a hotărît să dibuească un alt soi de conferințe.

Vinerea trecută, mai toate ziarele din capitală au anunțat că d. Jipescu — un avocat — va vorbi în sala Atheneului, asupra *glasului omenesc în România!*

Ca de obicei publicul a fost foarte numeros. Cu toate că nu era orchestră în sală, d. Jipescu a început prin a cânta ca țigani, ca oltenii, ca grecii, voind neapărat să dovedească imediat rolul ce joacă glasul omenesc în România. Apoi am asistat la niște scene de imitațiune foarte hazlăi, glasul d-lui Jipescu înlocuind cu mult succes când pe al d-lui Maiorescu, când pe al reșosatului profesor Borănescu, pe al unui țeran, ai unei fetițe de la pension, al d-lui N. Ionescu și al altor celebrități politice.

Zău, te-ai fi crezut la Teatru Național; Iulian în persoană n'ar fi fost în stare să joace ca d. Jipescu, și negreșit că educațiunea și instrucțiunea trebuie să fi făcut niște pași uriași de Vineri până astăzi.

Nu ne mai rămâne de cât să mulțumim lui Dumnezeu și d-lui C. Esarcu, vice-președintele Atheneului, care a avut dibăcia să dibuească în sfârșit mijlocul d'a face poporul burduf de carte.

D. Esarcu să nu se poticnească însă tocmai la mal. Pentru anul viitor, îi recomand următoarele subiecte de conferințe :

D. *De Serbo*, va face trâmbița invisibilă și va trage clopotul.

Sânge-rece va declama cunoscuta sa poezie. „Cum am să vă măcelăresc !“

Papagalul P. S. S. Mitropolitului va recita liturgiile și evangheliile lui Matei.

D. *Polichroniadi*, va ține o conferință în care va vorbi ca toți ovreii din lume.

D-șoara Ciucurescu, cunoscută prin talentul său

de imitațiune, va imita pe d. Manolescu, pe Millo și alți artiști români.

Actorul *Popescu*, sub titlul: „tusea și răgușala în România“ va imita tusea omenească la diferitele vârste.

Cu acest sistem, peste un an, tot poporul român va fi cel mai cult din lume.

Amin !

DOSARUL 58!

Scrierea francezului Drumont, *la France juive*, pare că a avut darul de a scoate din sărită nu numai pe d. Meyer, directorul ziarului parisian *le Gaulois*, dar și pe cuconu *Nichi Xenopulo* de la Voința guvernamentală.

D. Meyer în duelul ce a avut cu Drumont s'a apărut, în două rânduri, cu mâna stângă pe când da năvală înainte cu spada ce o ținea în mâna dreaptă. Cuconu Nichi, acusat să vede pe nedrept că ar fi avut strămoși cu domiciliu stabilit la Ierusalim, se apără cu dosarul No. 58 din 1884 și ne pofteste să facem o mică plimbare până la ofițerul stărei civile spre a ne încredința că este *rumun*.

Să fim recunoscători lui cuconu Nichi pentru că ne a scutit de prea multe cercetări. D-sa putea să apuce drumuri piezișe, drumuri tăete împrejur ca să ajungă la dovedire, dar a avut buna-voință să ne spue lămurit de la început că dosarul 58 din 1884 conține actul seû de botez.

Ciudat lucru! Eu credeam pe d. N. Xenopulo ceva mai măricel de cât de două ani trecuți; văz însă

că m'am înșelat, sau dacă nu m'am înșelat, atunci negreșit că tânărul Nichi n'a îmbrățișat religiunea ortodocsă de cât de la 1884 încoace.

Spre a'mi împăca conștiința și a nu răspândi știri calomnioase, m'am repezit la ofițerul stărei civile și răsfoind dosarul 58, am găsit într'ânsul faimoasele dovezi invocate de directorul „Voinței Naționale.”

Iată-le :

Act de naștere.

No. 00,000.

Anul una mie opt sute opt-zeci și patru, luna Aprilie, ziua întâiu, ora două după amiază.

Înainte noastră I. C. Brătianu, președintele consiliului de miniștrii, s'a adus un copil de secs (*indescifrabil*) fiul societăței Junimea din Iași, care a supt laptele ziarului *Românul* din București și a fost adoptat acum de *Voința Națională*

Acest copil cu numele de N. Xenopulo ne a fost înfățișat de martorii : E. Costinescu și A. Stolojan, deputați domiciliati în București, care au sub-scris acest act împreună cu noi, după ce li s'a citit.

Act de botez.

Sub-semnatul I. C. Brătianu, parohul bisericei sfântului Buget din România, declar că astă-zî 1 Aprilie 1884, copilul Nichi Xenopulo a primit botezul colectivităței, miruindu-se cu mirul slujbelor statului și scaldându-se în apele *Voinței Naționale*.

Certificat de bună purtare.

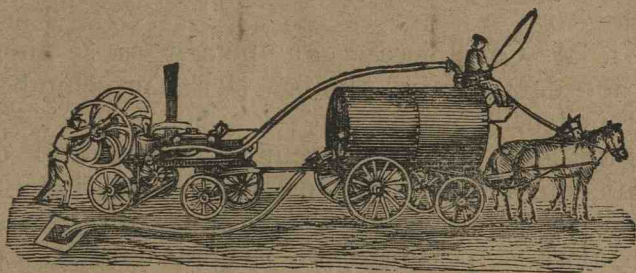
Sub-semnații membrii societăței junimeii din Iași, constatăm că tânărul N. Xenopulo a fost crescut cu cheltueala noastră în străinătate, cu condițiune ca la întoarcerea sa în țară să și pue tot talentul la dispoziția celor ce vor să ne înjure, și recunoaștem că d-sa a îndeplinit personal cu cea mai mare sfințenie această din urmă îndatorire.

Sub-semnatul V. C. A. Rosetti, directorul ziarului *Românul*, declară că d-nu N. Xenopulo a fost angajat, în calitate de redactor al ziarului meu, de către răposatul meu părinte, a fost primit și considerat ca copilul casei noastre în timp de mai mulți ani, cu condițiune ca îndată după moartea părintelui meu, să'l înjure surugiește. D. Xenopulo nu s'a depărtat odată de la aceste prescripțiuni.

Certificat de scutire de la serviciul militar.

Sub-scrisul medic de batalion clasa I-iu însărcinat cu examinarea tinerilor ce trebuie să compue contingentul anului 1884, declară că d. N. Xenopulo a fost scutit de serviciul militar pentru că suferă de boala *cumulomania*.

Ei, vedeți că Nichi e în regulă cu starea sa civilă!

BAROMETRUL !

Primă-vara omenirea fiind espusă deselor schimbări atmosferice, omul care se ferește de junghiuri și de guturaiu, are obiceiul ca înainte de a eși din casă să se uite la barometrul atârnat de perete. Acest instrument rotund, compus de o țevă umplută cu mercuriū, și o limbă la mijloc, îi spune îndată, dacă poate să plece la plimbare cu bastonul în mână sau dacă ar fi mai înțelept să și ea umbrela și o haină mai groasă, căci limba barometrului cade sau se ridică după cum are să fie și vremea.

În lumea politică, persoanele obicinuite să umble cu patrontașii în două luntre, nu știeau până mai deună-zî în spre ce partid să apuce, din cauza lipsei unui barometru indicând cu o oare-care precisiune dacă guvernul e tare, să cletină sau s'a dus pe copcă.

Aveam în țară la noi bărbați care descoperise sisteme financiare, sisteme economice, aveam cotul generalului Fălcoianu, rublele roase ale d-lui D. Sturdza, poligraful lui Iembace, untul și țuica d-lui I. Brătianu-Carada, aveam miū și sute de invenții bune sau rele, dar ne lipsea cu desăvârșire un barometru politic.

În sfârșit astăzi ne am îmbogățit și cu acest instrument.

D. M. Cogălniceanu s'a hotărât să se sacrifice încă o dată pentru țara sa, și s'a preschimbat în barometru.

Știut este că zeul Mercur, reprezentantul diplomatic din mitologie al comerțului, diferitelor gheșefturi și al dragostei, a avut multă înrîurire și pe din afară și pe dinăuntru asupra d-lui M. Cogălniceanu.

Știut este asemenea că întocmai ca barometrul despre care vorbii la început, nenea Mihalache este înzestrat cu o limbă care după presiunile exterioare merge la dreapta sau la stânga.

Ca ori-ce invenție, barometrul Cogălniceanu lăsa adesea multe de dorit la început. Se observase spre pildă că adesea limba sta nemișcată; dar după puțină practică, s'a constatat că este de ajuns să apeși cu ceva greu asupra limbei, întocmai cum se bate cu degetul asupra celui-lalt barometru, și îndată se pune în mișcare.

Dacă două persoane ar avea interese contrarii și ar dori însă ca limba să vie la dreapta, iar cealaltă să o atragă la stânga, va reuși neapărat numai acel care va apăsa cu un corp mai greu. Aceleași greutateți întrebuințate și dintr'o parte și din cealaltă, ar isbuti însă să menție echilibrul limbei cât-va timp.

D. Cogălniceanu dacă ar fi fost înzestrat de un *egoism național* ca d. colonel Pastia, ar fi putut să nu 'și destăinuiască invenția. D-sa fiind însă foarte liberal, face cunoscut tuturor spre știință că barometrul Cogălniceanu este de vânzare.

Areci o dată!

Areci de două!

Areci de trei!

Cine dă mai mult!

BEIZADEA AHASVERUS!

Legenda spune că atunci când Hristos, cu crucea în spinare, cu trupul plin de răni, zdrobit de oboseală, era dus spre a fi răstignit, se opri o clipă la porțița unui concetățean al lui Nichi Xenopulo, care pe vremea aceia nu învățase încă limba grecească, și îi ceru voie să se odihnească puțin.

Persoana în chestie, anume Ahasverus, primi pe Hristos în tocmai cum m'ar primi pe mine directorul *Voinței Naționale*, dacă îi aş propune un abonament pe trei luni la ziarul *Epoca*. Îi răspunse: „marș” — cum zice francezul, — adică: „cară-te de aci” — cum zice românul, — sau: „forvirtz” — cum zice neamul lui Israel — ca să mă poată înțelege și coconu Nichi!

Hristos, cunoscând pe de rost legea lui Dracon: „ochiū pentru ochiū, dinte pentru dinte” nu trimise pe Ahasverus, nici la oculistul Manolescu, strada Scaune, nici la dantistul Yung, strada Modei, ci îi răspunse scurt și coprinzător: „marș ție!”

De atunci, Ahasverus o porni la drum și cutreeră tot pământul, parcă ar fi avut în picioare o locomotivă de la C. F. R.

De și America nu era încă descoperită, sunt per-

soane care 'l au întâlnit acolo. Unii au dat peste dânsul într'o foiță a lui Eugène Sue, publicată într'un ziar frances, ear alții 'l-au întâlnit pe scena Operei din Paris însoțit de Scribe și Halévy, de unde plecă îndată ce cântă cinci acte.

În cōtro apucase, nu se știa bine; dar poliția din Paris trimesese semnalmentele lui la toate polițiile din univers. Nalt, corpulent, cu barba albă și o pălărie cenușie în cap; ca să nu 'l arză soarele prea afară din cale, eată care erau semnalmentele lui Ahasverus.

Ca semne particulare, el purta pe piept o sumedenie de cruci, căci Hristos, în amintirea crucei ce purtase în spinare și de care Ahasverus nu voise să 'l descарce măcar un minut, îl osândise să poarte și el pe pept o sută de cruciulițe, până se va încovoia.

Toată lumea credea că Ahasverus a murit, că în sfârșit a isbutit să dobândească ertarea păcatului său și vecinica odihnă, când într'o bună dimineață un epistat de serviciu la capu podului Mogoșoae denunță prefecturei poliției prezența pe șosea a unui individ, corespunzând întocmai semnalamentelor de mai sus și mai ales apucăturilor evreului ră-tăcitor său vagabond—cum ar zice prințul D. Ghika—despre care vorbește legenda.

Intr'adevăr, Ahasverus nu se odihnea un minut. Pornea de la șosea și se ducea la Eforia spitalelor; de unde mergea la creditul fonciar, apoi la Senat, la societatea Dacia, la creditul mobilier, la societatea de construcții, la palat, la societatea Crucea roșie și dăi și dăi, drumuri și ear drumuri.

Ca să treacă dintr'un partid într'altul, îi trebuia mai puțin timp de cât Camerei actuale ca să voteze bugetul statului. Fiind foarte bătrân — de, gândiți-vă, era contimporanul lui Hristos — îl cam părăsea memoria. Uita de la mână până la gură. Să nu'l fi apucat astăzi de cea ce spusese sau ju-

rase erii, căci nu știa, și era în stare să'ți răspundă că : „Nici usturoiul n'a mâncat, nici gura nu'î pute!“

În cotro va mai apuca acum Ahasverus, nu se știe ; fiind foarte ușurel, ca or-ce lucru care pururea se sucește și se învârteste, el se va duce în cotro 'l va bate vântul, căci este ovreiul rătăcitor sau vagabond—cum ar zice prințul D. Ghica.

Răsbunarea lui Hristos a fost cam puțin creștinească, însă Mântuitorul a avut cel puțin mărinimia să nu'l blesteme până la al noulea neam, cum zice românul.

De acea, din fericire, nu 'i a dăruit nici un băiat care să poată urma meseria evreului rătăcitor, sau vagabond—cum ar zice prințul D. Ghica.

STEEPLE-CHASSE POLITIC!

Societatea Jockey-club întocmită în București în scop de a îmbunătăți rasa cavalină, vîzînd cu cîtă plăcere publicul urmărește progresele societății,

Considerînd că tot Bucureștiul a participat la cursele de primăvară ale anului 1886, și că rasa cavalină a început a se îmbunătăți, mai ales de cînd deputatul Șendrea a îngrijit de soarta iepelor de la Nucet,

Avînd însă în vedere că pe cît progresează de mult rasa cavalină pe atît dă înapoi rasa guvernamentală colectivistă,

Considerînd că ar fi o adevărată nenorocire pentru țară și pentru principiile de la *pașopt*, dacă această rasă ar dispărea din cauza lipsei de emulație;

Societatea Jockey-club întocmește pentru ziua de 22 Mai un steeple chasse politic cu diferite premii.

Aceste curse se vor face în grădina Cismegiū în folosul tragerii loteriei Ateneului.

Eată cum s'a alcătuit programa și numele persoanelor înscrise pentru aceste alergări.

Să mai primesc inscripții până în ziua de 21 Maiu la șase ore seara.

Alergarea I-ia. *Premiul Primăriei Capitalei.* Distanța de parcurs este de la prefectura poliției până la primărie și înapoi. Obstacolele de sărit sunt: poliția comunală și gunoaele particulare.

Alergătorii angajați: *N. Fleva și D. Moruzi.*

După pronosticurile noastre, prefectul poliției va ajunge întâiu, cu toate că este mai gros de cât concurentul său, care va primi ca adaos de greutate o parte din orzul de la caii primăriei spre a fi o dreaptă cumpănă între amândoi.

Alergarea II-a. *Premiul chereștelelor.* Distanța de parcurs este de la Ghoetz până în Bucovina trecând prin Moinești la fabrica Theiler. Obstacolele de sărit sunt: votul Camerei, votul Senatului și o coroană de oțel...

Alergătorii angajați: *D. Leca, I. C. Brătianu, Em. Costinescu și Vilner.*

Pronosticurile noastre sunt în favoarea alergătorului *Vilner*, cunoscut de toți prin poșta care poartă acest nume.

Alergarea a III-a *Marele premiū dinastic.* Distanța de parcurs este de la redacția „Voinței Naționale” până la palat. Obstacolele de sărit: bucătarul palatului, și apanajele în fie-care județ.

Nu este angajat de cât un singur alergător și a-nume tânăru *Em. Mihăiță-Porumbiță.* Fiind că i-lipsește foarte mult din greutatea reglementară, i se va pune în cap un jobin cenușiu și în buzunar o scrisoare cu temenele.

Alergarea a IV. *Premiul Mișoaicelor.* Distanța de parcurs: toate mahalalele Bucureștiului. Obstacole de sărit: mai multe garduri.

Alergătorii angajați: *M. Cogălniceanu, Stef. Bellu, Gr. Vulturescu, M. Șkina, Hasnaș.*

După prevederile noastre, alergătorul Gr. Vulturescu va ajunge întâiu, fiind supus unui sistem special de alergare cumpănită.

Alergarea a V. Premiul morților. Distanța de parcurs: toată istoria universală.

Obstacolele de sărit: cimitirile din Europa.

Alergătorii angajați: *I. C. Brătianu*, purtând ca greutate pe răposatul Alecsandru al Rusiei, Napoleon al III-lea, Voltaire, Gambetta, Mirabeau, Iulius Cesar și alții; *M. Coșălniceanu* purtând ca greutate pe Dragoș, Bogdan, Radu Negru, Laurian bătrânul.

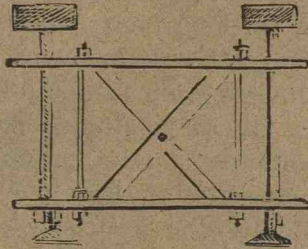
Această cursă se va face în caruri funebre.

Alergarea a VI. Premiul birjarilor muscălești. Distanța de parcurs: cât vor putea. Obstacolele de sărit: ce vor putea.

Alergătorii angajați: *D. Sturza*, deputatul *Bibescu*, *G. Chițu* și *Tufelcică*.

După prevederile noastre, toți alergătorii înscriși vor ajunge împreună.... dacă nu rămân cu toți la jumătate drum.

Acum: *Oll reight!*

MICROBUL REMUȘCĂREI!

Când încep căldurile cele mari, lumea este bătută de o sumă de epidemii. Afară de holeră, care în momentul de față se plimbă în gondolă la Veneția, și de mușcarea câinilor turbați, s'a mai ivit pe piața Bucureștiului un nou microb numit *remușcarea*.

Eată în ce împrejurări s'a constatat izbucnirea acestei epidemii.

Prietenul Frunzescu a mâncat mai zilele trecute o bătae de la niște locuitori.... ai casărmei sergenților de oraș; pare că această bătae, a mâncat'o din eroare, în locul altuia, și d-nu prefect al poliției a voit cu orî ce preț să dovedească pe culpabilul care a comis eroarea de persoană, cea ce ca teorie de drept, atrage nulitatea faptului, dar pe spinarea omului nu atrage nulitatea loviturilor.

Atunci, pe când sumă de martori veneau și denunțau numele adevăraților culpabili, surprinși pe când căutau să constate dacă hainele d-lui Frunzescu erau cu bozunarele descusute sau nu, un cetățean anume Nicolae Gheorghe, domiciliat nu prea știu unde, a plecat de acasă, și-a părăsit nevastă, copii și chiar pe soacră-sa, care plângea lângă vatră.

Acest om, a venit la poliție — cel puțin așa spune d-nu prefect — a mărturisit că fiind beat, a bătut pe d. Frunzescu — cel puțin așa spune d. prefect — și îngenuchind, a cerut să i se aplice pedeapsa cea mai aspră prevăzută de lege pentru faptul ce comisese.

Scena care s'a petrecut în urma acestei mărturisiri, ar fi înduioșat chiar inima d-lui D. Sturza.

Culpabili cari vin să se predea singuri, se găsesc cam rar! Oamenii cari și aduc aminte cea ce au făcut la beție, se găsesc tot așa de rar; aceasta trebuie să o știe negreșit și d-nu prefect al poliției.

De aceea, pentru raritatea faptului, d. Moruzi a luat în brațe pe cetățeanul fost turmentat Nicolae Gheorghe, i-a mulțumit că l'a scăpat de bucluc, i-a făgăduit că va plăti pentru dânsul amenda la care ar putea fi osândit în cas de proces, și că i va îndulci amarul închisorei prin toate mijloacele materiale de care dispune.

Acum Bucureștenii pot dormi în liniște, comunicația pe strada Academiei este restabilită, bătele care tăeau drumul s'au ridicat... ca să se așeze poate alt unde-va.

Să nu ne mai temem de nimic! Microbul remușcării a intrat în stomachul unui cetățean și va face prăsilă.

De acum se șoptește, că Miulescu ar fi cerut o audiență d-lui procuror general, spre a mărturisi că în adevăr el a ucis pe Maria Popovici.

D. Radu Mihaiu umblă din redacție în redacție spre a da declarație înscrisă că el a organizat bandele de la Orfeu.

Ucigașul lui Barbu Catargi s'a hotărât să și dea numele pe față, și chiar.... chiar.... chiar d. Moruzi s'a jertfit și a mărturisit că d. Frunzescu a fost bătut din eroare, dar din ordinul său, de către sergenții Stelian, Stănescu și Petrovici.

Vivat pentru microbul remușcării!

CATEHISMUL COLECTIVIST

Intrebare : Pentru ce zicem : „Crez în Ioan Brătianu !

Răspuns : Pentru că el este mai presus de toate, ține toate în mână și poate face tot ce voește.

Intrebare : Aă rămas toți îngerii colectivisti credincioși părintelui nostru I. Brătianu ?

Răspuns : Nu, ci un mare număr din ei, amăgiți de diavolul opoziției, s'aă revoltat contra creatorului lor.

Intrebare : Care a fost cel din urmă înger care s'a revoltat ?

Răspuns : Cel din urmă a fost Arhanghelul Fleva.

Intrebare : Cum l'a pedepsit creatorul nostru de-a ceastă revoltă nelegiuită ?

Răspuns : Creatorul nostru a poruncit Arhanghelului Moruzi să'l huiduiască la obor.

Intrebare : Cum se numesc îngerii cei răi ?

Răspuns : Demoni, draci, diavoli, oposanți.

Intrebare : Aă vre-o putere asupra omenirei ?

Răspuns : Da, mai ales când sunt întruniri.

Întrebare : Aū existat într'adevăr oameni posedați de demon ?

Răspuns : Da, evanghelia noastră vorbește de mai multe persoane din care creatorul nostru a gonit demonii prin împărtășirea sfântului buget.

Întrebare : Cine este Isus-Carada ?

Răspuns : Unicul fiu adoptiv al creatorului nostru, care din neom s'a făcut om ca să ne răscumpere pe noi, și mai ales ca să răscumpere drumurile noastre de fier.

Întrebare : Cum se numește acest mister al lui Isus-Carada ?

Răspuns : Misterul milioanelor.

Întrebare : Câte naturi sunt în Isus-Carada ?

Răspuns : Două : natura gheșeftară și natura umană.

Întrebare : Ce face cu cea d'întâiu natură ?

Răspuns : Cumpără arme, tunuri, vagoane, cisme, mașini, lăzi de fier pentru țară și face subscrierea domniei virtuței, ca să fie gata pentru a doua înviere.

Întrebare : Ce face cu natura sa umană ?

Răspuns : Asta'i treaba lui.

Întrebare : Cum își arăta creatorul nostru Brătianu puterea sa ?

Răspuns : Prin apostolii săi și prin minunile sale.

Întrebare : Care sunt apostolii creatorului nostru ?

Răspuns : Prefecții, sub-prefecții, polițaii, primarii, perceptorii și cei-l'alți funcționari administrativi.

Întrebare : Care sunt minunile creatorului nostru ?

Răspuns : Ele sunt nenumărate ; a înviat pe d. Dimitrie Sturdza, a dat limbă luceafărului Mihalache Cogălniceanu, a desrobit pe lăețul Fundescu, a făcut să sară *Epurele* în Cameră.

Întrebare : Pe ce este întemeiată puterea apostolilor creatorului nostru ?

R spuns : Pe sfânta bătă și pe cuvintele ce le a spus creatorul.

Intrebare : Care sunt aceste cuvinte ?

Răspuns : Acestea : „Datumi-s'a toată puterea în țara românească. Mergeți dar și buzunăriți întreaga opoziție. Ciomăgiți în numele tatălui, al fiului și al sfântului duh ; faceți minuni și ertați păcatele, dacă păcătoșii sunt din ai noștrii. Și eată că voiți fi cu voi până la sfârșitul guvernului. Ceî ce vă vor primi pe voi, pe mine mă primesc, și ceî ce se vor lepăda de voi, de mine se vor lepăda.“

Intrebare : Ce însemnează cuvintele : „Isus-Carada șeade de-a dreapta tatălui“ ?

Răspuns : Însemnează că are odae la dreapta camerei unde primește creatorul nostru.

Intrebare : Creatorul nostru are dreapta și stânga ?

Răspuns : Creatorul nu are nici dreapta nici stânga, pentru că este un suflet curat, dar fiul său Isus-Carada are dreapta și stânga, pentru că primește cu amândouă mâinile.

Intrebare : Ce este botezul ?

Răspuns : Este un mister care spală păcatul original al foștilor conservatori, fracționiști, junimiști și îi face colectivști, fii ai creatorului nostru și ai bisericii sale.

Intrebare : Care sunt cuvintele care stabilesc necesitatea botezului ?

Răspuns : Acestea : De nu se va scâlda cine-va în apele mele, nu va intra în împărăția budgetului.

Intrebare : Ce este mirul ?

Răspuns : Este un mister care dacă ne atinge ne dă puterea a recunoaște mărirea creatorului nostru.

Intrebare : De câte ori se poate primi acest mir ?

Răspuns : De câte ori are nevoie Creatorul de tine, poți să îi ceri să te miruiască cu câte ceva.

Intrebare : Ce este împărțășirea ?

Răspuns : Este corpul și sângele creatorului nos-

tru, administrate credincioșilor săi sub forma slujbelor.

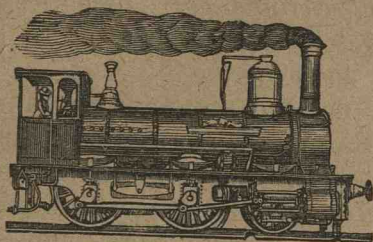
Intrebare : In câte chipuri se poate considera împărțirea ?

Răspuns : In două chipuri : 1-iu ca leafă, al 2-lea ca diurnă !

Acum și pururea și în vecii vecilor,
Amin !

✠ *Protosinghelul Epurescu*

p. conformitate
Max,

NOSTIMADELE SEPTAMANEI

Domnu Andronescu Grigore, oacheșul procuror după lângă tribunalul Ilfov, a bine voit a scoate la lumină un document judiciar și tot de o dată literar, merit a ne dovedi că inteligența d-sale e mai mărginită de cât toate coastele țărilor din lume.

Spre a constata că mai mulți avocați au lipit în camera lor de chibzuire de la tribunal, un manifest al opoziției, tânărul *Frontin* al prefecturei poliției a încheiat un proces-verbal din care culeg următoarele cuvinte: „... cam pe la orele 11 și $\frac{1}{2}$ am auzit un mare sgomot în sala *pașilor perduți!*“

Ce o fi această sală? Mister! Care anume *pașă* s'a rătăcit pe acolo? Fostul *pașă* al Rusciucului, Ianco-pașa, Evghenie-pașa să fie? Nu se știe, și legațiunea imperiului otoman m'a încredințat că n'a dispărut până acum nici un *pașă* care să se fi refugiat în camera de chibzuire a avocaților, lăsând —drept amintire—numele său acestei odăi.

Imi vine mai lesne de crezut că oadaea în ces-tiune a primit noua denumire de sala *pașilor perduți*, de când procurorul s'a repezit într'insa ca un adevărat *pașă* care 'și ar fi pierdut mințile.

D-sa, luând înfățișarea și glasul răposatului artist dramatic Pascaly când zicea în *Curierul de Lyon*: „Moarte și damnațiune domnule conte!...” a rupt cu propria sa mână de procuror acest apel al opoziției, după ce a rostit către bucățica de hârtie în cestiune cuvintele sacramentale: „În numele legii, te rup după acest perete!”

Acum nu mai are nimeni dreptul să se plângă contra procedurii procurorului, de oare-ce el a declarat că procedează ast-fel în numele legii.

Forma a fost păzită și va fi negreșit adoptată ca tipic și de d. Moruzi. Spre pildă, dacă mâine, poimâine, prefectul poliției va avea gust să pue să mi se ia măsura spinării cu un reteveiu, spre a se încredința dacă am un metru 73 centimetre înălțime sau un metru 75, negreșit că agentul însărcinat cu această operație, mi va spune ca exordiu: „În numele legii, îți aplic două-zeci și cinci la spete!” Mie mi va veni greu să nu recunosc greutatea unui argument care se reazămă nu numai pe spinarea mea, dar și pe numele legii!

Fiind-că, mulțumită d-lui Andronescu, nu e la ordinea zilei de cât vorba de odăi, trebuie să recunoaștem că Camera unde s'a rostogolit d. I. Brătianu în aceste din urmă zile, semăna curat a camera unui bolnav și fiind-că s'a închis, crez că ar trebui deschisă spre a se primeni aerul dintr'ênsa.

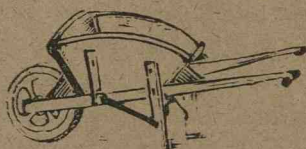
Intr'adevăr, în toate colțurile nu auzeai de cât următoarele cuvinte: „Se duce Brătianu! Câte zile îi mai dai?”—întocmai parcă ar fi fost vorba de un bătrân gata a'și da stârșitul, pe când doctorul ascultă cu urechia bataile inimii sale.

Fie-care din copiii d-lui Brătianu din parlament facând socoteli care mai de care mai fantastice, am luat hotărârea să cer informațiuni pozitive de la d. Carada.

Îndată ce am ajuns acolo, am lăsat să înțeleagă pe Bleichroderul d-lui președinte al consiliului că

aș dori să știu dacă într'adevăr s'a sfârșit domnia
virtutei și a vizirului. Abia însă rostisem cuvintele :
„Spune drept, cât îi mai dai lui Brătianu,“ și d.
Carada îmi răspuse scurt și coprinzător :

Un milion !

INSCRIPTIILE PE MORMINTE!

Primăria Capitalei nemulțumindu-se cu înființarea unui serviciu pentru ridicarea gunoaelor particulare, s'a hotărât să ridice și gunoaele care se depun la cimitire, sub formă de inscripții menite a aminti virtuțile celui ce a plecat pe altă lume.

Intr'adevăr, o ordonanță publicată în „Monitorul Oficial“ și reprodușă de mai multe ziare, ne aduce la cunoștință că de acum înainte, or cine ar voi să laude — fie în prosă, fie în versuri — meritele unui răposat, va fi dator să supue Primăriei produsul gândirilor sale literare, spre a obține autorizația de a le săpa în piatră.

Motivul acestei ordonanțe l'am găsit încrustat pe o cruce de la cimitirul Belu, și vă jur că nu spuî minciuni. Dacă n'o fi așa, să dea Dumnezeu să mânănc bătae de la pacînicii cetățeni însărcinați cu turburarea liniștei publice.

Acum câte-va luni, a murit în București, d. C. C. lăsând o moștenire foarte mare, dar lăsând o bănuială tot atât de mare că a fost otrăvit. Un nepot al răposatului a cerut să se facă autopsia; dar operația medicală n'a dovedit alt nimic de cât că d. C. C. murise de *moarte bună*. — zic moarte bună, pentru că acest calificativ se întrebuintează obicînit de câte ori un om moare de mîna doctorilor.

Un alt nepot mai credincios și care, după cum veți vedea, are multă nădejde în viața viitoare, considerând facerea acestei autopsii ca o crimă de *antiunchism*, a încrustat pe piatra răposatului său unchiu următoarea elucrubațiune literară: „Aici o-
 „dihnește C. C. în etate de 59 de ani, decedat la
 „17 Februarie 1886. Din moși strămoși ne a rămas
 „proverbul: mortul de la groapă nu se mai întoarce.
 „Astă-zi s'a probat contrariu, căci cadavrul acestui
 „mort, Dumnezeu să 'l odihnească, a fost oprit de
 „la înmormântare și măcelărit după pretențiile ne-
 „potului său de frate N. C. inginer, care va da compt
 „înaintea lui Dumnezeu de creerii și intestinele ce
 „lipsea din acest cadavru.“

Așa-i că e nostim!

Un nepot acusat că a sfeterisit creerii și intestinele unchiului său, e lucru grav de tot, și neapărat că tînărul inginer N. C. se va găsi într'o poziție foarte neplăcută când va veni ziua judecăței, și va trebui să dea ochii cu sfîntul Petre, care ocupă înalta funcțiune de portar al Paradisului—citorii sunt rugați să nu crează că vorbesc despre grădina din București, care poartă acelaș nume.

Imi închipuiesc că sunt față la convorbirea ce vor avea între dînșii și de aceea o transcriu cu siguranță.

Inginerul N. C. (bătând la ușa raiului). Toc ! Toc!

Sf. Petre. Cine e ? Intră !

Inginerul N. C. Salutare ; eu sunt. Mă recomand N. C. inginer.

Sf. Petre: A ! A ! bine ai venit. Te așteptam de mult. Avem o socoteală împreună. În 1886 la Februarie în 17 ne a sosit aici cu trenul accelerat cadavrul unui unchiu al d-v. anume C. C. Acestui cadavru 'i lipsea creerii și intestinele, și din raporturile ce am primit chiar din partea unei rude a d-v. rezultă că d-ta le ai luat. Fii bun de le restituie.

Nădăjduesc însă că tânărul inginer N. C. va dovedi sfintului Petre că este om deștept și nu va pleca pe lumea cea l'altă de cât după ce va cere de la medicul legist restituirea restului rămășițelor unchiului său. Infățișându-se înaintea lui Dumnezeu cu creerii și intestinele unchiului său, care, precum spune inscripția în chestiune, lipsesc de la cadavrul lui C. C.—ușile raiului vor fi deschise pentru dânsul, în ciuda celui l'alt nepot!

Târș grăpiș, incidentul acesta va avea un desnodământ, dar noi nu trebuie să pierdem din vedere marea operă întreprinsă de primărie spre a nu lăsa pe viitor să se înscrie pe morminte de cât adevărul, nimic alt de cât adevărul!

De acum înainte, mofturile nu vor mai avea trecere.

Spre pildă, inscripția obicinuită: „Aici odihnește Maria X, soție neprețuită“ nu va putea fi săpată pe piatră de cât după ce un impiegat al primăriei însărcinat cu serviciul de control—se vorbește despre d. St. Bellu pentru această nouă și delicată funcțiune—va depune un raport constatând că răposata pe cât timp a fost în viață n'a dat nimenui prilejiul să o prețuească.

Inscripția: „Aci odihnește marele cetățean Z....“ va da naștere la constatări serioase, spre a se preciza dacă cuvântul mare se referă la virtuțile sau la talia cetățeanului în chestiune.

În sfârșit, de câte ori o văduvă desnădăjduită va înscrie pe mormântul răposatului ei soț: „Gogule nu mă uita!“ Primăria va trebui să stea la pândă pentru ca la momentul psihologic, să modifice acea inscripție în modul următor: „Gogule, nu *te uita!*“

D'ALAM-TINGIRI-SPOI!

Prințul Dimitrie Ghica, căruia nu'i ajung numeroasele semne onorifice cu care a fost împănat, s'a apucat să facă o concurență neleală societății meseriașilor, și umblă de cât-va timp după diplome de capacitate.

Spre pildă, mai deună-zi, cu privilegiul unei afaceri de postavuri, senatorul Lătescu dând stambă pe președintele maturului corp, pentru că proiectul de lege se lua în cercetare fără a fi fost tipărit, prințul Dimitrie Ghica s'a supărat, parcă ar fi fost lucrător tipograf, a părăsit jețul său, și nu l'a reluat de cât în urma unei moțiuni de încredere.

Dacă mâine, poimâine, cine-va ar îndrăzni să se plângă de băile Eforiei, negreșit că beizadea Mi-trașewski 'și va da iar demisia, așteptând o moțiune de încredere spre a relua acuaticele sale funcțiuni.

Urmând calea certificatelor de capacitate, nu va trece mult timp și vom vedea, în curând, pe zidurile orașului nostru, niște afișe anunțând că cea mai bună președenție este președenția Dimitrie Ghica, precum se afișează la Paris că: „cea mai bună ciocolată este ciocolata Perron!“

Pe când prințul Dimitrie Ghica umblă după certificate, d. Fundescu e muncit de boala mărilor.

Acest cetățean rumânică, care mulțumită revoluției de la '48, a rămas numai robul lui Dumnezeu, are, după cât ne spune *Voința Națională*, o afacere de onoare de regulat între București și Giurgiu, cam în felul celei ce regula acum câți-va ani cu prințul G. Bibescu, și spre a regula această afacere de onoare, vizitează foarte des capitala județului Vlașca, însoțit de apostolul său Mănescu.

Mare mi-a fost veselia când am aflat că d. Fundescu merge la Giurgiu spre a regula o afacere de onoare, iar nu spre a da cu ghiocu, după cum se răspîndise vorba. Mai mare mi-a fost veselia când am citit în *Voința* că i s'a făcut la gară o primire demnă de un împărat, că i s'a aruncat flori, că i s'a ținut discursuri, în sfârșit că s'a oprit pentru deputatul județului Vlașca toate onorurile care din uitare nu s'a făcut Suveranului nostru.

Mărturisesc însă, că am rămas pe gânduri când am citit următoarele cuvinte, la rubrica informațiilor *Voinței Naționale*: „D-nii Fundescu și Mănescu au fost primiți cu strigătele entusiaste de: Trăească Regele și Regina!”

Nu știu care din acești doi domni a jucat rolul de rege, care a jucat pe cel de regină, și pot jura că relațiunile dintre Fundescu-Mănescu mi-erau cu desăvârșire necunoscute!

Imi fac însă datoria de a denunța poliției această crimă oribilă și crez că administrația noastră, care se amestecă în toate, va sfârși prin a vâri nasul în această treabă, căci nu este vorba numai despre o crimă care a atras trăsnetele cerului asupra unui oraș, este vorba și despre răsvrătirea noșilor pretendenți spre a pune mâna pe tronul României!

Insuflețit de strigătul „trăească regele și regina“ d. Fundescu a și început să lucreze spre a pune coroana de oțel pe cap, cerând de la Mitropolie să legitimizeze împreunarea sa cu apostoleasa Toli, pentru care sfârșit va fi nevoie de o lege neapărat retroactivă.

Lucrătorii tipografii ai ziarului *Telegraful* jetuesc zi și noapte formulare de decrete, în care cuvintele: „la toți de față și viitor sănătate,” au fost înlocuite prin: „la toți de față și viitor *d'alam-tingiri-spoi!*”

D. Hubsch, inspectorul general al muzicelor, a fost însărcinat să compue noul imn național pe cuvintele: „*Dabulichi Tchiușmanda*” și toți potcovarii lucrează pe bete spre a făuri o coroană noului rege.

Înainte ca d. Fundescu să fie proclamat rege, și pe când trăește încă la adăpostul unui copac, ca să nu zic *arbore*, mă cred dator a spune directorului *Voinței Naționale* că reu a făcut răspândind svonul aspirațiilor la domnie ale d-lui Fundescu.

Să nu uite proverbul că :

*Țiganul când a ajuns împărat,
Întâiu pe tată-său a spânzurat!*

Cine știe dacă d. Fundescu o dată ajuns rege, nu va lua hotărârea să tae ceva directorului *Voinței Naționale*, care 'i-a fost un adevărat tată în această împrejurare!

Nu vorbesc despre tăerea capului, de oare ce pedeapsa de moarte este ștearsă din Constituție; ar fi însă de ajuns să 'i tae subvenția ce primește *Voința*, ca să o treacă la *Telegraful*.

Și să nu'mi răspunză presa guvernamentală că prea vèz lucrurile în negru, căci atunci când e vorba de d. Fundescu, este peste putință să vezi lucrurile de altă culoare!

PRAVILA LUI FIRFIRIC

Din întâmplare, mi-a căzut în mână următorul raport adresat Regelui, sub-semnat de președintele Consiliului de ministrii.

Fiind că am păstrat tot-d'auna trufandalele pentru cititorii ziarului nostru, mă grăbesc să le comunic acest document :

Sire,

„Poporul român, al cărui Rege ai bine-voit a te proclama, s'a învățat de un timp foarte îndelungat să nu se culce seara până când nu va mânca mai întâiu o bătae. Schllaga ce primea de la nemți, Knutul de la muscali, Falanga de la turci, au fost

înlocuite sub domnia Majestății Voastre cu bătele ce se administreză Românilor de către concetățenii lor, pentru a se proteja în mod simțitor industria națională a cherestelei.

Acest sistem de a muia caracterele de o dată cu oasele—adevărat tratament terapeutic, pe lângă care masagiul rămâne pe jos—are însă partea sa cea rea: dă loc la reclamații nesfârșite.

Inima Majestății Voastre s'a înduioșat de o asemenea stare de lucruri și tribunalul e zilnic asurzit de țipetele celor ce au fost supuși acestui regim.

De aceea, am fost însărcinat de consiliul de miniștri să elaborez un proiect de lege, prin care interesele politice și cele individuale să fie de o potrivă aparate.

Discuția a fost vie în sînul consiliului de miniștri, căci mai multe idei s'au ciocnit între dănsule. Spre pildă, ministrul justiției propusese ca bătaea să fie înlocuită prin pedeapsa cu moartea. Până la un punct oare-care eu împărtășesc vederile ministrului de justiție, ca singurele menite a închide gura reclamantilor. Într'adevăr, eu care știu pe de rost ce au vorbit toți reșoșii, vă pot încredința că istoria nu citează exemplul unui singur om care se fi venit să reclame după ce a fost ucis.

Crez însă că momentul de a lua măsuri atât de energice n'a sosit încă, căci trebuie să mergem *piano*, de oare-ce avem de gând să mergem *lontano*.

Ministrul lucrărilor publice, Radu Mihaiu, destul de cunoscător în materia aceasta, a restrâns toată desbaterea în următoarea dilemă rămasă nedeslegată: dacă, când e vorba de spinarea unui om, trebuie să ai în vedere principiurile de la maca și să tragi peste cinci?

Iar ministrul domeniilor s'a întrebat dacă trăgând la spete nu e bine să tragi și la măsea? Această din urmă părere a fost împărtășită și de d. Chițu, vice-președintele Camerei.

Ministrul de război s'a pronunțat categoric pentru a se înlocui bătaia prin spânzurătoare, căci omul cu ștreangul de gât, nu mai are puterea de a vorbi. Acest sistem a fost reprobat de întregul consiliu, pentru motivul că este lipsit cu desăvârșire de bună-cuviință. Știut este într'adevăr că spânzuratul moare scoțând limba : o asemenea ultimă manifestație a opozantului către guvern, nu trebuie provocată tocmai de noi.

Ideea de a pune cetățenii opozanți în țeapă, a fost susținută de către d. Dimitrie Sturza, în calitate de reprezentant al lui Ghiță berbecul; dar noi nu vedem pentru ce am alerga tocmai la aceste ecstremități, spre a astupa or ce fel de șgomot ar putea face opoziția—fie zis fără rău înțeles.

Din fericire, un deputat care a susținut mult guvernul actual, a venit cu o idee menită a pune capăt bătaiei, măbind tot de o dată resursele noastre budgetare. D-nu Fleva, vorbind în cunoștință de cauză, a arătat că de câte ori un agent polițienesc ridică mâna spre a lovi pe un opozant, acest din urmă nu poate scăpa de lovitură de cât dându-i ceasornicul.

De aceea propun Majestății Voastre să binevoiască a aproba alăturatul proiect de lege pentru sancționarea acestei transacțiuni între poliție și opoziție.

Majestatea Voastră va bine voi a nu perde din vedere că acest sistem va aduce mari servicii și administrațiunii polițienestii, care va putea în sfârșit să urmărească pe făcătorii de rele, ceas cu ceas."

I. C. Brătianu

p. conformitate

Max.

VACA ȘI URSUL!

De o săptămână și mai bine, nu este cu puțință să deschizi un ziar și să arunci ochii pe pagina a treia, la rubrica în special rezervată pentru *Feturimi*, fără să dai peste surprinzătoarea istorie a vacii care a născut un urs, cu ajutorul unui veterinar și a operații cesariene—așa numită, se vede, pentru că Cesar avea obiceiul să spintece lumea.

Intr'adever, acest fenomen e tot ce poate fi mai nepomenit. Urșii n'aveau obiceiul să dea vacilor semne de dragoste de cât mâncându-le; din când în când un vițel semăna mai mult cu taurul din ograda vecinului, de cât cu acel din domiciliul legal al vacii, dar aceasta nu era lucru grav, de oare-ce și la noi se întâmplă foarte des asemenea bazaconii. Nici-odată moștenitorul unei vaci n'a fost un urs; adesea însă moștenitorul unei femei a semănat cu o maimuță, fenomen pe care Darwin a avut grija să'l talmăcească de mult, scutindu-mă pe mine de nouă demonstrații științifice.

Cum și ce fel s'a întâmplat această ursească rodnicie, nu se știe bine, dar învățații care 'și petrec vremea făcând cercetări în partea locului, susțin că

a fost de ajuns vacăi să vadă ursul pentru ca mura acestui dobitoc să i se întipărească până în fundul pânticelor și să preschimbe vițelul în ursoiū.

Guvernul nostru, care s'a grăbit să trimită un medic la Paris spre a studia sistemul de altoire al turberei datorat învățatului Pasteur, a făcut și de astă-dată mari sacrificii spre a fi pus în curentul sistemului de altoire al unui ursoiū sau alt dobitoc, *ad libitum* procreatorului.

Iată prin ce se explică plecarea în misiune în străinătate a domnilor Haret, Laurian și Mândreanu; iată prin ce se explică băgarea în bozunarele domniilor lor respective a mandatelor de două mii cinci sute lei, despre care s'a făcut atâta vuet în presa din opozițiune.

Domniile-lor au primit pur și simplu drept însărcinare să studieze însărcinarea vacăi care a născut un ursoiū și să se convingă dacă ochii ursului au jucat un rol atât de activ în această zămislire.

Curiositatea guvernului e lesne de înțeles, căci dacă se va adevăra cele spuse de învățații franceși în această cestiune, ministerele generațiunelor viitoare vor fi în posesiunea unui nou sistem de ingerință în alegeri, merit a înlocui influența morală, influența bătelor și toate influențele cunoscute de alegători și de spetele lor.

Ce se va întâmpla atunci, e lesne de prevăzut.

Astă-zi, partidele politice spre a-și face aderenți, au obiceiul să provoace mereu întruniri, să răgușească vorbind la întruniri, să făgăduiască unuia o slujbă, altuia câștigarea unui proces, o decorație, cumpărarea unei moșii, tolerarea neplatei unei datorii către stat și câte și mai câte. Atunci va fi de ajuns șefului partidului, să facă în taină o vizită femeelor rotunjioare din localitate și aruncând o simplă privire străpunzătoare asupra celei ce-și așteaptă ceasul, să o silească să imiteze purtarea vacăi și să nască un copil după chipul și asemănarea

leaderului care vrea să-și mărească numărul partizanilor.

Acest nou sistem de zămislire prin impresiunea ochilor, fiind un sistem de impresiune cu desăvârșire platonice, are darul de a putea fi întrebuințat la orice vârstă a omului, și de or-cine.... chiar și de d. Dim. Sturza.

Iar femeele din generațiunile viitoare, spre a se desvinovăți când vor fi cu musca pe căciulă, vor zice ca în povestea copiilor : „Am fost la pădure ; am văzut ursul !“

ORDONANȚA POLIȚIENEASCĂ

Or ce funcționar public, când pune mâna pe decretul prin care este numit în cutare sau în cutare slujbă, pune tot de o dată mâna și pe sfânta cruce spre a jura supunere legilor țării, credința regelui Carol și dinastiei sale.

Dinastia regelui Carol, semănând foarte mult cu necunoscutul X din problemele algebrice, aceasta dă naștere la o lipsă totală de credință desinteresată către șeful familiei domnitoare, și prin derogățione, la o lipsă totală de supunere către legile țării — această tâlmăcire fiind singura care poate să fie admisă spre a desvinovăți pe d. președinte al consiliului de miniștri, în zilele când și spovedește păcatele.

Pare că d. Moruzi, atunci când a pus mâna pe prefectura poliției capitalei și pe sfânta cruce, a jurat nu numai că va fi credincios regelui, — căci

*Souvent préfet varie,
Bien fol est qui s'y fie*

dar a mai jurat că nu va lăsa să treacă douăzeci și patru de ore fără să facă o prostie.

Și lucru ciudat, pe când cei l'alți muritori au dreptul să-și ascunză prostiile, d. prefect al poliției se bu-

cură, în puterea legii, de prerogativa de a le întinde lungi și late pe zidurile clădirilor orașului, a fișindu-le sub formă de ordonanțe.

Folosindu-se de odihna ce-i lasă neprinderea uci-gașului Nicolae — să vede că acest nume are aplecare pentru asasinate, — d. Moruzi s'a legat de birjari spre a le opri circulația pe strade, atunci când n'aă mușterii, interzicându-le ast-fel căutarea mușteriiilor, întocmai cum interzice codul civil căutarea paternității.

De obicei ordonanța care să respectă câtu-și de puțin, să întemeiază pe două-zeci de *considerând* și tot atâtea *având în vedere*, chiar dacă ar fi vorba de un fleac; prin nu știu ce împrejurări, ordonanța cu birjarii e foarte săracă în mezelicul consideran-telor, și ast-fel dă naștere la întrebarea foarte na-turală: Pentru ce sunt birjarii siliți să stea la stație și opriți să circule pe strade?

Răspunsul ce ți va face cel mai isteț agent po-lițienesc va fi negreșit: „Pentru ca să poți găsi birje la stație când ai nevoie de dânsa“ și neapărat că ar trebui să pleci capul înaintea unui asemenea ar-gument, dacă nu te-ai gândi că pentru a merge până la stație, trebuie să umbli pe pod, unde odini-oară birjele slobode aveau dreptul să circule, și unde le puteai găsi fără să fii nevoit să faci zece minute pe jos până la stație.

Medicii orașului nu ved în ordonanța prefectului de cât o măsură igienică foarte înțeleaptă, luată spre a sili publicul să nu lase în nemiscare trupul și să nu se obicinuiască cu trândăvia mersului în birje.

O mică preumblare, de cinci-spre-zece minute cel puțin, spre a ajunge la o stație unde se găsesc birjele, este un exercițiu gimnastic foarte folositor, mai ales pe căldurile tropicale de astă-zi, când după o bae rece, corpul are trebuință de mișcare spre a se opera reacțiunea.

Limbele rele susțin cu tărie, că măsura luată de d-nu Moruzi se întemeiază pe un considerant cu desăvârșire personal, considerantul liniștei sale în timpul zilei.

Știut este într'adevăr că prefectul orașului nostru are o mare asemănare cu liliacul și că orele zilei le rezervă pentru a 'și redobândi puterile risipite în timpul nopții. Huruitul birjelor care cutreerau odinioară calea Victoriei, umblând anapoda, alergând după mușterii, îi turbura somnul.

De acum 'nainte n'are de ce să se mai teamă. Prefectul nostru va dormi în liniște, pe când Ivan birjarul îi va cânta:

*Dormi, Moruzi, dormi în pace,
Nu voesc să 'ți turbur somnul!*

ISVORUL TĂMĂDUIREI!

Țara românească, de la răsărit până la apus, a ajuns un nesfârșit izvor de tămăduire, mai mult sau mai puțin alcalino-chloruro-sodico-bromato-iodato-purgativ.

După cât spun toate ziarele la pagina a patra și chiar la a treia, pe fie-care zi țâșnește din pământ câte un nou izvor care se bucură de prerogativele unui suveran autocrat, adică acele de a te face *să ești afară*, îndată ce'i vine gustul — sau mai bine zis — îndată ce'i ai simțit gustul.

Beizadea Mitrașewski a rămas pe jos cu băile sale de la Eforie, de când natura, ajutată de guvernul actual, a scos la lumină niște ape cu un miros ce amintește cât se poate de puțin pe acel al opoponaxului, și legăturile care țin strâns îmbrățișați pe membrii partidului colectivist nu provin de cât din obiceiul ce au toți de a se scălda în aceeași apă, poate din cauza lipsei de bae individuală.

Pentru ce însă, d-nu I. Brătianu s'a dus la Gora pe când d-nu Disescu bea la Călimănești apă minerală în sănătatea vizirului?

Pentru ce, unii se desmiardă la Pucioasa sau Băltătești, pe când alții cutreeră Lacul-Sărat, Câmpina, Slănicul, Sinaia și alte localități?

Iată întrebarea. Acum iată și răspunsul :

Despre Sinaia voi vorbi foarte puțin. Știut este că după experiențele făcute de cei mai însemnați medici — însemnați în toate chipurile — acolo este adevăratul isvor al tămăduirii.

Isvorul Carol-vodă, este purgativul cel mai plăcut și cel mai eficace, recomandat specialmente contra constipațiilor opoziționiste cele mai rebele și contra anti-dinasticismului învechit. Numeroase certificate iscălite P. Borș, Candiano-Popescu, Câmpineanu, și mai ales Dim. Sturza, dovedesc că este de ajuns să ți se libereze o simplă rețetă pentru acest isvor ca să te pue în picioare și să ajungi până la *Vêrful cu dor*.

Când e vorba despre băile sodo-salifere Călimănești, este de ajuns să știi că dupe analiza făcută de învățatul himist Bernhard, s'a constatat că acest isvor conține o cantitate însemnată de iod. Iodul având proprietatea de a trăi în foarte proastă armonie cu mercurul, întocmai cum trăește luna cu soarele, — adică când vine unul, cel-l'alt trebuie să dispară — stațiunea Călimănești a fost recomandată tânărului Disescu, care nu știe bine dacă trebuie să rămăe liberal-național sau să se facă junimist, și într'o zi se urcă, într'alta se coboară de la un partid la altul, întocmai cum face mercurul în termometru.

Lacul-Sărat este în special rezervat pentru acei ce sunt deprinși cu apucăturile nomoloase ale tovarășului sfântului Anton, iar despre Balta-Albă nu îndrăsnesc să zic nimic. Constat însă în treacăt că, dupe cât afirmă anunțul publicat în *Românul* de la 22 Iulie, bolnavii se slujesc acolo, pentru curarisirea lor, de canalul de scurgere al onor. ministru al domeniilor.

D. Stolojan, care trecea până mai de unăzi în

fața amicilor politici, drept *un puit de science*, cum zice francezul, e redus prin acest anunț la rolul puțin poetic de urloiū.

Pe când toți colectivisti se scaldă și se îndoapă cu ape minerale, care la Slănic, care la Pucioasa, sau alte localități, singur d-nu președinte al consiliului nu se scaldă nicăeri, nu se servă de nici un fel de urloiū.

D-sa se mulțumește *se stea la răcoare* la Govora, pentru ca să fie deprins, când va veni zioa de apoi!

GOSPODIN SKUPIEWSKI!

.... Liberal din convingere, mi'am luat sarcina de a respândi ideile mele. Am venit în această țară, pentru că am crezut că găsesc aci un câmp întins pentru apărarea ideilor liberale.....

I. Skupiewski.

(L'Etoile roumaine, 24 Iulie 1886).

În vremurile acelea, în ziua a 3,285-lea a reînvierei domniei lui Brăt-tiranu, se respândi știrea că s'a născut într'un sat din Polonia, anume Tucanaglava, un prunc botezat într'un Hristos cu numele de Gospodin Ivan Skupiewski, trimis pe pământ de a tot puternicul Dumnezeu spre a tălmăci cuvintele evanghelicești și a propăvădui ideile liberale.

Alergară popoarele de la răsărit până la apus ca să îngenuncheze înaintea pruncului nou venit, alergară cei sugrumați să i ceară sprijin, învățătură, și cu fruntea plecată la pământ remaseră când le eși înainte Gospodin Skupiewski și le vorbi ast-fel: „Intr'adever vă spuî vouè, eu sunt mântuitorul ome-

nirei, eu voi propăvădui pretutindeni ideile liberale. Pe când copii voștri suferă de gușter, tuse măgărească și nu lasă în poalele părintești de cât dovezi egrasioase despre slăbiciunea lor, din mine nu țâșnesc de cât idei liberale. Desbrăcat aș umbla, de foamete aș suferi, mai bine de cât să-mi hrănesc și învelesc trupul cu lucruri care n'ar fi provenind din *liberalități!*

Și dupe ce auziră toți aceste cuvinte, se întoarseră la casele lor mulțumind făcătorului de minuni care trimisese pe un apostol al său spre a semăna pretutindeni ideile liberale; iar Gospodin Skupiewski cutreeră lumea, desrobind țigani, și dăruind arapilor puși în libertate câte douăzeci și cinci dramuri de principii liberale pentru zilele negre, atât de naturale unor oameni de aceiași culoare.

Tot în vremurile acelea, în spre Dunărea de jos, în țara românească, lucrurile mergeau rău de tot. Foametea fusese atât de mare în țara ocârmuită de Brat-tiranu, în cât el și cu ai săi înghițiseră tot ce mai era liberal și împăratul fusese nevoit — precum singur o mărturisise — să deschiză o casă de toleranță a crimelor și asasinatelor, pentru că alt-fel ar fi perit de foame.

Așa dar se chibzuiră toți bărbații de frunte care făceau parte din ortaua lui Brat-tiranu și hotărîră să ia măsuri pentru a nu mai suferi țara din lipsa de idei liberale. De aceea, de odată cu aducerea armăsarilor trebuincioși pentru erghelia de la Nucet, și mai înainte de punerea în vigoare a tarifului autonom, deteră porunca să li se trimită în grabă un om cu învățătură ca prăsilă pentru ideile liberale.

Și Gospodin Skupiewski, din orașul Tucanaglava, sosi.

Voi el mai întâiu să grăească adevărul din strana bisericeii catolice, dar fu dat cu *Palma* afară de oare ce acolo vorbea apostolul Radu, și gata era Gospodin Skupiewski să plece spre isoarele Nige-

rului ca să propăvăduiască acolo principiile liberale.

Din fericire, treburile se îndreptară; ocârmuitorul învățământului și al bisericei îi dete însărcinarea să semene prin orașe și prin sate ideile sale liberale. Ca să'l recunoască tot poporul românesc îi puse *Steaua* în frunte și pe el în fruntea *Stelei*.

De atunci umblă el neobosit de la apusul până la răsăritul României presărind idei liberale.

Țara lui Brat-tiranu a re-înviat acum; te lovești mereu de idei liberale, iar sermana Polonie care a dat naștere pruncului Gospodin Skupiewski, se sbuciumă zadarnic în lanțurile robiei.

Amintindu-și cuvintele celebre:

Ingrate patrie tu n'auras pas mes os, Skupiewski a zis se vede țării sale: „Ingrată patrie! Nu vei avea nici rămășițele... ideilor mele liberale!”

REGELE PETRECE!

Sinaia, 27 Iulie.

Regele petrece! Nu petrece ca Francisc I-iu din drama lui Victor Hugo, „*le roi s'amuse*“ căci nu 'l iartă *constituția*, chiar revisuită, să joace rolul de Don Juan. Regele petrece ca odinioară Ludovic al XIV-lea în castelul de la Versailles.

În creștetul munților, învingătorul Plevnei, 'și-a clădit un teatru, și din când în când, câți-va artiști de frunte sunt invitați să aducă răsul pe mult întristatele buze ale marelui căpitan, care nu este nici mare — de vreme ce are numai un metru 70, — nici căpitan, — de vreme ce poartă galoanele de general.

Pamfletarul de erî, poetul Curței de astă-zî, schimbător ca *Ora și Anu*, a fost însărcinat să întocmească programa reprezentațiunei, și de acea s'a jucat în castelul Peleş un act din Ruy-Blas, feciorul ajuns puternic — alusiune subțire la parte din comesenii suveranului nostru.

D. Orășanu, împins de obiceiurile care domnesc astă-zî pe scena noastră națională, n'a tolerat să

se joace Ruy-Blas ast-fel precum a fost tradus de Ascanio, și localisând actul al 5-lea, scena IV-lea din drama lui Victor Hugo, a compus următoarea operă, a cărei autenticitate nu o garantez, de vreme ce nu sunt tribunal de notariat.

Din valetul Ruy-Blas ce 'și mărturisește toate păcatele și se otrăvește în fața femeii care l'a iubit, ex Directorul Monitorului Oficial a făcut un împărat al Orientului din timpurile decadentei care, după patru acte de diferite afaceri, puțin corecte, ce s'au succedat cu repeziciunea unui drum de fer Strusberg, este cuprins de remușcare și voește să se otrăvească.

Marele spițer al locaiității i'a pregătit o otravă cunoscută sub numele de *Romanorum apanagus* și o înfățișează împăratului. Această otravă e împărțită în diferite sticlute cu etichete: *Sadovaus-venenum*, *Malini venenum*, *Vlasias*, *Dobrovatius*, *Ciociobus-venenum* și altele.

Impăratul Orientului grăește ast-fel:

Și acum Doamne, cată să mă spovedesc.
 Să i-aŭ lucrurile d'aproape. Cu tot cugetul vorbesc.
 Sunt mai vinovat, spițere, poate de cât mă credeți.
 Puțin are să măi treacă și atunei o să vedeți
 Cât am fost fără de lege, și cât am fost de ușor
 Atrăgându-mi un renume de fățarnie, vânzător.
 Iubesc aurul din fire. Ast amor m'a prăpădit ;
 Nu mă apăr ; știți prea bine cum că ar fi trebuit
 Altă dragoste să am — Dar greșala s'a făcut.

Spit̃erul.

Atunci vorba e de geaba. Ți'am pregătit de b̃ut
 Otrava m̃antuitoare, *venenum* apanagesc
 Cu care de bogăție, eŭ am să te lecuiesc.

Impăratul.

Nu glumești? Este otravă în acea sticlă îngrozitoare
 Ce întinzi cu atâta grabă spre a mea gură arzătoare ?

Spîterul.

Chiar otravă împărate ! Adunat-am ca s'o fac
Pretutindenî burueni și... dar mai bine'i s'e tac.
Ai destulă învățătură, ai și știință de carte
Nu vezi eticheta pusă pe sticlură la o parte ?
Sadova, Malini, Vlasia, toate au darul ceresc
S'e sdrobească ca prin farmec or ce cap împărătesc.
Gustă fără teama una..

Impăratul.

Le vreaî toate !

(Impăratul i-a sticlurile și înghite cu repeziciune
conținutul lor. Cortina cade... împăratul asemenea.)

SCHIMBAREA LA FAȚĂ!

(*Evangelhie, de la Mateiu citire:*)

În ziua aceea, s'a suit Mântuitorul tocmai în vârful muntelui Sinaia înconjurat fiind de mai mulți credincioși ai săi. Și voind el să îi uimească pe toți prin cea ce vor vedea, desbrăcându-s'a de vestimintele sdrențeroase ce purtase până atunci, și s'a îmbrăcat numai cu purpură de la cap până la picioare. Apoi ca să le adevărească cuvintele: «ne iartă greșalele noastre, precum iertăm și noi greșalele greșitilor noștri». Mântuitorul se apucă de linse pretutindeni pe unde scuijase.

Iar unul din credincioșii Mântuitorului întrebându-l ce este această nouă minune, el răspunse: «este minunea schimbării la față!»

Și ca să fie și mai bine înțeles le mai spuse:

Ce-a fost, verde s'a uscat,
Ce-a 'nflorit s'a scuturat,

de acum trebuie să fim alt-fel de cât am fost.

Și făcut'a el atunci opt colive pe care le-a împărțit între cei mai credincioși zicându-le: «una mie, una ție» dar oprind adesea câte două colivi pentru dânsul, pentru că de șapte ani de când nu mânca-se, îi uitase gustul. Iar cei care privise fără să se atingă de nimic, întrebară:

— Dar pentru noi Mântuitorule, n'a venit rëndul sã ne vedem schimbarea la fațã?

Atunci fiul a tot puternicului luã câte-va bucățl de hãrtie și le împãrți între cei ce ridicase glasul zicând: «Unã mie, una ție, una mie», și pe el se numera de douã ori, pentru cã de mult uitase cum se face socoteala și acum prinsese gust la numãrãtoare.

Ear acele bucățl de hãrtie se înmulțirã mai mult de cãt cele șapte pâini, cãci fie-care bucățã făcu pui ca filoxera și se vëndu drept douã mii de arginți una.

Dar totuși nu erau toți mulțumiți și cereau sã mai vazã ceva ca sã creazã cã s'a făcut schimbarea la fațã.

Atunci luã Mântuitorul tot cei cãzu în mãnã și făcu minuni peste minuni: pe cei cari erau strĩmbi în fața lui Dumnezeu, îi îndreptã, pe cei sãrãciți îi îmbogățl, și pe cel care înjurase pe Dumnezeu îl așezã dejurna la ușa raiului, în locul lui sfãntu Petre, și 'l însãrcinã sã dea cu cãdelnița pe la nasul stãpãnului omenirei. Chiar pe Belzebuth care se încercase sã ia locul lui Dumnezeu și sã facã o Republicã din împãrãția cãrului, îl puse la dreapta tronului.

Și toți credincioșii uimiți cãzurã cu fețele la pãmẽnt, adicã cu una la pãmẽnt și cea-laltã spre tron, spre a vedea dacã într'adevãr este primitã de împãrãția cãrului or-ce fel de schimbare la fațã.

Și atunci ei auzirã glasul din cer care zicea: «*Ativãr zic tumivostre: Aceste est gopil al me mult iupit, gopil a lui Strusberg și Bleichroeder.*

Agum și bururea și în vegi vegilor. Amen!

POLITICALE!

Raporturile suplimentare redactate de doctorii cari
 aũ cutreerat comunele rurale, raporturi ne publica-
 te încă în „Monitorul oficial,” constată că între
 diferitele boale care bântue populațiunile, s'a ivit
 de mult timp una cunoscută sub numele de *Vox*
populi.

Nenorocitele popoare aũ luat într'adevăr obiceiul
 să vorbească atât de des în cât vedem, spre pildă
 în Bulgaria, că într'o dimineață poporul proclamă
 de domn pe prințul de Battemberg, seara îl înjură
 de mumă și'l trimite în Rusia, a doua zi îl chemă
 îndărăt și a treia îl băgă la dubă. Iar depeșele,
 proclamațiunile, ce vin regulat, sau mai bine zis
 neregulat, din partea locului, anunță că toate s'aũ
 făcut în numele poporului, cu voința poporului,
 din îndemnul poporului.

În puține cuvinte, de câte ori două trei pehlivani
 găsec de cuviință să facă pe ventrilocii scoțând
 din fundul stomacului lor respectiv mai multe glasu-
 ri care seamănă a glasuri omenești, mai răsare și

câte un căpitănaș care face din acest execuțiu stomachal o stemă ca cea următoare: *Vox populi, vox Dei!*

Pare însă că în timpurile cele din urmă, vocea poporului a grăit atât de des în Bulgaria în cât a răgușit, cauză din care nu ne mai sosesc noutăți de acolo și lumea a ajuns de se întreabă: unde este prințul Alecsandru?

Prințul Bulgariei, unde este, nu e bine, dar avem alt domnitor care petrece minunat. Nu vorbesc despre acel de la Cotroceni-Sinaia.

Publicul și aduce negreșit aminte că în luna Aprilie sau Maiu, deputatul Fundescu călătorind în județul Vlașca împreună cu apostoleasa Mănescu a fost primit la gara orașului cu strigătele „Trăiască Regele și Regina“ botezându-l imediat poporul: Regele d'Alam-Tingiri-Spoiū!

Aceasta s'a petrecut în Aprilie sau Maiu, dar de atunci ce s'a făcut noul rege arămit la față?

În cotro a apucat? Unde este?

A dispărut în tocmai ca sârmanul principe al Bulgariei și nu se știe de urma sa.

Unii 'l credeau în Italia unde ia lecțiuni cu spada de la faimosul San-Malato, alții își închipuiau că face repetiții cu ziaristul Meyer spre a para cu mâna stângă pe când își bagă adversarul la frigare cu mâna dreaptă, în amintirea primelor sale deprinderi culinare.

Toți se înșelaū. Ziarele sosite de curând din Paris ne anunță că Regele d'Alam-Tingiri-Spoiū se găsește de trei săptămâni în capitala Francei sub poeticul nume de prințul african Kakalakao sau așa ceva.

Poate că această știre n'ar fi sosit nici o dată până la noi, și nici am fi ghicit că Parisul are onaorea să dea ospitalitate reprezentantului județului Vlașca, dacă n'am fi dat peste amănunte care ne-au destăinuit adevărul.

Pare că d-nu Fundescu are pe lângă dânsul un marabut, adică preot mahometan, având însărcinări

cu desevârşire contrarii celor îndeplinite în genere de nenea Stefan Bellu, adică fiind îndatorat să vegheze mântinerea statului-quo al feceoriei Regelui.

Noutatatea că regele african în chestiune își păstrează starea de *feceorie* chiar în străinătate, ne a dovedit imediat că Kakalakoul în chestiune nu poate să fie de cât Fundescu d'Alam-Tingiri-Spoiū !

STAFIA!

A fost odată, ca în povești. A fost... de n'ar mai fi. A fost odată, un român de neam anume Dumitrache, care n'avea noroc de două parale. Praf se alegea de or'ce lucru pe care punea mâna, și nu scia bietul om ce să mai facă, dor, dor, o crăpa dracul. A încercat el de toate, dar în zadar; lemne tăiașe prin pădurile de la Adjud, dar cenușe se aleșese de lemne, fără să aibe cel puțin norocul să le vândă și se bage banii la chimir.

Ai fi jurat că a întâlnit sërmanul om un popă în drum său că 'i-a eșit cine-va cu gol înainte—adică cu gol la doniță nu la trup.

Pierdu el astă-zî, pierdu el mâine, însă tot nădăjduia că are să 'i meargă odată bine.

Așa dar se gândi și se reșgândi ce ar fi mai bine de făcut ca să i se îplinească dorul de a se îmbogăți.

În vremurile acelea, peste țara în care trăia ne-

norocitul Dumitrache, era împărat un străin adus acolo de împrejurări, acest împărat era atunci blând, dulce, ca pâinea caldă și înghițea înfundat multe și mărunte de la supușii lui. Cu cât era omul mai mojiic cu Împăratul, cu atât se arăta stăpânitorul țerei mai blajin, zicând celui ce 'l înjura: «Mulțumim dumitale, frăține; se mai poftesci și altă dată!»

Auzind Dumitrache că ast-fel se petrec lucrurile la curtea împărătească, s'a gândit: »Aici e norocul mă Rumânico; aide să o fac și eu mai cu vârf de cât toți cei-l'alți!» Și fiind-că era om cu știință de carte, care 'și rosesese fundul nădragilor pe băncile scoalei, precum mai târziu rosesese rublele în țara sa, se apucă omul nostru să scrie, și iar să scrie. Și apoi să injure ca la ușa cortului. Dar ce înjurături, boeri D-voastr, zău te ai fi crezut la câmp când făceau soldații mustre în vremea lui Pasvantoglu.

Toate înjurăturile sale, le strânse apoi ca un pomelnic și le culese spre a rămene Carte, precum este evanghelia.

Ce a făcut Dumitrache, înțelept a făcut, căci nu trecură șapte ani și 'l pofti împăratul la masă, 'l făcu frate de cruce, mănăcă pâine și cu sare d'împreună cu dânsul, 'l luă chiar de povățuitor al împărăției, sărutându-se în bot cu Nea Dumitrache, parcă nici usturoiul nu mâncase românul nostru, nici gura nu 'i mirosea.

Dar, ce să faci cu mojiicul! Vorba românească: «Nu da voe lui Ivan, că se urcă pe Divan!» Abia trecu câtă-va vreme. și Dumitrache al nostru văzându-se așa bine primit, văzând că bogăția dă năvală peste dânsul, puse alt dor la inimă. Zor, nevoie să doarmă chiar în casa împăratului, să 'și resvețe oasele deșuchiate pe saltelele stăpânului pe care 'l înjurase odinioară, să 'și bage capul până în gât în puful împărătesc.

I se împlini și dorința asta, și pentru că Domnul țerei se dusesese la munte, acolo fu primit Dumitrache.

Inghiți Impăratul câte-va noduri când dete porunca săi se facă așternutul, dar, ce se zică; dacă a intrat omul în horă trebuie să joace.

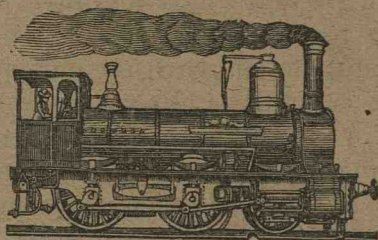
Bre! mândru să mai culcă Dumitrache în noaptea aceea și cu toate că era pitic, i se părea că patul nu e destul de mare ca să încapă într'nsul. Se întindea ca, cățelul la soare, zicând: «Dă'mi doamne ce na'm gândit că mă mir ce m'a găsit!»

Se așează românul nostru ca să doarmă, încovoid picioarele spre burtă, căci precum vă spuseli, i se părea că patul nu e destul de mare, stinse lumânarea și se pregăti să tragă la aghioase. Dar abea închise ochii și de o dată tresări. Zidurile odăei crăpăra și din crăpături eșire scrise cu slove roșii ca flacăra cuvintele: «*Spion prusian! Baron Hahn.*»

Aprinse Dumitrache lumânarea, făcu semnul crucei, scuișând la dreapta și la stânga și zicând: «Piei drace!» dar diavolul nu peri; se preschimba într'un om bătrân, cu barba albă, care ținea niște cărți în mână, pe care era tipărit cu slove mari: «*Spion prusian! Baron Hahn!*»

Atunci, speriat, cu fruntea plină de nădușeală, alb la față ca cărpa, Dumitrache sări jos din pat și alergă prin cele-lalte odăi ca să scape de stafie. În zadar; de geaba făcea semnul crucei, de geaba lungea picioarele Impăratului, stând cu capul plecat la pământ și lovindu-se cu pumnul în pept. Stafia îl urmărea și'l va urmări până în veci vecilor strigându'i: «*Spion prusian! Baron de Hahn!*»

Iar bătrânul Peleş care'mi-a istorisit această legendă sfârși precum am început eu, zicând: «A fost o dată ca în poveste; a fost... de n'ar mai fi!»

IL RE GALANTUOMO!

Aflăm că M. S. Regele a binevoit a da un cal de călărie și o șea cu toate accesoriile tinerilor Gavril Crudu, Ioan Mateescu, etc....

(Voința Națională)

(26 August 1886).

Poștea care sosi acum din Sinaia, îmi aduce o știre foarte gravă, știre neașteptată, și care negreșit va mâhni adânc sufletele tuturor Românilor devotați sterpei dar hohenzolerianeî noastre dinastii.

M. S. Regele este bolnav, este greu bolnav. Pentru friguri, durere de cap de natură reumatismală sau alts suferințe, se mai găsește câte un leac, dar pentru boala Majestății Sale, nici doctorul Romniceanu n'a fost în stare să facă alt-ceva de cât să constate și să înregistreze simptomele ei.

Ele sunt foarte ciudate: Hypocrate, starostele doctorilor, și vestitul Hufeland n'au avut prilejul să dea peste asemenea simptome la vre-un bolnav.

De câte-va zile, marele căpitan simțea în palma de la mâna dreaptă o mâncărime nepomenită care se preschimbă în dorința de a da ceva, și la masă încep prin a tăia o bucățică din *augustul* său șni-

țel, oferind'o frățeste aghiotantului de serviciu. Toți comensii, care știaă că cunoștințele matematice ale Regelui se opresc la înmulțire, îngălbeniră ca ceara când nu e albă sau roșie, îndată ce văzură că Suveranul s-a apucat de împărțire.

Un om călare fu trimis grabnic la doctorul Romniceanu.

Amicul d-lui I. Brătianu sosi cam târziu căci era ocupat la gara Barboși unde se certa cu conducătorul care nu voia să 'l lase să călătorească gratis.

În vremea aceasta, sănătatea Regelui se sdruncina din ce în ce mai rău, întocmai ca oasele unui călător așezat într'o căruță fără arcuri. La orele două, un colectivist aducând Regelui un dar de o valoare de peste 5 mii lei, Suveranul nostru în loc să 'i dea în schimb—conform vechiului său obicei— o fotografie cabinet în dosul căreia stă scris: „Suvenir de la Carol“ precum e scris pe scoici: „Suvenir de la Mehadia sau Carlsbad“, se apucă să facă o mare cheltuială. Așeză fotografia într'uu plic de hârtie *old style*, îngreunându'și ast-fel budgetul cu zece bani, și apoi o oferi colectivistului în cestiune.

Tristetea se citea pe toate fețele și doctorul Romniceanu tot nu sosea.

La trei ore după amiază simptomele deveniră mai serioase.

O femeie venise să ceară suveranului un stângen de lemne. Regele în loc să o recomande Ministerului cultelor și serviciului milelor, dete poruncă să 'i libereze câte-va crăci putrede din codrul dupe Peatra-Arsă.

Era un spectacol mișcător: Colonelul Candiano plângea în brațele d-lui Sturdza care striga: „Oprește-te Sire!“

Rugăciuni zadarnice! La cincî ore Regele dăruie un cal de călărie și o șea la două tineri eșiți din școala de silvicultură, fapt consemnat cu multă

pripă și sfințenie chiar în *Voința Națională* de la 26 August!

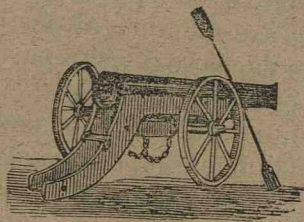
Toți locuitorii palatului umblau zăpăciți iar Ștefănică Bellu umbla și el dupe vre un baccis! Și doctorul Romniceanu tot nu sosea; cearta de la Barboș nu se sfârșise!

Telegraful lucra în toate direcțiile, și toate somitățile medicale erau chemate la palat. În sfârșit sosi și d. Romniceanu care prescrie bolnavului următoarea dietă spre a restabili risipa cea mare ce făcuse:

„Cu începere de la 15 Noembre să bea regulat esența *Conventio consularis*. Până atncei tot palatul să mănânce pâine rămasă din ajun; vinul să fie tăeat cu apă!

Iar corul din Biserica Sinaei cânta regulat imnul englez: *Good save the King!*

Scapă Doamne, pe il re *galantuomo!*

PAVĂZA!

D-nu C. F. Robescu — în prescurtare C. F. R. — își da o silință nebună de cât-va timp spre a câștiga drepturi la nemurire, ca om politic. Incercările sale rămăseseră însă zadarnice; de prisos găngăviseră câte-va cuvinte în Cameră, de câte-ori îndrăznea cine-va să atace guvernul; de prisos făcuse act de prezență la redacția „Voinței Naționale.“

Publicul nerecunoscător nu voia să-și îndrepteze privirile spre dânsul.

Văzând că lucrurile merg ast-fel, ceapcânul C. F. Robescu s'a hotărât să facă la stânga împrejur și în ziua de 4 Septembrie a jurat că partidul colectivist n'are să-i mai vază fața, dar că toată Europa are să vorbească despre dânsul.

De acea, încinse un brâu cât toate zilele, așeză o cataramă groasă la locul unde șalele își schimbă numele, puse pe președintele Consiliului de miniștrii în fața sa, și stând cu spetele spre un cârciumar din Râmnicu-Sărat porunci: „La ochi! Foc!“

Glonțul nemeri drept în... în... drept în... pardon, nu știu cum să zic!

Poliția alergă; ucigașul fu arestat și acum toată

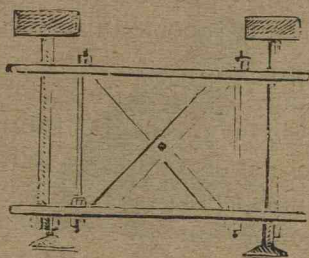
lumea nu vorbește de cât despre durdulia pavăză care a scăpat zilele președintelui Consiliului de miniștrii; pavăză brevetată de guvern.

De atunci entuziasmul partidului colectivist pentru C. F. R. când e cu spetele întoarse nu mai are margini. Fie-care membru al partidului de la putere merge în hagiâlăc spre a visita partea locului, care de altmintrelea este foarte dosnică.

Unii duc nebunia atât de departe, în cât voesc să ia ca suvenir o bucățică din pavăza d-lui I. Brătianu, întocmai precum hagi aduc mătăni să le sfânt de la Ierusalim.

Toți se pleacă cu respect și așteaptă cu nerăbdare să le vie rëndul spre a săruta cu sfințenie pavăza salvatoare.

Un fotograf a fost însărcinat să reproducă spinarea lui C. F. R. în esercițiul funcțiunei sale și s'au poruncit medalii comemorative cu inscripțiunea: „La ochiul veghietor al lui C. F. R.“

TAMAM CIUDJIUC!

Pe la anul una-mie opt-sute și nu știu câte, un regiment de infanterie românească fusese însărcinat să ducă un număr oare-care de arme în Serbia, fără însă ca Turcii să prinză de veste. Din nenorocire, Turcii băgară de seamă că cea ce se petrece pe malurile Dunărei nu este lucru curat, și oștirea otomană fu concentrată spre a se opune mișcării oștirii noastre. Șeful regimentului de infanterie română, telegrafie îndată lui Vodă-Cuza—domnitorul nostru în acele vremuri—și sfârși depeșa sa prin următoarea întrebare: „Ce este de făcut? Armata otomană s'a concentrat; se dau piept?”

Cuza'i respunse scurt și coprinzător, într'un stil puțin poetic, că în loc de piept se dea alt-ceva!

Tot ast-fel s'a petrecut scena între președintele consiliului de miniștri și durduliul C. F. R., în seara când spatele celui de al doilea a înghițit porția destinată celui d'întâiu. D. Brătianu însoțit de C. F. R., ajunsese pe strada Vămei—ast-fel numită pentru că acolo urma să se plătească birul de import;—momentul de retro-ucidere apropiindu-se, d.

Robescu șopti la urechile președintelui consiliului de miniștrii:

—Ce e de făcut? Ucigașul e la spetele mele; se dau pept?

—Dă'i vorba lui Cuza, respunse d-nu Brătianu.

C. F. R. oferi cu repeziciune vorba lui Cuza în toată rotunjimea ei.

Pistolul făcu poc! Ținta înghiți glonțul fără să răspundă cel mai mic eco—negreșit din cauză că plumbul se oprise în catarama de la cingătoare.

În timp de două-zeci și patru de ore, d-nu Robescu a fost un erou, și am spus în Cronica mea de mai de-unăzi, până la ce grad s'a ridicat evlavia partidului colectivist pentru pavăza salvatoare.

Dar, cum zice francesul: *chaque médaille a son revers*, adică fie-care medalie are dosul ei—întocmai ca și C. F. R.

Toate osanalele, toate telegramele din țară și străinătate au fost numai pentru d-nu I. Brătianu. Nimic pentru C. F. R. care mâncase păpara.

— Apoi, zicea adevărata victimă a atentatului, cu drept e, frumos e, cea ce mi se întâmplă? Ce fel! d-nu Brătianu n'a pățit nimic și toată lumea îl felicită. Iar eu, am dat de rușine, și n'auz nici o vorbă bună, nici o hiritiseală!

Pe când C. F. R. își vărsa amar focul în brațele credinciosului său Nichi—singura ocașie pentru care luase poziția militărească în front—un călăreț îi aduse o telegramă.

În sfârșit! Se gășise un om pe pământ care'l felicită, care călca peste tipicul de a trimite telegrame numai președintelui Consiliului de miniștrii.

Depeșea venea de la Constantinopole, era subsemnată de Kislar-Aga și avea următoarea coprire: „Tamam ciudjiuc! Să poștești la Stambul!”

Pentru ce? Nu se știe, dar C. F. R. va pleca îndată cu un tren special al C. F. R.!

CALM CA DE OBICEIU!

Istoria este bogată în exemple de devotament și iubire. Trecutul a avut pe Abhelard care de și ciontit a iubit pe Heloisa; prezentul are pe C. F. R. care iubește pe d. I. Brătianu, *la cataramă*, cum zice vorba românească, care se și potrivește în cazul de față.

Acum trebuie se mai înregistrăm dragostea *Voinței Naționale* pentru Ministrul justiției, Stătescu—zis Evghenie—pentru cocoane.

De o săptămână s'a încins o ceartă foarte serioasă între *Românul* și ziarul guvernului spre a se ști dacă d. Stătescu, atunci când s'a certat cu procurorul Vineș, era verde la față, sau calm ca de obicei.

Românul susține că Evghenie era verde. *Voința* afirmă că Evghenie nu și schimbase fața, acest rol fiind rezervat lui C. F. R. în zilele când își pune cingătoarea.

Informațiuni culese la izvoarele cele mai sigure îmi dau dreptul să nu mă potrivesc la părere cu *Românul*.

Dacă ar fi vorba despre beizadea Mitrașewski,

gata ași fi se susțiu și eu că M. S. s'a schimbat la față, că e de altă culoare, dar cu Evghenie nu se potrivește.

Evghenie e tot-d'a-una calm; el nu'și schimbă fața; o conservă pe aceeași până la adânci bătrînețe, precum apa de pěr *Eau des fées*, întrebuințată zilnic și cu îngrijire, menține podoaba capului în starea ei obicinuită—dacă n'ai nenorocirea să fii chel ca primul nostru redactor. Și obiceiul lui Evghenie de a fi calm, de a nu'și schimba fața, e vechiu, e înrădăcinat!

Ministrul justiției a trecut prin crize serioase, prin dureri fizice, morale, dar a rămas calm, calm și neschimbat la față.

Care din noi n'a simțit fiori reci și calzi pe șira spinărei, care din noi nu s'a îngălbenit, n'a învinețit și nu s'a roșit de frică, urcându-se numai pe scările unui dantist, când a venit ceasul să ne scoată vre-o măsea? Toți am trecut prin aceste simțiri neplăcute.

Evghenie nu! Evghenie a scos odată o măsea de minte, fără să se turbure, fără să înverzească, parcă ar fi băut un pahar cu apă. Evghenie a rămas calm ca de obicei; dar trebuie să recunoaștem că și dantistul era meșter!

Apoi ministrul justiției a mai trecut prin fenomene menite a'l face să'și schimbe fața, dar a rămas neschimbat în părerile sale asupra colorilor, când e vorba de obraji.

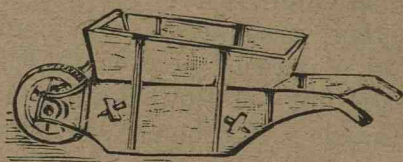
La Sinaia, în vârful munților, s'a pomenit cu un om care 'l stropește în față. Evghenie a scos batișta, și-a îndreptat privirile spre cerul noros, și ștergându'și mutra a zis: «Ciudat lucru; par-că a început să plouă!» Apoi a plecat înainte, cu umbrela deschisă: „Sunt un om calm; m'am născut calm, am trăit calm, vreaū să mor calm!”

În timpul resbelului, un oare care domn Bibănescu, și-a pus numele pe spinarea ministrului justiției, în-

tr'un colț, cam pe năbușite. Evghenie 'și-a scuturat haina de praf, zicând: «Ia'l dupe mine că'l omor!»

Dar a rămas calm!

Intr'un cuvânt, precum fie care membru din cabinet are câte o poreclă, și precum Filip al Franței era supra-numit cel Bun, d-nul Stătescu voește să-i rămâe numele: «Evghenie cel calm!»

RISIPA!

Exemplele cele bune sunt tot atât de primejdioase și lipicioase ca cele rele.

Dacă astăzi se sinucide un om căruia îi s'a urât cu viața, până la sfârșitul săptămânei trebuie negreșit să mai răsară câți-va nebuni spre a urma pe cel d'înteu în lumea cea-l'altă, fără ajutorul medicilor. Dacă eșind din casă întâlnești un sărac și îi faci pomană, de obicei trecătorul care se găsește la spatele d-tale, va pune și dânsul mâna în pungă spre a milui pe sermanul cerșetor.

Și așa mai nainte!

Dovada că cea ce spui nu se reazemă pe o observație greșită, o găsesc în următorul fapt: Agenția Havas anunța Sâmbătă seara că ducele d'Aumale a dăruit Institutului Franței un domen în valoare de trei-zeci și șase milioane.

Acest dar împărătesc a produs îndată un efect foarte mare și a dat mai ales naștere la niște fenomene contagioase, întocmai ca holera.

S'a observat mai ales că o sumă de sgârçiți au ajuns risipitori.

Spre pildă, în România, d-nu I. Brătianu a dăruit d-lui C. F. Robescu, ca semn de recunoștință, o cingătoare de onoare cu *placa*—un felde *Osmanlie*—iar C. F. R. a oferit pavăza sa cu cataramă cu tot, spre a păzi pe amicii săi colectivști de ori ce fel de lovituri nefățușe.

Versurile poetului francez Malherbe :

*Et la garde qui veille aux barrières du Louvre
N'en défend point nos rois*

sunt atât de adevărate, în cât contagiunea dărnicii a intrat chiar în palat.

Indată ce Suveranul nostru a aflat că ducele d'Aumale s'a apucat să facă testamente prin care dăruiește țerei sale o avere de trei-zeci și șase de milioane, și-a zis: mi-a venit rândul să mi arăt nu arama, dar aurul.

Un consiliu de miniștrii a fost convocat în grabă și M. S. a făcut o adevărată risipă de tot cea ce adunase în timp de două-zeci de ani cu sudoarea frunței sale, dar mai ales cu sudoarea frunței noastre.

Mai întâiu castelul Peleş, l'a dăruit țerei..... în schimbul unei neînsemnate sume de cinci milioane.

Conținutul pumnițelor regale a fost rezervat pentru partea națiunii indignate în zilele de manifestațiuni spontanee, căci după ultimile experiențe făcute, s'a constatat că indignațiunea nu se poate produce până ce nu este scaldată cel puțin în două ocale vin de fie care creștin.

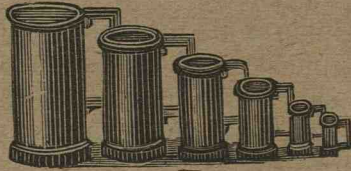
Vênaturile din pădurile domeniului sunt lăsate de veci colonelului N. Bibescu pentru esperiențele sale de tragere la țintă în carne vie.

În sfârșit toată averea mișcătoare și nemișcătoare a Majestății sale, a dăruit'o iubitului său popor cu condițiune ca pe cât timp va trăi să i se numere un venit anual de trei milioane. Iar după moartea sa—Doamne ferește—acest venit să se verse în mâinele nepoțtilor și așa mai nainte!

Spre a sărbători acest mare act de munificență regală, se va da un prânz la palat. Invitații sunt rugați să și aducă mâncarea de acasă.

Ah! uitasem să vă spuî că darul ducelui d'Aumale a fost făcut în urma expulzării principelui din Franția.

Ciudad lucru!

TOLI!

În timp de douăzeci și patru de ore publicul bucureștean a fost posac, îngrijat, neliniștit, jalnic. Îi perise veselia, pofta de mâncare și or ce alt-fel de poftă.

Această stare de prostrațiune se tălmăcește foarte lesne. Toată lumea știa că holera este la Pesta, generalul Kaulbars la Sofia, regele la Sinaia și d. I. Brătianu la Florica, dar nimeni, absolut nimeni nu știa în ce anume loc se proslăvește distinsa persoană numită Apostol Mănescu,—zis Toli între intimi!

Îngrijirea era la culme!

Duminica trecută fusese o întrunire adevărat națională, la care aș luat parte toate inteligențele națiunii românești, toate persoanele distinse care nu aș cerut și nu vor cere nici odată nimic de la bugetul Statului, spre pildă d-nii Carada, C. F. R., Câmpineanu, și alți colectivisti care ocupă numai funcțiuni onorifice.

Nimeni nu lipsea la apelul nominal; nimeni, afară de d-nu Apostol Mănescu—zis Toli între intimi.

Un taraf de lăutară lătra în grădina Cișmegiș jalnicul cântec: «Unde ești? Unde ești? Te-am perdut! Te-am perdut!»

Telegramele pornite în toate unghiurile țerei între-

baă ce s'a făcut Toli, precum odinioară în urma *Candianoadei* răscoale din Bulgaria, diplomația întreba unde este prințul Alexandru I ?

Unele persoane afirmau că Toli se plimbă cu drumul de fer între București-Giurgiu, însoțit de d. Fundescu.

Agenteii secreți ai prefecturei poliției, care nu știaă încă că d. A. Mănescu nu mai face parte din magistratură, alergaseră la Curtea de apel spre a'l căuta acolo, nădăjduind că Toli a adormit pe jețul său în timpul judecării vre-unui proces, conform obiceiului ce contractase odinioară.

Dorobanții ministerului de externe, știind că a fost vorba despre numirea lui Toli la Atena, în calitate de ministru plenipotențiar, telegrafiaseră acolo d-lui Tricoupis spre a'l întreba dacă nu cum-va distinsul membru al partidului colectivist cânta grecește pe ruinele Acropolei: « *Zeto o inos!* » adică cum zice românul: „Trăiască vinul, vinul!“

Amicii lui Toli alergaseră acasă, convinși că'l vor găsi în bucătărie, învățând pe Niță bucatarul cum se face anghenarea cu unt-de-lemn, sau în pimniță așezând vinul în sticle și gustând din fie-care probă!

Eroare, eroare! Toli nu era în nici unul din aceste numeroase locuri.

Toli era la întrunire, era incognito, și spiritele nu aă putut fi liniștite de cât Mercuri 17 Septembrie când *Voința Națională* a publicat următoarea informațiune:

„Între persoanele distinse ce aă luat parte la întrunirea imponentă ținută de partidul național-liberal Duminică, cu plăcere am văzut și pe d. Ap.Mănescu, senator, care într'adins a venit în Capitală pentru a lua parte la această întrunire, precum și la manifestația ce s'a făcut la domiciliul d-lui I. C. Brătianu“

Ce fericire! *Quel honneur, quel bonheur! ah! monsieur*

le Sénateur! cum zice un actor francez într'o operetă cunoscută.

Toli, ilustrul cetățean Toli a asistat în persoană la întrunirea de Duminică!

Toli în carne și oase, Toli cu ochi și cu sprincene a făcut ilustrei adunări, ilustra onoare de a'i arăta ilustra sa persoană!

Că să fie bucuria noastră deplină să ni se spună acum dacă Toli era însoțit de ilustrul său coleg în cele spirtoase, anume *Basamac!*

BIBLIOTECA CENTRALĂ
UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

PĂIAȚUL!

„Era vesel păiațul!”

Imbrăcat cu niște șalvari largi, având o lună plină în spate și soarele în față, cu obraji plini de făină, cu două trei alunițe de plastur negru așezate pe nas și la coada ochiului, cu părul sbârilit, păiațul știa să se schimonosească ast-fel în cât se strâmba lumea de râs.

Nimeni nu se pricepea mai bine ca păiațul să facă tumba, se sară în sus par-că ar fi fost o minge de gumi-elastic, se spue câte un caraghioslăc călărețelor când săreau prin cercuri de hârtie sau peste panglice de chembrică.

Și cu cât se arăta mai vesel păiațul, cu atât și publicul îl aplauda, îl rechemă și nu-i da pace până nu vedea că nu mai poate măcar să resufle de multele nebunii ce făcuse.

Apoi, păiațul mai avea și un copilaș mititeluț, slăbănog, îmbrăcat la fel cu tată-său, și pe care 'l deșuchiase din vreme, ca să 'i obicinuiască trupul cu toate întorsăturile, cu toate suciturile unui bun acrobat.

Invățase pe copilaș să 'și ție trupul țeapăn par-că ar fi fost un drug de fer, să se culce cu burta la pământ, și atunci îl apuca de fundul pantalonilor numai cu două degete, îl ridica în sus și 'l învârtea cu repeziciune pe latul palmei, ca o pălărie în vârful unui baston. Pe urmă îi da drumul de sus, copilul cădea par-că ar fi fost mort, și atunci începeau alte năzdrăvăni, păiațul prefecându-se că 'și-a omorît copilul, bocindu-se și făcând o pantomimă care părea că este jalnică, dar care te prăpădea de ris,

Intr'o seară, pe la sfârșitul reprezentațiunei, copilașul, de și bolnav, fu silit să vie în circ și să facă dimpreună cu tată-său jocurile obicinuite. Dar micul acrobat, era fără chief, lucra a lene și tată-său nu prea îndrăsnea să 'l dojenească. De două, trei ori, publicul începuse să 'și arate nemulțumirea și păiațul, spre a grăbi sfârșitul pantomimei, ridică copilul de fundul pantalonilor și 'i dete drumul la pământ, dupe ce 'l învârți cât-va timp în aer.

Copilul căzu nemișcat, țeapăn, dar gluma se schimbă în realitate; copilul căzuse mort! Atunci păiațul, văzând că n'are la picioarele sale de cât trupul rece și întepenit al copilului său, începu să țipe, să plângă, să 'și smulgă părul de durere!

Iar publicul obicinuit cu glumele din toate serile, aplauda din răputeri, striga *bis*, râdea cu hohote, zicând: «Bine se mai preface caraghiozul!»

De geaba păiațul îngenuchiasc, de geaba striga că nu e glumă, că nenorocitul său copil a murit, publicul râdea și bătea din palme!

Iar eu, aducându'mi aminte de această nenorocită întâmplare, m'am gândit fără voe la viața d-lui

I. Brătianu și la încercarea de asasinat a lui Stoica Alexandrescu.

De geaba ziarele guvernamentale publică depeși și scrisori de felicitări, de geaba colectivității caută să ne convingă că atentatul a existat! De geaba ni se vorbește de revolvere, gloanțe, comploturi și mărturisiri!

Chiar dacă faptele ar fi adevărate, publicul nu crede nimic! Publicul își aduce aminte de complotul cu Pietraru; își aduce aminte de scrisoarea d-lui D. Giani, își aduce aminte de toate pehlivăniile trecute și astăzi... Astăzi, chiar dacă faptul ar fi adevărat, publicul râde, bate din palme, ca la nenorocirea păiațului, gata a striga: «Bine să mă preface caraghiozul!» Zicătoarea românească: «Cine s'a fript la ciorbă, suflă și în iaurt», are și densa temeiul ei!

TĂBLIȚELE!

Primăria orașului nostru ne vrând cu nici un chip să așeze tablite cu numerile caselor la toate locuințele bucureștenilor, Prefectura Poliției s'a hotărât să'i dea exemplul cel bun și să așeze ea tablite la brațul drept sau stâng al fie cărui vânzător de ziare.

Dacă această informațiune nu ne-ar fi fost dată de un ziar guvernamental, a cărui înrudire cu cariera prefecturei poliției este foarte cunoscută, ași fi crezut că s'vonul în chestiune este cea ce comunicatele oficiale numesc în retorica lor sturzească, dar mojicească: un sfruntat neadevăr!

Precum însă *vox populi* este *vox Dei* în zilele când Dumnezeuirea nu este răgușită, tot asemenea *vox Telegraphi* este *vox Prefecturae* în zilele când polițaiul plătește.

Stirea că vânzătorii de ziare vor purta tablite întocmai ca locuințele oamenilor este, prin urmare, foarte adevărată.

Inceputul este bun și mă aștept ca peste curând să se ia o măsură mai energică.

Tăblițele fiind supuse la stricăciune, negreșit că în 1887 sau 1888 ele vor fi înlocuite prin înfierarea meseriașilor pe umăr, întocmai cum se făcea în vechime celor osândiți la munca silnică: un fel de altoiș pentru vecinicie întipărit fără ajutorul doctorului Romniceanu.

Până acum, când te plimbai pe strade și 'ți eșea înaintea un băețoi care 'ți împuia urechile cu strigătele: «*Dependent roumain, Epoca, Ttligrafu, Libera-România,*» sau alte nume, cumpărași un ziar, două, și rămâneai pe gânduri. Te trudea ideea dacă vânzătorul nu este cum-va un bancher deghisat, un arhitect, un ministru, cine știe cine! N'aveai liniște, nu puteai să mănânci, și îngânași într'una cuvintele: O fi, sau nu o fi vânzător de ziare, omul de la care am cumpărat ultimele informațiuni pe ziua de astăzi?

Ei! acum putem să fim liniștiți! Vânzătorul va purta pe braț o tăbliță care ne va destăinui îndată pozițiunea lui socială. El va mai depune și o cauțiune menită negreșit a astupa golurile lăsate în casele publice de unii casieri guvernamentali numiți fără cauțiune!

Dacă a rămas însă treaba pe tăblițe, ar fi bine să se perfecționăm această inovațiune. Sunt în România o sumă de oameni care trăesc ca Bimbașa și a căror meserie este mai necunoscută de cât autorul *Spionului prusian*.

Ți se întâmplă, spre pildă, să dai mâna unui domn, crezând că este numai deputat, și când colo dovedești că are drepturi cetățenești în *pesăria veche* și domiciliu politico-comercial pe calea Victoriei, cam vis-a-vis de strada Verde!

Pentru ce să nu poarte tăblițe toată colectivitatea?

Spre pildă, n'ar fi nostim, beizadea Mitrașiewski

când ar adăoga la numeroasele sale decorațiuni, o bucățică de tinichea, pe care în amintirea ocupațiilor sale de la băile Eforiei, s'ar tipări devisa sacagiilor: „Apo! Apoo?“

N'ar fi frumos d. Radu Mihai, când ar avea pe piept tăblița: „Cherestea națională! Bâte de ocaziune!“

N'ar fi mai maiestos președintele consiliului de miniștrii când s'ar împodobi cu firma: „Biroû de plasament colectivist!“

D. Dim. Sturza, dușmanul rahagiilor și bragațiilor de la porțile școalelor, n'ar fi oare măreț, dacă s'ar plimba cu o tăbliță pe care s'ar putea citi: „Alune prăjite!“

Ce cusur am mai putea găsi prefectului Săveanu, acel care a înghițit felinarele din Focșani și a lăsat orașul pe întunec, când ar purta o tăbliță cu cuvintele: „Săveanu—gaz fără miros.... și fără lumină!“

N'ar fi oare imposant C. F. Robescu dacă 'l-am găti cu o firmă care ar aminti meseria sa de pavăză brătienistă?

Dar aici se încurcă treaba! Tăblițele urmând să fie purtate în evidență, dacă am așeza pe a durduliului C. F. R. acolo unde se cade—(de și nu prea se cade)—ar trebui să 'l silim să adopte un costum cu desăvârșire scoțian de la pulpe în sus! Și atunci....

Atunci: *Shoking!*

EPOCA!

Era noapte întunecoasă; alba lună nu lumina, căci dacă ar fi luminat, precum zice poesia populară, noaptea nu ar fi fost întunecoasă.

Cerul era noros, stelele lipseau de acasă, din când în când fulgerul arunca o lumină care te înspăimânta, atmosfera era grea, se simțea un zăduf mare; furtuna se apropia.

Neliniștea nu era numai în aer; ea pătrunsese până în fundul inimei tuturor locuitorilor capitalei noastre.

Ai fi crezut că este ajunul unui 11 Februarie neisbutit.

Consiliul de miniștri, convocat în grabă, lucra în permanență. Regele părăsise castelul Peleş și venise în București; prefectul poliției lăsase *Vila regală* spre a dormi la prefectură; din când în când sosea acolo câte un călăreț care îi aducea știri proaspete și apoi pornea în goana mare.

Armata era concentrată; călăreții adăstau cu carbinele încărcate și săbiile încinse; artileriștii așe-

zați lângă tunuri pregăteau munițiile de război !
Prăvăliile erau mai toate închise, trecătorii se grăbeau să se întoarcă repede la casele lor ; orașul semăna un imens cimitir.

În vremea aceasta, un necunoscut trecu pe Calea Victoriei, furișându-se pe lângă ziduri ca să nu fie văzut ; ajungând în dreptul tutungeriei din fața grădinei Episcopiei, intră în debitul regiei și ceru un pachet de tutun ; îl plăti, răsuci o țigaretă, făcând semnul crucei pentru că în loc de pae nemerise tutun. Luă pachetul ; apoi aprinse țigara și dupe ce privi cu înduioșare pe debitant, îi șopti câte-va cuvinte la ureche, împreunând mânele parcă s'ar fi închinat la Hristos.

Debitantul lipi degetul arătător pe buzele sale și-i șopti : „Urmează-mă !“

Trecură amândoi prin mai multe camere, eșiră în curte, apucară la dreapta, la stânga, ear la dreapta, ferindu-se ca să nu fie văzuți, și apoi intrară într'o pivniță de cinci-zeci metri adâncime și o sută de metri lungime.

Debitantul ridică o peatră și scoase dintr'o groapă o coală de hârtie tipărită, format numărul zece, o strânse în șase, o ascunse în alte trei-zeci coli albe, o închise într'o cutie de oțel și o dete necunoscutului în schimbul sumei de 15 bani.

Apoi adăogă : „Jură că nu mă vei trăda !“

Trecătorul jură, eși ținând comoara sub braț și porni spre locuința sa.

Dar poliția veghea !

Cavaleria și artileria sosiseră la trap pe piața Episcopiei.

Indată ce comandantul oastei concentrate zări pe necunoscutul în cestiune, dete comanda pregătitoare : „*Sabia'fară* !“ care însemnează : „*Sabia afară* !“

În curând urmară și comenzile : „Pentru atac !
Marș ! Marș ! Baterie foc !“

Oștirea se repezi asupra necunoscutului trecător ;

săbiile îl străpunseră, ghiulele îl loviră și'l preschimbară în praf.

Cutia de oțel plesni, cele trei-zeci coale de hârtie albă se făcură cenușe, iar în locul unde fusese nenorocitul se găsi coala de hârtie tipărită.

Criminalul cumpărase. . . . *Epoca!*

PODURI SI SOSELE!

La 1 Octombree, ziarul *România Liberă* publica scrisoarea unui Craiovean, care lasă să se înțeleagă că distanța ce desparte pe d. Maiorescu de d. A. Lahovary nu este așa greu de pășit, și că s'ar putea foarte bine întâmpla mâine, poimâine, să treacă unul din ei podul ce-i desparte.

Abia se tipărise aceste rënduri și citii îndată mai în toate ziarele că la 3 Octombree se inaugurează noua școală de poduri și șosele.

Înțelegeți foarte lesne că m'am dus la această ceremonie cu deplina convingere că voi vedea un decor de operă înfățișând un pod ca în Dinorah și la fie-care capăt al podului pe dd. Lahovary și Maiorescu, făcându'și semn cu degetul și cântând:

« *Viens avec moi!* »

Dar, abea ajuns pe strada Griviței unde s'a clădit noua școală de poduri și șosele, m'am încredințat că mă înșelasem.

Studiile care se vor face în acest nou local ar fi după spusele d-lui Câmpineanu de o însemnătate cu totul alta și elevul care voește să isbutească trebuie să fie mai mult ingenios de cât inginer.

Iată, în puține cuvinte, sistemul care a fost demonstrat printr'un discurs de d. I. Câmpineanu, de un reprezentant al familiei d-lui I. Brătianu și apoi de către Ministrul Lucrărilor publice.

D. Câmpineanu profitând de prezența M. S. Regelui a zis: „Domnilor, aici e școală de poduri și șosele. Eu în chestiune de poduri nu recunosc de bune de cât pe acelea care mă fac să trec peste *abisurile* ce mă despărțeau de dinastie. Vorba mea de la 1870! Astăzi uitați-vă la mine. Hop așa, și hop așa, și iar așa, și am trecut podul căzând la genuchele iubitelui meu Rege“.

D. Câmpineanu potrivit și gesturile după cuvinte, începu o pantomimă foarte elegantă și se opri la călcăile suveranului nostru ciripind: «*Ich habe die ehre!*» cum am zice pe românește: «Mă închin cu plecăciune!»

Numeroase aplauze și surîsuri bine-voitoare au răspuns acestei pantomime expresive.

Apoi un reprezentant al familiei Brătianu, luând cuvântul a zis: «Tineri cetățeni! Eu nu mă potrivec cu d-nu Câmpineanu în chestiunea de poduri. Domnia-sa trece peste dânsule, eu trec pe sub dânsule, și când dau de o greutate care împiedică trecerea bărcii mele, ca la Bistrița astă-vară, eu strig: «*Jos Podul*» și podul trebuie să cază!»

Orchestra, sub conducerea d-lui Hübsch, a început îndată să cânte romanța:

Cu Ninița'n gondoletă!

Veni și rândul d-lui Radu Mihaiu care spuse: «Domnilor, eu vă declar lămurit că singurul pod care aș dori să'l văz este acel peste Dunăre, dar îl vreau de aur ca în povești și cu parmaclac tot de aur. Când voi trece peste dânsul să am pe ce pune mâna.»

Un incident regretabil a turburat această ceremonie. D-nu Cogălniceanu întors de la Galați, unde convorbise cu un droguist asupra puterii sale, a început să sughiță!

D-nu președinte al consiliului 'i-a zis: «*Moașa'n pod!*»

Răspuns foarte potrivit la școala de *poduri* și șosele.

CU PERDEA!

În timpul sărbătorilor Crăciunului, când umblă Vichleimul pe strade, irozii au obiceiul să dea două feluri de reprezentații: una cu perdea și alta fără perdea.

Pare că lucrurile s'au petrecut tot ast-fel la sfințirea Catedralei de Argeșiu, și că o parte din ceremonie oficială a fost cu perdea, de oare-ce guvernul a găsit de cuviință să acopere cu zăbranic portretul înfățișând pe suveranul nostru, regele Carol I-iu.

Decisiunea ministerială a dat naștere multor înțepetări anti-dinastice, dar nimănui nu cunoștea adevărul adevărat.

S'a zis, spre pildă, cu drept cuvânt, că pictorul făcuse o reproducere prea mult realistă, adică arătase în pictură pe suveranul nostru așa cum este, cea ce silește pe Ministerul Cultelor să 'l acopere, întocmai cum acoperise statua lui Lazăr anul trecut. S'au mai zis multe, dar nu se știa cine e cul-

pabil de realism în această cestiune artistică. Pictorul zice că nu el, de oare-ce a reprodus cu sfințenie desemnul ce 'i a fost dat de d-nu Luc Olivier Merson. Naște acum întrebarea, până la ce punct poate fi învinovățit acest din urmă artist, dacă lucrarea sa pare de un realism revoltător?

Eū unul, susțiu că nici d-nu Merson nu e vinovat, și eată pentru ce : Domnia-sa, ca ori și ce pictor conștiincios, s'a adresat guvernului țerei noastre cerând să i se trimeată documentele necesare spre a reproduce un Carol I-iū, ast-fel precum îl arată istoria. D-nu Merson știa că spre a face un Napoleon I-iū, trebuie să cunoști cine a fost, că pe un Eliade Rădulescu nu 'l poți reproduce călare, nici pe un Mihaiū Viteazul cu cartea în mână, precum ar fi o erezie istorică să facem mai târziu statua d-lui Radu Mihai cu sabia la brău în loc de bâta la umăr.

Prin urmare, d-nu Merson a cerut guvernului documentele necesare spre a ne da un rege Carol, fidel-fidel, dacă nu în cea ce privește observarea Constituțiunei, cel puțin fidel în cea ce privește asemănarea.

D. D. Sturza, Ministrul, Cultelor a primit cererea pictorului frances. Ocupat precum este, dimineata la Credit, ziua la Minister, la Academie, la ședințele sfântului Synod, seara la alte feluri de ședințe mai mult sau mai puțin secrete, d. Sturza a deschis în grabă arhiva sa, a luat câte-va dosare, și le a trimis la Paris.

D-nu Merson s'a pus pe lucru și Catedrala de Argeșiu s'a îmbogățit cu un tablou înfățisind pe regele Carol I. Dar ce rege, Doamne Dumnezeule!

Un rege batjocorit, îmbrăcat în haine de *spion prusian*, stând la masă lângă un bancher din Berlin, și ținând în mână, nu Constituția țerei românești, ci o coală de hârtie pe care stă scris : « *Principiū cotçari!—Concesiu rea Strusberg. — Șarlă ticăloasă!* »

Ce se întâmplase? În zăpăceala sa, d. Dim. Sturza se înșelase, și trimisese d-lui Merson, drept documente, scrierile sale și ale colegului său literar N. Orășanu, care se găsesc în colecția *Românului* și a *Ghimpelui* de la 1873-1875.

Pe aceste baze, pictorul făcuse lucrarea sa, și guvernul a fost nevoit să acopere tabloul, căci d. Sturza și-a adus aminte că buldogul care lătra și mușca pe acele vremuri, s'a preschimbat astăzi în javra care linge picioarele ori cât de murdare ale stăpânului său.

Aceasta este singura ocasiune în care guvernul actual, care face toate lucrurile fără perdea, a fost silit să lucreze cu perdea.

SUCCI!

Ziarele străine ne aduc știrea că într'un oraș din Italia, un oare care domn anume Succi, a făcut prinsoare că va sta trei zeci de zile fără să mănânce, întrebuintând numai la început un pahar de apă de Buda și apoi câte-va picături dintr'o beătură descoperită de dânsul în Africa.

Cetățeanul italian Succi, trebuie să aibă o tire tot atât de succită ca numele ce poartă, spre a scoate de minciună zicătorea românească: „postește robul lui Dumnezeu, căci nu are ce mânca.”

Intr'adevăr, dânsul are mijloacele de a nu posti, de vreme ce, pe de o parte, s'a plimbat prin Africa unde a descoperit o beătură întăritoare, iar pe de alta își întrebuintează banii spre a face prinsori în loc de a'i preschimba în biftecuri, păseri, epuri și alte soiuri de vânatuiri cu patru sau două picioare.

În realitate, crez că Succi nu urmărește rezolvarea problemei desființării poștei de mâncare, care va putea acum lua numele de problemă nu numai socială dar chiar și *Succială*. El caută să facă un studiu în privința puterii voinței la om și să se convingă până la ce punct aū dreptate cuvintele: „Voește și vei putea!”, Să nu se bucure însă d-nu D.Sturza

peste măsură, citind aceste rânduri, căci demonstra-
rea lui Succî în privința voinței și a puterii, se opreș-
te la stomach!

Se mai zice că Succî nu este de cât un italian
însărcinat de prințul Bismark să dea exemplul absti-
nentei în Europa, ca să învețe omenirea, și mai ales
puterile cele mari să se mai hrănească și cu ceva
răbdări. Abia a postit italianul în cestiune patru cinci
zile, și fenomenele aș și început să se ivească pe
ici pe colo; pretutindenî răsar câte-va pilde de răddare:
Anglia nu intervine când Grüef joacă la Sofia actul
I-ii din drama „*Ploșteanca*“ și la rândul ei, Rusia
se abține când Bulgaria dă în toate orașele repre-
sentațiunii cu focuri bengale și bubuituri de tunuri.

Să nu ne prinză deci mirarea dacă vom afla mâine,
poimâine, că întregul partid colectivist și întregul con-
siliu de Miniștrii au luat mai întâiu câte un pahar
de apă de Buda în tocmai ca italianul Succî, și se pre-
gătesc apoi să postească.

Care va fi însă sticluta cu bețură miraculoasă
și bine făcătoare din care se vor hrăni domniile
lor în timpul postului? căci este de presupus că nu
vor rămâne cu desăvârșire lihniți.

Succî și face experiența sugând câte-va picături
din sticluta cu apa descoperită de dînsul. Dar d-nii
I. Brătianu, Nacu, Stolojan, Kirițopulo, și cei lalți,
ca să nu înșir tot pomelnicul — ce aș să sugă, ce
aș să bea, când le va veni rândul să înceapă pos-
tul cel nou de șapte sau zece ani?

Răspunsul nu este greu de dat, și pot asigura
pe toți cititorii noștri că guvernul caută cu o pă-
rintească îngrijire să descopere, fie în Africa, fie în
Europa, o sticluta cu picături pentru anii de *lefterie*.

Carada, Sturza și alții cutreer mereu țările de la
apus până la răsărit, cu tolba plină de rentă la
spinare, doar doar va da D-zeu să pue mâna pe stic-
luta cu bețură necesară pentru postul cel mare.

De acea d. Simulescu este lăsat la Vâlcea ca o

vecinică pomenire, cu însărcinare de a culege erburi le trebuincioase pentru confecționarea băuturii în cestiune.

Iar renumitul chimist însărcinat cu rafinarea acestui elixir, lucrează cu multă râvnă în Vêrful cu dor, adunând, ca să ajungă la isbândă, toate erburile și chiar buruienile dupe frumoasele douăsprezece livezi și păduri ce i s'au pus la dispoziție...

TATA NAFTALINA!

Limbele rele răspândind svonul că d-nu A. Sto-
lojan a fost depărtat de la ministerul domeniilor,
pentru că a luat locul filoxerei și a înghițit nafta-
lină pentru o sumă de aproape un milion, am voit
să mă conving până la ce punct aceste svonuri sunt
adeverate, și iată ce am aflat:

De cât-va timp, lucrurile mergeau prost la minis-
terul domeniilor; gheșeurile în loc să se ticlu eas-
că pe deplin ca înainte, nu se mai făceau de cât
pe jumătate; arendașii luaă moșii la licitație fără
să treacă mai întâiu pe la casa de mijlocire și schimb
Carada et C-ie, conform usului Constituțiunei reviu-
sute; păsuți datornici din arenzi, (lucru ne pome-
nit de un-spre-zece ani) începuse să plătească ră-
mășițele către Stat, parcă n'ar fi fost din școala lui
Radu Mihaiu, când e vorba despre plata datorilor.

În puține cuvinte, lucrurile mergeau prost de tot:
ai fi crezut că guvernul are să dea ortul popei.

Cu drept cuvânt îngrijat de o asemenea stare de
lucruri nepotrivity cu restul administrației țerei,
d-nu I. Brătianu se întrebă cât-va timp pentru ce
naiba registrele casei Carada et C-ie, încheiau so-
cotelele zilei cu zero franci, zero centime, când era
vorba despre veniturile pe sub mână de la minis-
terul domeniilor?

Ceru mai întâiu informații de la d. Moruzi, prefectul poliției, dar acesta îi răspunde că în atribuțiunile sale nu intră de cât contribuția directă a bătelor, iar nu contribuțiile indirecte.

Președintele Consiliului de ministrii, se hotărî atunci să cheme la spovedanie pe d. A. Stolojan în persoană, și să îi ceară explicații.

Titularul de la domene, și-ar fi scuturat pletele dacă n'ar fi fost chel, dar la urma urmelor, puse mâna cu drag pe partea inimei, foarte apropiată de stomac la d sa, și cuvântă ast-fel:

Te iubesc o Naftalină
Cu-alt tǎu miros ângeresc
Tu ești dulcea mea regină
Naftalină, te iubesc!

Pentru tine Naftalină
Din tesaurul stăpânesc
Ridic bani cu mâna plină
Naftalină, te iubesc!

Agiul cât de mare fie
Umflu chiar un milion,
Precum pildă mi-a dat mie
Al meu șef, nenea Ion!

Din a mele funcții nalte
Dacă chiar mă sictiresc,
Pentru tine sufer toate,
Naftalină te iubesc!

Acest limbagiū poetic, făcu să sughiță pe răposatul Prodănescu, și neliniști grozav pe rușinosul nenea Iancu de la interne.

— Naftalină! Naftalină! îngână președintele consiliului de ministrii. E vorba despre o femeie. Asta intră în atribuțiunile lui cuconu Ștefan Bellu; el

poate să 'mî dea statistica mișcării fustelor pe cele din urmă douăzeci și patru de ore.

Îndată trimise un dorobanț ca să cheme pe renumitul șef al biroului poliției insanitare. D. Bellu sosi la moment și d. Brătianu îi zise: «Anastase Stolojan a înebunit; face versuri întocmai ca Trandafir Djuvara și vorbește mereu de una Naftalina! Află-mi cine e acea femeie?»

Peste câte va ore, ministrul președinte primi un raport ast-fel conceput: «Sărut mîna respectabile stăpîne! Individul A. Stolojan trăește în concubinaj la mahala cu numita Naftalina domiciliată în suburbia Viilor strada Filoxerei. A cheltuit până acum un milion cu dînsa! Să mă bată Dumnezeu; pre legea mea; să 'mî sară ochii din cap; să n'apuc ziua de mîine; așa să 'mî ajute Dumnezeu; să te vîd lungit pe masă; să mă îngropî dacă nu e adevărat ceia ce spui.»— S. Bellu.

Două zile dupe sosirea acestui raport, d. A. Stolojan era destituit din funcțiunea de Ministru al domeniilor, pentru cauză de imoralitate publică.

De atunci el plînge amar în brațele iubitei sale Naftaline; și-a reluat vioara craiovenească de odinioară și îngîănă jalnic refrenul cântecului său:

Din a mele funcții nalte
Dacă chiar mă sictiresc,
Pentru tine sufer toate
Naftalină te iubesc!

TESTAMENTUL MEU!

Acesta este testamentul meu.

Sub-semnatul Max, de profesiune publicist, cu domiciliul la redacția ziarului *Epoca* de la 9 până la 11 dimineața și câte o dată peste zi la alte ceasuri, având în vedere că mâine Duminică 2 Noembrie sunt alegerile comunale ale colegiului I-iu din care am și eu deosebita cinste să fac parte ;

Gândindu-mă până când sunt în deplinitatea oaselor mele, că ar fi bine să arăt care 'mi sunt ultimele voințe ;

Crezând că mâine va fi poate prea târziu ca să mai fac acest act, de oare-ce votez pentru opoziție și voi fi mai mult de cât sigur lovit cu ciomagul

cetățenilor indignați, prin urmare în neputință de a mai cugeta ;

De acea, chiar azi, după ce m'am împărtășit, conform cerințelor bisericeii noastre, îmi fac testamentul.

Cer mai întâiu ertare tuturor colectivisților pe care, mai mult cu voe de cât fără voe, 'i am luat în răs în cronicile mele.

Să mă erte Beizadea Mitică că l'am poreclit : Beizadea Mitrașiewski. Recunosc astă-zi, cu umilința, că Măria Sa are prea multe slujbe ca să mă vază și să îngrijească și de băile Eforiei.

Să mă erte C. F. Robescu că am scos vorba că ar fi fost rănit mai jos de spinare, în seara de 4 Septembrie, mărturisesc că n'a fost măcar plumb în pistolul care n'a făcut poc !

Să mă erte și d. Moruzi, prefectul poliției, dacă am cam glumit pe socoteala sa, și pentru că moartea mea are să se tragă după urma d-sale, să binevoiască cel puțin a recomanda copiilor săi dinspre Obor, să dea o dată și bine ca să isprăvească mai repede și să nu mă chinuese mult.

Să mă erte d. Stolojan, că 'i am dat pe față dragostea sa cu țața Naftalina : astă-zi recunosc că nu era amoresat de cât de milionul Naftalinei cu pricina.

Să mă erte în sfârșit toți, precum ert și eu tuturor.

Acum trec la împărțirea averei mele.

În cea ce privește averea nemișcătoare, n'am nici o dispoziție de luat, de vreme ce s'a mișcat de mult, chiar înainte să 'i simț gustul.

Rămâne dar cea-l'altă.

Regretând că sunt sărac și nu pot face parte tuturor, precum îmi cere inima, dăruiesc numai următoarele :

Las patru perechi de pantaloni și patru veste cu cataramele lor respective d-lui C. F. Robescu : catarama albe spre a 'i servi ca pavăză pentru zile negre.

Tingirele din bucătărie le las d-lui Fundescu : se bine-voiască a le spoi.

Toți banii mei, în sumă de patru lei șapte-zeci și cinci de bani, un fiorin chesaro-crăesc găsit pe stradă, și un gologan sârbesc dăruit mie, îi las tesaurului public spre a contribui și eu cu ceva la echilibrarea bugetului. Din veniturile acestui capital, doresc să se întrețină o școală, în care se vor preda tinerimei cursuri de răbdări prăjite.

Coșul cu hârtie maculatură îl dăruiesc Băncii Naționale spre a face bilete de bancă.

Din sufrageria mea, las un taler d-lui I. Bibicescu : are să 'i placă, căci e taler cu două fețe.

Colecția cronicelor mele din *Epoca*, o las d-lui Ecsarcu spre a se tipări, și din vânzarea acestor opere să se câptușească Atheneul cu marmoră și să se polească învelitoarea. Dacă cum-va însă — lucru greu de crezut — n'ar isbuti să vândă aceste documente literare cu bucata, îl împuternicesc să le vândă și cu ocaua.

O veche cabrioletă ce stă la mine sub șopron, o las magistraților transferați de d. Ministru Stătescu : aceasta spre a le înlesni mutarea de Sfintu Dumitru.

Toată rufăria mea murdară o dăruiesc întregii colectivități ca să o spele în familie.

Două zeci și cinci dramuri naftalină, care se găsesc în hainele mele de vară ca preservativ contra moliilor, le las d-lui A. Stolojan : unde a mers milionul de naftalină, meargă și două-zeci și cinci de dramuri.

Dăruiesc d-lui D. Sturza un lighian de porțelan, ca să măi deșerte într'însul ceva din veninul său.

Ca semn de împăcaciune, cu nenea Stefan, las în a sa pază pe servitoarea mea Joița, rugându'l să aibă în vedere că este femeie bătrână, și să îngrijească de capitalul ei, mâncându'i numai veniturile.

Despre oasele mele, nu mai încape vorbă, cu voe fără voe le las bătașilor.

În cas însă, când din întâmplare, (căci fuga e sănătoasă), aș scăpa teafăr în urma votului meu, declar prezentul testament nul și neavenit.

Așa se 'mă ajute Dumnezeu!

PUII PUII

Știința ne arată într'un mod lămurit că acei care voesc să aibă fericirea de a strânge în brațe copii sănătoși—trupește și sufletește vorbind—trebuie să se căsătorească când sunt în toată puterea lor, și că urmașul unui gârbovit sau al unei bacele smochinice nu va fi de cât o stârpitură.

Această lege a eredității se transmite la fizic ca și la moral.

Știința ne mai arată în chip tot atât de clar, că or cât ar fi înzestrat omul cu daruri prăsitoare, totuși vine o vreme când trebuie să pue frâu dorințelor sale, dacă nu voește să producă o generație fără viață.

D. Ioan Brătianu a nesocotit toate aceste învățăminte și cu o încăpățănare nepomenită, cloșca bătrână nu se leapădă de Satana și vrea să facă copii mereu.

La o asemenea vârstă, înțelege lesne or-cine, ce poate să clocească d-sa, când îl calcă zilnic partidul colectivist.

D. I. Brătianu mai are un cusur, neertat unui om evlavios și păzitor al legilor bisericesti, cum se arată d-sa de cât va timp: cloșcă necredincioasă, a adunat

toți cocoșii mahalalei colectiviste și se giugiulește și ciugulește fără deosebire când cu unul când cu altul. De aceia dă naștere adesea unor puî de diferite soiuri, mai mult sau mai puțin moțați, pe care într'o bună dimineață e nevoit să i repudieze—bunioară precum a făcut cu d-nii D. Gianî, Voinov și alții—lucru cu desevârșire nepomenit pînă acum, căci s'a văzut tăgăduindu-se paternitatea, ear nu maternitatea.

Din ultima politică împreunare a d-lui I. Brătianu cu d. Serurie și membrii actualului consiliu comunal, ne mai născându-se nimic, cloșca de la interne s'a hotărît să ia de suflet un nou copil, cunoscut sub numele de Bibicescu.

L'a găsit în curtea primăriei, unde de obicei se aduc copii lepădați, și îndată l'a trimes la doică în biurourile «Voinței Naționale.»

Ce are să pață mâine, poimâine, d. I. Brătianu dupe urma acestui nou copil, e lesne de ghicit; de o cam dată însă soarta d-lui Bibicescu e cât se poate de fericită.

După ce a scris patru-spre-zece ani în coloanele ziarului *Românul* cu o convingere de zece bani linia, neapărat că nu i vine greu să scrie în altă gazetă, fie chiar guvernamentală cu o convingere de cinci sute de lei pe lună. Dacă nu i a venit greu să necinstească pe fiul omului care l'a înălțat pînă unde era alaltă-eri, negreșit că nu i va veni greu se laude astă-zi pe ministrul grație căruia a început să se coboare de unde ajunsese.

D. Bibicescu 'și depune prosa în ziare cum ar depune bani la bancheri, preocupându-se de dobândă mai înainte de toate.

Cu glasul ascuțit, talia mititică, semănând mai mult a fată de cât a băiat, noul copil al domnului I. Brătianu a debutat în cariera colectivistă dându'și poalele peste cap, pentru ca să se poată mișca mai cu succes și înlesnire.

U R A !

Între numeroasele contribuțiuni la care sunt supuse clasele de jos ale poporului românesc, rëndul înteiu vine de drept birului *plămânilor*, ast-fel numit din caisă că acest organ al românului e întrebuințat pentru felurite soiuri de manifestații.

Din când în când, cel puțin de zece, douăzeci de ori pe an, un epistat, un sub-comisar sau alt agent polițienesc, cutreeră stradele orașului și poftește pe contribuabili de mâna treia să bine-voiască a se înființa a doua zi în cutare anume loc spre a striga: *Ura!*

Ei, să strigi: ura, nu este numai un bir, este și o știință și constat că această știință e în decădere.

Am observat cu părere de rău că toți manifestanții (adunați în regulă, nu mai încape vorbă, de vreme ce vin cu invitație) pronunță acest cuvânt cu mare răceală. La partea înteiu a cuvântului, se mulțumesc să întinză buzele înainte, să le rotunjească în formă de ouă de biblică spre a pronunța vocala *u*, iar la partea a doua când e vorba să pronunțe *ra*, întind aceleași buze până la urechi și cască gura prosteste.

Sunetul abia se aude

O asemenea metodă de a striga *Ura* este cu de-

săvârșire în contra regulilor estetice și mai ales în contra regulilor ce trebuie să observe un manifestant care să respecte cel puțin pe dinsul, dacă nu respectă pe cei pentru care sbeară.

Din când în când, am fost și eu la gară... nu ca invitat, ci ca spectator, și acolo am avut prilejul să văd câte odată bărbați care și îndeplinesc meseria bine, adică și plătesc birul plămânilor în conștiință. Spre pildă, am văzut cu ce convingere strigă *Ura* coconu Stefan Bellu, mai ales când urează buna venire vre unui principe cu *of* sau *ski* în coadă, dar cu o floare nu se face primăvara.

De, nene Stefane, ce mai zici? Te făcuși și floare.

Așa dar, de vreme ce a ști să strigi *Ura*, este o știință, căci trebuie să urmezi scara musicală ca la solfegiū, este de datoria guvernului colectivist să înființeze grabnic o școală unde se vor preda cursuri elementare și secundare de această natură.

E bine ca generațiunile viitoare să știe mai înteu că manifestantul trebuie să observe scara građațiunelor și că nu se strigă *Ura* la sosirea în capitală a Suveranului nostru cu acelaș ton aprins cu care se strigă *Ura* când vine d-nu I. Brătianu de la Florica, pentru că acest din urmă este de la 48, pe când Suveranul nostru este de la 66, pentru că chiar dupe Evanghelie, d'nteu vine tata și apoi fiul.

Apoi, precum o prima donă, care ține la glasul ei, are obiceiul să înghiță un ou crud înainte de a cânta faimoasa arie *Una voce poco fa*, asemenea un manifestant trebuie învățat din copilărie că e bine să și ungă ghitlegiul cu mai mult de o cinzeacă de vin la cârciuma din colț, înainte de a sbiera *Ura*. Almintrelea, glasul său nu va fi puternic, și conștiința sa care locuește în apropiere de stomac, nu va fi împăcată.

Până când se va înființa această școală, până când dânsa va produce elevi buni, de câte ori vor fi manifestații, de câte ori contribuabilul va fi silit să strige *Ura*, lucrurile vor merge *arababura!*

SCRISOAREA PERDUTĂ

Comedia lui Caragiali, *Scrisoarea perdută*, părăsind de cât va timp scena teatrului național, a început să fie reprezentată pe stradele orașului nostru.

Monopolul acestei întreprinderi, mai puțin productiv negreșit de cât acel al cărților de joc, a fost luat de d-nu Radu Mihaiu, care perde regulat câte o scrisoare pe lună, de o cam dată, dar care se va hotărî neapărat să le pearză pe toate, îndată ce va simți că prosa corespondenților sei este gustată de public.

Lucru demn de observat, *Scrisoarea perdută* a lui Caragiali, este pururea aceeași, or de câte ori se va juca comedia în cestiune, pe când *Scrisoarea perdută* a lui Radu Mihaiu, se schimbă mereu la față par-

că ar fi d-nu Bibicescu, și procură spectatorilor senzațiile unei reprezentații noue, neașteptată.

Trebuie însă să recunoaștem, că actualul Ministru al lucrărilor publice nu stă la tocmeală spre a angaja ca scriitori, oameni de mare valoare politică și literară, în stare să trateze același subiect în moduri diferite.

Spre pildă, acum câte-va luni, d-nu Radu Mihaiu ne a dat *Scrisoarea perdută*, comedie într'un act de d-nu Tache Anastasiu, în care era vorba despre ceva icre, plus un gheșeft liberal menit a naționalisa Dobrodjea.

Astăzi ne dă *Scrisoarea perdută*, melodramă de d-nu D. Sturza, ministru și membru al Academiei române, în care se tratează tema curajului pierdut, cu ocaziunea unor voturi necâștigate la alegerile comunale.

Indemnat de nepomenitul succes ce a avut publicarea acestor epistole, foarte confidentiale, se zice că d-nu Radu Mihaiu s'ar fi hotărât să pue sub ochii publicului și alte multe scrisori, din care culeg de o cam dată următoarele:

1) *Drață Radule,*

Ia măsură să se publice în *Monitorul Orasean...* pardon oficial, disculparea mea în chestiunea cu naftalina, constatându-se printr'un comunicat că mâncătoria făcută de mine este numai de 700,000 lei, ear nu un milion după cum s'a zis de opoziție. Pentru ce mă încarcă cu trei sute mii lei?

Al tei
A. Stolojan.

2) *Răducule,*

Măine la 4, dupe ce vei eși de la Consiliul de Miniștrii, te aștept la ghiurdum la clubul regal. Am să'ți trag o caciarma.

Cernat.

3) *Respectabile Stăpâne,*

Scuzați cu iertăciune; erila Union am greșit capul; am lovit pe Frunzescu în loc de Filipescu. Rog aprobați amânarea lovirei capului lui Filipescu pentru altă ocașie.

Cu stimă
N. Ulmeanu.

4) *Domnule Ministru,*

D-nii Vernescu, Catargiu și D. Brătiann au mâncat astăzi la masă o prăjitură zisă *șarlôt rus*. Nu credeți cum va că e semn de conspirație cu imperiul în chestiune? Eū ve-ghiez.

D. Moruzi.

5) *Domnule Prefect,*

Vē rog sē aprobați amânarea afacerii cu cuțitul din curtea Mitropoliei. Petraru este indispus.

Al d-voastră
popa Cârlova.

6) *Amice,*

Conform înțelegerei ce am avut, spune lui C. F. Robescu sē'și pregătească catarama pentru seara de 4 Septembrie. Pentru mai multă siguranță, sē o căptușească cu vată.

Salve
X. Y. Z.

Mē oprese aici.

Mē veți întreba poate de unde știu că toate aceste scrisori sunt menite a fi pierdute?

Rēspunsul e lesne de dat. Mi'a spus'o chiar nenea Radu.

De! Când cine-va nu este în stare sē păstreze o scrisoare, cum voiți sē păstreze un secret?

PARTE CIVILĂ!

Camera fiind constituită, Senatul fiind constituit, Curtea cu jurați fiind în ajunul constituirei sale, d-nu C. F. Robescu a simțit nevoea să se constituie și el.

Voința Națională de alaltă-eri ne anunță că salvatorul pe la spate al președintelui Consiliului de Miniștrii, s'a constituit parte civilă într'o afacere dosnică, pe care francesul o poate numi or cum, afară de *partie civile*, de oare ce e în joc o parte a trupului, pe care or ce om cu noțiuni de civilitate nu o scoate la maidan, adică nu o pune în discuție.

Să nu vi se pară *Cronica* mea mai necuviincioasă de cât partea civilă a d-lui Robescu. Scrierea mea este pur și simplu o desbatere pe tărâmul legii, astfel cum se va înfățișa înaintea Curței cu jurați, și avocatul inculpatului are să sprijine refuzul lui de a plăti daunele, pe niște considerante mai cu moț de cât ale mele.

După această digresiune, dați-mi voe să ating subiectul meu.

Adică să ating!... Vorba vine!

Cunoașteți faptele. Glonțul lui Stoica Alexandrescu, destinat președintelui Consiliului de Miniștri, rătat de cine știe ce asemănare, și'a schimbat direcția și a nemerit partea cea mai în vedere a d-lui Robescu.

Unii spun că glonțul s'a oprit în cataramă; alții spun că glonțul s'a obrăsnicit și a trecut de cataramă.

Documentele de la Arhiva Statului nu spun nimic.

De aci naște dar cererea de despăgubiri și constituirea lui C. F. Robescu ca parte civilă. Dreptul d-sale se razămă mai ales pe dispozițiunile art. 63 din Procedura Penală care spune că: cel ce voește a se constitui parte civilă, o poate face sau prin act de plângere, sau prin act posterior!

C. F. R. a pus *actul posterior* înainte.

Să luăm mai întâiu catarama și apoi ce vine sub cataramă.

Dacă e vorba de cataramă, paguba nu poate fi mare. Din două, una: sau s'a scofălcit puțin pavăza și cu 5 lei cheltueală se poate repara, sau catarama e cu desevășire afară de serviciu și trebuie înlocuită. In acest din urmă cas, Stoica ar fi dator să'i cumpere alta, de vreme ce d-nu C. F. Robescu nu poate să trăească fără dënă, precum colectivistul nu poate să trăească fără diurnă.

Ei, fie chiar așa; e trist lucru ca un cumulard cu 7 slujbe sau tantieme și jetoane de prezență ca d. C. F. R. să fie atât de calic, în cât să nu vrea să meargă în prăvălie la Travisani spre a'și înlocui prietena din toate zilele, plătind câți-va lei. Doar, catarama d-lui Robescu nu o fi garnisită cu pietre scumpe ca decorațiunile turcești, cu toate că o poartă la spate!

Dar poate că rana e mai adâncă de cât credem noi. Poate că glonțul a trecut granița!

Atunci trebuie cu or ce preț să se facă mai întâiu o constatare la fața locului. Negreșit că d-rul

Rîmniceanu, obicînuît sî priveascî lucrurile din acest punct de vedere, va fi însîrcinat sî întocmeascî cuvenitul act, cunoscut sub denumirea de *visum reper-tum et expertum*, ba poate chiar şî *apertum*!

O datî constatarea fîcutî, naşte întrebarea dacî pajerea d-luî C. F. Robescu a fost ast-fel dîrîpî-natî, îî cîî a suferit o incapacitate complectî de a mîi putea lucra saî numai o incapacitate tim-poralî, cu alte cuvîntî dacî *şezutul* d-sale la Camerî şî alte autoritîţî a fost numai îîtrerupt cîte-va zile?

Ştiî bine cî d. Robescu e un om cu greutate.... (e om numai cu greutate), şî cî or unde şade, d-sa umple un gol, dar n'ar fi bine sî abuzeze de partea sa preponderentî, pentru cî la toate s'a gîndit afarî de una. Ia sî îîtoarcem istoria d-luî Robescu şî alt-fel!

De unde ştie cî Curtea nu'şî va declina compe-tenţî sub cuvîntul, foarte natural şî foarte lesne de îîţeles îî casul de faţî..... saî mîi bine zis, de dos, cî nu voeşte sî'şî vîre nasul îî asemenea treburi!

B O T E Z U L I

Eri seară la orele opt și jumătate a fost la Redacția *Voinței Naționale*, o mică sărbătoare de familie.

Tânerul I. Bibicescu, care profesa de aproape cincisprezece ani religia rosetistă, îmbrățișând acum pe cea colectivistă, a fost botezat dupe cerințele noii sale religii și cu ceremonialul obicnuit în asemenea împrejurări.

Reporter conștiincios, voi căuta să nu uit nimic din cea ce am văzut, și să fac o dare de seamă amănunțită.

Nașul tânărului I. Bibicescu, a fost chiar d-nu Ioan Brătianu în persoană; nașă a fost d-nu Carada, ear serviciul divin a fost oficiat de cunoscutul popa Zăbavă.

D-nu Câmpineanu a bine-voit să îndeplinească la această ceremonie funcțiunile de doică: constat în treacăt că l'am găsit cam fleșcăit la trup, cea ce dovedește că d-sa a făcut adesea această meserie.

Doctorul Sergiu, în calitatea sa de reprezentant al Comunei și bazat pe cunoștințele sale medicale, a voit cu or ce preț să ție locul moașei.

Cererea i'a fost satisfăcută.

La orele nouă, preotul a luat din brațele nașului pe tânărul Ioan Bibicescu, l'a descins de brâu, de

haine, de toate cele l'alte vesminte și l'a întors cu fața spre răsărit.

Apoi a suflat de trei ori în chipul crucei și în fața copilului colectivist, însemnându'l tot de trei ori la frunte, la gură și la pept: la frunte, ca să aibă minte și să știe cum să manipuleze; la gură, ca să nu uite că limba bouului e mare, dar nu poate să vorbească; la pept ca să știe toate secretele închise în fundul inimei.

La fie care semn de cruce, preotul s'a întors spre d-nu I. Brătianu și i a zis: Să cunoască pruncul că tu ești singurul, și cele plăcute ție să le păzească ca să se prea mărească.

Apoi, fiind tînărul Bibicescu tot desbrăcat, cea ce oferea o vedenie cât se poate de neplăcută, preotul l'a întors cu fața spre apus și l'a întrebat de trei ori:

— Te lepezi de *Românul*, și de toate articolele lui, și de toate principiile lui, și de toate visurile lui?

— Mă lepêd de *Românul*, a răspuns Bibicescu de trei ori.

— Te'ai lepêdat de *Românul*? urmă preotul.

— M'am lepêdat de *Românul*, fu răspunsul.

Atunci, părintele Zăbavă suflă în trei părți, și dupe obiceiul religiunii noastre scuipe fața neofitului.

Aci trebuie să înregistrez un mic incident: în momentul când se îndeplinea această din urmă formalitate, un redactor al *Românului* năvăli în casă strigând: «Dați'mi voe sêl scuipe eû!»

Vuetul se potoli îndată ce preotul răspunde: „L'am scuipat eû; tot acolo vine“, și ceremonia urmă.

Popa grăi înainte:

— Te împreunezi cu colectivitatea?

— Mă împreunez cu colectivitatea.

— Te'ai împreunat cu colectivitatea?

— M'am împreunat cu colectivitatea.

— Spune crezul.

— «Crez într'unul Ioan Brătianu, tată al tuturor celor văzute și mai ales celor nevăzute,» spuse Bibicescu cu glasul tare.

Dupe săvârșirea acestor formalități, după ce pruncul fu uns cu unt-de-lemn la toate închieturile și cu deosibire la degete ca să se obicinuiască să fie uns mai târziu, după ce preotul zise ear de trei ori: «Pecetia darului sfântului buget, pecetia darului sfântului buget, pecetia darului sfântului buget» ridică pe Bibicescu în sus și-l băgă în cazanul colectivității spre a-l boteza.

Avu însă grije să-i pue degetele la nas — dupe obicei — ca să nu-l trăsnească mirosul mocirlei, și la ureche ca să nu-i ajungă la auz tot cea ce se zice.

Ceremonia se încheie prin cuvintele: «Indreptatu-te-ai, luminatu-te-ai, sfințitu-te-ai, spălatu-te-ai! Botezatu-s'a robul lui Ioan Brătianu în numele tatălui, amin; a asociatului său, amin, și a sfântului buget, amin!»,

Nașul a dat copilului drept dar de botez un mandat de consilier comunal și un decret de ajutor de primar. Apoi, i'a arătat și un mandat de deputăție zicându-i: „La anul când îți voi frânge turta, dacă ești gigea, are să-ți dea tata nașu și deputăția de la T.-Severin!»

Două incidente au turburat această serbare.

Inteiu: tânărul Bibicescu, ca toți copii, a necinstit îndată rufele cele noi în care a fost înfășurat. Al doilea: când a venit d-nu Ioan Brătianu cu darurile de botez, toți colectivității au început să țipe din răspuțeri: «Tată nașule, mai dă-ne și nouă papă, că ne este foame!»,

GHICITORI!

Maî zilele trecute, mi-a căzut în mâini o carte foarte interesantă cu care am petrecut câte-va ceasuri plăcute.

Vorbesc despre o culegere de poezii populare române a d-lui G. Dem. Teodorescu.

Intr'această voluminoasă operă am găsit o sumă de poezii, povești, cântece, descântece pentru fermece, probleme, ghicitori, legende și balade.

Multă osteneală și-a dat autorul, multe cercetări a făcut spre a isbui să adune tot ce se zice, tot ce se cântă pe la țară, dar opera sa nu este completă; mai sunt o sumă de ghicitori noi pe care d-nu G. Dem. Teodorescu nu le cunoaște sau le-a trecut cu vederea; sunt mai ales ghicitori care s'aun schimbat, care aun luat o fisionomie de actualitate.

De acea am luat îndrăsneala să le înregistrez în această cronică, nădăjduind că ele vor folosi autorului *Cântecelor populare române*, când se va hotărî să publice o a doua ediție a însemnatei sale lucrări.

Din vechime :

Sus sună,
Jos răsună
Toți copii
S'adună?

(Clopotul)

Am un unchiaș mare
C'o sută de ace în
spinare

(Ariciul)

Taiă'mi capul
Scoate'mi limba,
Dă'mi să bea
Și să 'ți vorbească.

(Condeiu de pana)

Reteveî rătund
Strânge përu'n fund

(Căciula)

Mă tot duc și duc,
Din loc nu mă mut

(Ușca)

Am o fată buboasă
Șade cu Vodă la masă.

(Strugurele)

De astă-zî :

La tribună sună,
Numele răsună
Ciorele s'adună
La îmbucătură?

(Diurna)

Am un dovleac decorat
Și cu slujbe împănate

(Beizadeaua)

Eartă'i birul,
Umflă'i chimirul
Dă'i de beut
Și lume de bătut.

(Pacnicul cetățean)

Cetățean cu nod la bot
Gonesc lumea de la vot

(Reteveiu)

Eu la or ce casă
Sunt slugă aleasă,
Eu pe ori și cine
Intâmpin când vine,
Când pleacă afară
Mă 'ntore la loc eară.

(Beizadea Mitică)

Am o fată puturoasă
Stă cu Regele la masă.

(Colectivitatea)

Ce trece prin vamă
Și nu se bagă 'n seamă?

(*Vântul*)

Cinel cinel
Coadă de purcel?

(*Sfredelul*)

Curelușă unsă
Pe sub pământ dusă?

(*Șarpele*)

Mănăstire într'un pi-
cior
Ghici ciupercă ce e?

(*Ciuperca*)

Ce trece prin buget
De 'nvață pe băet?

(*Leafa lui Panu*)

Cinel cinel
Suflet de mișel?

(*D. Sturza*)

Mănușiță unsă
De Brătianu dusă?

(*Carada*)

Cataramă 'n pantalon
Ghici Robescu ce e?

(*C. F. Robescu*)

Incheând lucrarea mea, las nedeslegată următoarea ghicitoare :

Cinel, cinel,
Cine pentru plată grasă
Aduce fetițe în casă?

In urma unei prealabile înțelegeri cu administra-
torul nostru, persoana care va deslega această e-
nigmă, are dreptul la un abonament gratis pe șase
luni la ziarul nostru... îndată ce va trimite un man-
dat poștal de douăzeci lei.

CUVÎNTAREA LUI MAX

Redactorii ziarului „Epoca” și oaspeții care au luat parte la banchetul de Duminecă, s’au purtat foarte prost cu mine. Dupe ce mi au dat zor să vorbesc, apoi în loc să mă aplaude cum am făcut eu pentru discursurile domniilor-lor, au început să ’mi dea cu ho!

Protestez energic și supui discursul meu la aprecierea nepărtinitoare a publicului.

Felicitările le primesc în toate zilele de la 9—11 dimineța, întocmai ca C. F. R. dupe istoria cu catarama.

Iată discursul:

Iubiți Oaspeți,

Nu cunosc lucru mai primejdios în lume de cât să ’ți meargă numele că ești deștept și că ai haz, pentru că n’ai dreptul să caști gura o singură dată fără ca publicul să nu se aștepte la o nostimadă.

Spre pildă v'ați obicinuit să citiți caraghioslăcurile mele, și acum îndată ce luați cuvântul, văz că toți ați și început să râdeți numai și numai pentru că vorbesc eu și că prin urmare vă așteptați la cine știe ce născocire din parte'mi.

Rău faceți de râdeți, iubiți oaspeți și confrăți.

Rău faceți, mai întâiu pentru că n'am pregătit nici un discurs, (daca nu mă credeți vă dau voe să mă căutați și prin buzunare); al doilea pentru că în loc de a vă face să râdeți, am să vă arăt nemulțumirea mea.

Intore privirile mele spre această masă în jurul căreia sunteți așezați și 'mi zic: „Acel care a pottit lumea aici nu'și-a îndeplinit bine datoria.“

Ascult numeroasele discursuri care se rostesc, le aplaud și eu de datorie, căci nu'mi plac cum vorbiți.

Sunteți niște egoiști, sunteți niște vanitoși.

Dacă 'mi-ați fi dat mie însărcinarea să fac invitațiile, vă jur că sala otelului n'ar fi fost destul de mare spre a conține pe toți oaspeții mei, căci aș fi poftit aici pe toți acei cărora le datorăm în adevăr succesul nostru, adică pe întregul partid colectivist.

Nu protestați, căci n'aveți dreptate; am să vă dovedesc îndată că știu ce vorbesc.

Apoi ce credeți d-voastră că d-nii Iancovescu, Păunescu, Pacu și cei'alți ar fi fost în stare să rostească discursuri ca acelea pe care le-am auzit, dacă n'ar fi existat izvorul de unde le-au luat? Dacă mergi să ei apă, trebuie ca izvorul să nu fie secăt spre a te putea întoarce cu cofa plină, altminterea vii cu densa goală.

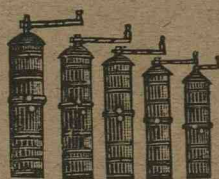
Ei domnilor, partidul colectivist e izvorul blagoslovit unde ne umplem noi cofa în toate zilele, și trebuia, ca semn de recunoștință, să'l poftim aici.

Poate că mulți colectiviști ar fi lipsit la apel; ne am fi pomenit negreșit cu scrisori prin care ar fi scuzat nevenirea lor din cauza cutărui sau cutărui

gheșeft patriotic, dar cel puțin eu aș fi fost cu conștiința împăcată că ne-am împlinit datoria.

Și atunci ar fi venit ceasul să ridicăm paharul nostru și să bem în sănătatea celor ce ne dau pâinea de toate zilele prin nenumăratele gugumăni ce fac și pe care noi le înregistrăm, le batjocorim, le împărtășim publicului.

De aceia domnilor, ca să vi se erte greșeala ce ați făcut nechemând colectivisti la masă, sfârșesc zicându-vă: Dacă am puțină trecere, dacă mă iubiți, ridicați paharele d-v., de odată cu al meu, și să meargă pomina că la banchetul *Epochiștilor* s'a bătut în sănătatea *Colectiviștilor*!

ROJNIȚĂ!

Vă recomand pe cetățeanul Rojniță, prefectul de la Botoșani.

Dacă'l chiamă Rojniță, nu e bietul om de vină; asta e un păcat din naștere. A pățit'o întocmai ca Păcală care având de tată pe un Păcală, Păcală a rămas.

Rojniță, nerojniță nu se face.

E prefect la Botoșani, și ajunge să vă spuî o mică istorioară ca să vă dați seamă despre adênca sa iscusință, despre rojnițeasca sa inteligență.

Istoriara e adevărată. Nu băgați de seamă că am scris mai sus: Cronică, căci cea ce spuî nu e glumă.

S'a întâmplat chiar acum o lună de zile.

Ca să mă credeți, sunt în stare să mă jur întocmai ca nenea Ștefan: pe ochii mei, pe viața mea, și să n'apuc ziua de mâine.

Incredințat că acum mă credeți pe cuvânt și pe jurământ, încep istoriara.

Intr'un sat din județul Botoșani era un popă pehli-van, care căuta zi și noapte un isvor spre a 'și mări lista civilă; acest isvor îl dibui în ochii unei icoane de lemn, icoană făcătoare de minuni după spusele preotului, și care din când în când se înduioșă atât de mult, în cât începea să plângă.

Bieții locuitori alergau la popa satului, îi puneau francul în mână și așteptau minunele. Părintele rîdea în barbă, băga un burete în apă, îl așeza pe la spate în dreptul ochilor icoanei, și pe când apa din burete făcea pic, pic, popa zicea: „Merge bine. Sfîntu s'a înduiogăsat, ai să te procopsești!”

De procopsit, nu se procopsea însă nimeni de cît preotul.

Sub-prefectul auzind cele ce se petrec, făcu un raport prefectului arătându-i tot de odată, că toată istoria cu icoana făcătoare de minuni nu e de cît un moft, o escrocherie.

În capul lui Rojniță nu putea să intre cu nici un chip ideea unei înșelăciuni; de când văzuse pe d. Cogălniceanu plîngând în Cameră, prefectul județului Botoșani își închipuia că și icoanele avînd ochi, au dreptul să plîngă. Apoi la ce ar mai servi religia dacă nu e în stare să facă câte o minune cel puțin la zece ani o dată?

Trimise dar după protopopu, îi puse șazeci de lei în mână pentru transport și îi dăde porunca să plece imediat la fața locului spre a face mai mare alaiu icoanei făcătoare de minuni.

Răspunsul protopopului, obicînit cu cele sfinte, se cam potrivea cu răspunsul sub-prefectului.

De geaba. Rojniță credea ce știa el și mai multe nu.

De acea telegrafia îndată personal d-lui președinte al consiliului de miniștri că într'un sat din județul Botoșani ecsistă o icoană care face minuni.

În aceiași zi, întîmplarea făcu să sosească în Botoșani dd. D. Brătianu, A. Lahovary și alți membrii influenți ai opoziției.

Prefectul speriat, telegrafia la moment d-lui I. Brătianu și sfârși depeșa prin următoarea întrebare: „Ce este de făcut?”

D. I. Brătianu, un șiret și jumătate, barbat foarte sceptic cînd nu vorbește cu arherei și foarte puțin evlavios cînd nu asistă la Te-Deum din preună cu

Regele îi răspuse în zeflema : „De vreme ce ai o icoană făcătoare de minuni, aşazăţi'o în frunte şi dute de primeşte opoziţia. Negreşit că icoana te va face să o nimiceşti!»

Ce a făcut Rojniţă, nu ştiu bine. Fruntea sa dacă era saŭ nu obicinuită cu asemenea feluri de podoabe, iar nu ştiu bine.

Ştiu însă că până în ziua de astăzi, la ministrul de interne când e vorba despre un funcţionar cam haplea, găgăuţă, se zice : „Eşti un Rojniţă!»

LESSEPS SI CAMPINEANU

Este de netăgăduit că deprinderile din copilărie au o înrăurire asupra omului când ajunge la vârstă care-i dă dreptul să fie numit om copt.

Această denumire de om copt vine negreșit din cauză că la acea vârstă omul se aproprie de momentul când are să crape.

Ca să dovedesc că cea ce spui despre deprinderile copilăriei are temeiū, și ca să arăt că sunt burduf de carte— cea ce ar fi un moft— aș putea să înșir îndată cel puțin trei-zeci de ecsemple culese în istorie. Aș putea să vă arăt pe Napoleon I-ū jucându-se mai întâiū cu soldați de plumb și apoi cu soldați de carne vie; pe Trandafir Djuvara făcând versuri în poalele părintești în loc de a imita purtarea necuviincoasă a altor copii, și mai târziu comițând acelaș delict într'o broșură; aș putea să vă arăt pe mîncăciosul beizadea Mitică, cumulând la sânul doicei sale și apoi la sîmul budgetului; aș putea să spui multe, multe și mărunte.

Nu mă voiū preocupa însă de cât de subiectul cronicei mele, de d-nu I. Câmpineanu și de învățatul frances Ferdinand Lesseps.

Amêndoi aū avut în copilărie niște deprinderi contrarii, care s'aū mărit, s'aū întins când acești bărbați aū ajuns în vârstă.

F. de Lesseps a început prin a'și găuri fundul pantalonilor pe băncile școalei și apoi mai târziu a simțit pofta să găurească pământul, să sape abisuri.

Iar d. I. Câmpineanu a fost muncit încă din copilărie de dorința de a astupa ori ce abis; la vârsta de cinci ani, începuse deja să'și astupe găurile nasului, vârându-și mereu degetele înăuntru.

Iată copilăria, să trecem înainte și să vedem ce fac amândoi când ajung bărbați în toată firea.

Lesseps sapă mereu abisuri. Să pune bine cu Orientul și profită de ocazie spre a găuri îndată istmul de Suez. Câmpineanu tace și rabdă, căci îi venea cam departe să meargă până acolo, și să astupe drumul deschis de învățatul franceș.

Îndată însă ce Lesseps și-a terminat lucrarea nu îi dă vreme să se apuce de găurirea istmului de Panama, și'l pofteste urgent în București.

Câmpineanu îl primește la gară cu mare alai și 'l roagă să sape un abis între tronul lui Carol de Hohenzollern și poporul român.

Lucrarea e terminată și într'o ședință memorabilă, Câmpineanu se urcă la tribună spre a declara cu o vie mulțumire și frecându-și mânele: „Domnilor, am onoare a vă aduce la cunoștință că între tron și noi există acum un abis“ întorcăi cum ar fi spus: linia București-Predeal s'a pus în circulație!

Peste curând vine însă rândul lui Câmpineanu să se pue pe muncă ca să astupe abisul.

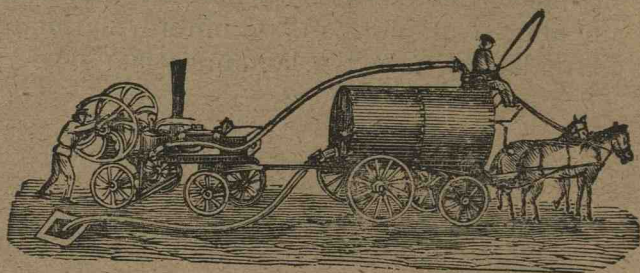
De astupat e lesne, dar cu ce să astupe? Asta e asta.

În loc de a face ca Hercule care mătura grajdurile lui Augias, legistul, diplomatul, financiarul domonialul, municipalul nostru Câmpineanu astupă abisul dintre tron și popor cu toate murdăriile care îi cad în mână—era să zic: care îi cad din mână.

A băgat înăuntru, cu ajutorul semenilor săi, res-cumpărări de drum de fer, furnituri prin Carada, gheșefturi de la creditul fonciar, apanagiuri, aface-

rile cu acțiunile Băncei Naționale, Convenția consulară și altele multe.

A băgat atâtea și atâtea, încât abisul de odinioară e astupat. Intre tron și popor nu mai este astăzi un abis, e un morman, un munte mai mare de cât Hymalaia și care tae comunicația.

FOAE DE ZESTRE!

De câte-va zile s'a răspândit în oraș o știre care ne-a surprins pe toți și ne-a umplut inimele de întristare.

Domnul Nicu Ganea, care de două-zeci și nu știu câți de ani, trăia în cea mai deplină armonie cu tânăra sa soție numită *Janimeu*, a luat hotărârea nestrămutată să se despartă și să contracteze apoi o a doua căsătorie.

Povețele, rugăciunile familiei junimiste, lacrămile soției, au fost zadarnice!

De geaba d-nu Carp, în calitatea sa de cap al familiei, a făcut tânăra Ganea cele mai aspre observații, de geaba i-a spus să aibă răbdare, căci lucrurile se vor schimba și nevoile căsniciei se vor ușura, cuconu Nicu a răspuns cu încăpățănare: „Nu, nu și nu! Vreau să mă despart!”

Cum a zis, așa a și făcut.

Despărțenia a fost repede pronunțată pe motiv de nepotrivire de caracter (cum se face tot-d'a-una când nu vrei să spui adevăratul motiv) și d. Ganea a părăsit îndată domiciliul conjugal luându-și toată averea care constă în câte-va volume de nuvele și poezii.

Imediat, fără să pearză un moment, îmbrăcat în frac și cu mănuși albe, a alergat la d. I. C. Brătianu, președintele Consiliului de miniștri și l'a rugat cu lacrimi în ochi, să bine-voiască a'i acorda mâna fiicei sale *Colectivitatea*, cu care trăia în concubinaj de mai mult timp.

D-nu I. Brătianu a consimțit.

Noua soție a d-lui Ganea e departe de a fi fecioară, a dus o viață foarte necorectă, aruncându-se în brațele unuia și altuia pentru interese materiale.

E sbârceită din cauza numeroaselor sulimanuri ce întrebuințează pentru a'si procura puțină roșeață pe obraji, e cam șchioapă și nu se ține în picioare de cât înghițând mereu hapuri, însă Nicu Ganea o iubește. Ține la dânsa mai mult de cât o iubește pentru că e femeie cu dare de mână, care strânge într'una părălute, care l'a întortochiat prin veniturile sale, și prin miș de făgaduie, mai cu seamă că se bucură de usufructul unui însemnat buget.

Eri s'a subsemnat foaia de zestre.

Un prieten îmi comunică și mie o copie dupe acest act.

Il transcriu întocmai.

Foae de zestre.

«Sub-semnatul I. C. Brătianu, în vederea căsătoriei ce prea iubita mea fiică majoră *Colectivitatea*, contractează cu d-nu Nicu Ganea de profesiune poet... dar realist, domiciliat în Iași, îi constituî ca zestre:

1. Venitul de la una pereche case situate în orașul Iași, cunoscute sub numele de Epitropia sfîntului Spiridon, în valoare de 750 lei pe lună, adică 9,000 lei pe an.

2. O cameră situată în dealul Mitropoliei din București avînd și un jeț în năuntru, al cărui venit este de 750 lei pe lună, adică numai 4,300 lei

pe an, de oare ce această cameră stă goală în timp de 6 luni.

3. Un loc în Consiliul comunal al oraşului Iaşi, al cărui venit nu se poate calcula de cât la sfârşitul anului, după cum vor merge treburile.

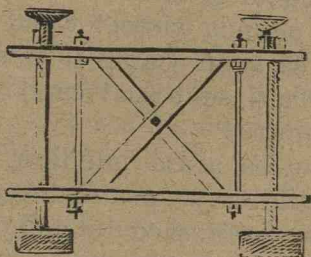
4. Sprijin la creditul urban şi rural pentru înlesnirea contractărilor de împrumuturi pentru clienţi.

Pentru asigurarea zestre, ginerile constituie o primă şi singură ipotecă asupra votului său în or ce ocasiune şi fără vorbă.

Ginerele mai asigurază că va contribui la susţinerea socrului său şi a întregii familii, dându-le sprijin pe faţă şi în gura mare, iar nu cu sfială şi pe ascuns, cum făcea când trăia în concubinagiū cu soţia sa *Colectivitatea*."

Precum se poate vedea, actul dotal de faţă e scurt şi coprinzător.

Dumnezeū să bine cuvênteze noua căsătorie! Să dea Dumnezeū ca D-nu Nicu Ganea să trăiască cu soţia sa *Colectivitatea* tot în perfecta armonie în care a trăit cu *Junimea*. . . . Dar să nu facă copii.
Amin.

PROCURORUL DULAP!

Numele Andronescu e foarte răspândit, atât de răspândit, în cât am găsit în Călăuza Bucureștilor vre o cincî-zeci de Andronești, care însă pentru fericirea lor și mai ales pentru fericirea locuitorilor orașului nostru, nu sunt primii procurori.

Numele Andronescu e foarte răspândit, tot atât de răspândit ca numele Ionescu, și aceasta ne face îndată să înțelegem pentru ce un Ionescu din Cameră, voinde să sbârnaie, și a ales porecla de *Muscă*, și pentru ce Andronescu de la parchet a umblat să și găsească și el o poreclă spre a se deosebi de cei l'alți Andronești.

În copilăria sa, — și vă rog să credeți că nu e mult de atunci, pentru că d-nu prim procuror Andronescu este și astăzi foarte copil de la gât în sus — în copilăria sa, d-nu Andronescu avea multă trage-re de inimă pentru *Giafer*.

La această grădină de la gura Cismegiului, unde se adună mahalalele spre a face chief, se ducea viitorul membru al parchetului și sta ceasuri întregi cu ochii țintă la un *dulap*, — scrânciob, cum se zice în Moldova.

Fetele se urcau în această jucărie pentru oame-nii mari, se așezau alături de băeți, și apoi dulapul se învârtea cinci sau zece minute pe când ténărul Andronescu cugeta și zicea :

„Dulapul e oglinda vieții! Când ești sus, când ești jos! Aici ca și în viață, ai ceva de văzut când ești jos și cei l'alți sunt sus! când ești afară și cei l'alți sunt înăuntru!“

Apoi se întorcea acasă gânditor, așteptând să'i crească mustățile ca se poată dovedi lumei, că dulapul dă multe *de gol*, și că dulapul te face să cunoști multe amănunte.

Veni Opera Italiană, și d-nu Andronescu se bucură ca prim-procuror de favoarea unui bilet gratis și permanent la stalurile de rândul întâiu. Se juca *Hernani* și chiar la începutul operei, primul procuror zări pe scenă un dulap în care se ascunsesse don Carlos spre a asculta toată convorbirea dintre banditul și amanta lui.

Publicul asculta cu sfințenie, nimeni nu se mișca, când de-odată se auzi un glas în parter strigând : „Bravo don Carlos! Bravo procuror! Să mi se aducă o birje!“

Representanția turburată un moment, urmă însă îndată ce d-nu Andronescu, acel care rostise cuvintele de mai sus, părăsi sala și plecă la procurorul general acasă.

D-nu Populeanu era foarte ocupat cu cetirea unor acte de acuzare făcute de d-sa de la 1873 înainte; de acea nici nu ridică capul când sosi primul procuror și 'i zise :

— Ai văzut drama care se joacă astă seară la operă?

— Ce dramă ?

— Pe afiș scrie *Hernani*. Pe cât am putut înțelege — pentru că actorii cântă pe italianește, — pe cât am putut înțelege, e o dramă judiciară. Am văzut un om care se ascunde într'un dulap și aude

tot ce mărturisește un alt om. De sigur că e vorba de un procuror și un acusat!

— Ei și ce vrei?

— Vreaŭ să dovedesc adevărul în afacerea atentatului de la 4 Septembrie.

Aide la Văcărești. Mă voi sluji de acelaș mijloc.

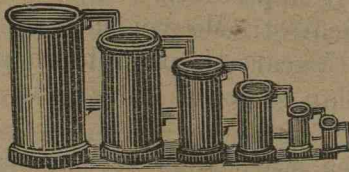
Se duse la Văcărești, primul procuror, se ascunse într'un dulap și toată lumea știe că nu dovedi nimic.

Toată lumea știe că cei zece avocați colectivști care 'și pusese gura la dispoziția cataramii d-lui C. F. Robescu, s'aŭ retras îndată ce acest din urmă își retrase partea civilă.

Purtarea d-lui Robescu e demnă de laudă, căci de sigur că d-sa, împins de un sentiment de rușine, n'a voit să arate publicului afacerea în toată goli-ciunea ei!

Dar acum, d-nu Andronescu e trist, e posac. A constatat că dulapul de la *Giafer* nu e tocmai oglinda vieței, și că nu tot d'a-una poți vedea ce se petrece afară, când ești înăuntru.

Procurorul Dulap a prins mai ales pică pe opera Hernani, unde a vëzut faimosul dulap *care 'i-a tras un dulap!*

CODUL CEL NOU!

Acei care au obiceiul să pue crezământ pe darea de seamă a desbaterilor din Cameră publicate în „Monitorul Oficial”, își închipuesc poate că vechiul cod de comerț are să fie scos din circulație și înlocuit prin altul care să sprijine mai mult interesele negustorilor din piață.

Aci e greșala.

Corpurile legiuitoare n'au adus de cât foarte puține modificări codului de comerț. Mai întâiu au înlocuit cuvintele: „a trage o poliță” prin a *cam-biona* sau *cambia*, negreșit în scop de a înlesni găsirea banilor.

Până acum, când te duceai la un bancher ca să i ceri o mie de lei, îi propuneași regulat în schimb o poliță. Tot atât de regulat bancherul îți refuza cererea. E mai mult de cât sigur, că de astăzi înainte nici un bancher nu va mai fi în stare să te trimită să te plimbi când te va auzi zicând: *Îți dau o cambie!*

Părțile din codul de comerț care au fost modificate sunt mai ales cele privitoare la samsari, de oare-ce pravila îi consideră ca niște fețe înlesnitoare ale faptelor de negoț.

Art. 72 s'a schimbat ast-fel: Samsarii se află

prin toate orașele din România unde sunt licitații, întreprinderi, slujbe de dat. Ei se orânduiesc de d-nu Carada.

Art. 73. Numai acești samsari, așezați în forma cerută de pravilă, au dreptul de a mijloci la negocierea gheșeturilor naționale precum sunt: construirea de edificii publice, furnituri de cereale, mai ales fân, pae, orz, pentru armată, și numiri în slujbe.

Art. 80. Câți au făcut faliment, adică câți n'au plătit stăpânului zeciuală făgăduită pentru afacerea contractată, nu pot să mai fie samsari, de nu se vor fi reabilitat, răfuind socotelele din trecut.

Pentru comisionarii de transporturi pe uscat și pe apă, guvernul luase hotărârea să înființeze un monopol în favoarea d-lui Ștefan Bellu, dar s'au ivit numeroase plângeri, mai ales din partea primăriei care ar fi pierdut un venit sigur. De aceea articolele în cestiune nu s'au modificat, dar d. Ștef. Bellu a obținut un brevet, un fel de diplomă ca furnisor al tuturor puterilor din stat.

Dispozițiile codului de comerț relative la prescripție, sau paragrafe cum se zicea odinioară, sunt schimbate în modul următor:

Art. 184. Or ce pornire în judecată pentru faptele ce se pot aduce în sarcina samsarilor noștri nu se poate face de cât cu autorizarea guvernului.

Această autorizare se va refuza tot-d'a-una de oare ce faptul de samsarlâc o dată îndeplinit, se va considera ca și prescrist.

O cestiune foarte delicată și care trebuia hotărâtă o dată pentru tot-d'auna, este cea a girului.

Legiuitorii noștri au prevăzut cu drept cuvânt că de astăzi înainte ori-ce poliță trasă de miniștri, nu are valoare dacă nu va purta girul d-lui I. C. Brătianu, și pentru că președintele consiliului își schimbă des părerea, s'a mai chibzuit că girul trebuie preschimbat la fie-care trei luni întocmai ca umbrele d-lui Brătianu.

Discuția în cameră a fost foarte furtunoasă când s'a deschis vorba despre *societăți*.

Știut este că în scop de a înlesni lucrările lor, răspunderea lor și dreptul lor de a primi donațiuni, averi lăsate prin testamente și altele, legea recunoaște societățile ca persoane morale.

De și Camerile împreună cu guvernul au mărturisit că *colectivitatea* este cea mai mare societate, aceea care face cele mai multe treburi, totuși a fost peste putință să fie recunoscută de lege ca *persoană morală!*

ENA ΣΟΥ ΚΑΙ ΕΝΑ ΜΟΥ!

Printr'un articol publicat acum câte va luni în *România Liberă*, d. Maiorescu lăasă să se înțeleagă că nu este fără folos să citești din când în când *Voința Națională*.

Am luat aceste cuvinte la serios, am aruncat ochii pe ziarul președintelui Consiliului de șapte umbre, și am constatat la rândul meu că e bine să citești *Voința Națională* când vrei să găsești ceva nostimade.

Spre pildă, nu mai departe de cât erî seară am dat peste următoarea știre pe care o reproduc textual: „Poliția a arestat un individ care vindea pe peața teatrului bilete de intrare la teatru național, cu prețuri mai mari de cât cele obicînuite.”

Purtarea poliției în cazul de față nu mi s'a părut firească, și iată pentru ce: În ziua de asta-zî, mare parte din amatorii teatrului național au luat obiceiul să intre în acest edificiu, spuind ușierului o singură vorbă turcească în loc de a'i da bilet de intrare. D-nu Stâncescu și societarii se plâng cu drept cuvânt că teatrul național nu este tocmai plin ca punga unui colectivist.

Apoi dacă s'a găsit un om, destul — nu știu cum să 'i zic — pentru ca să ' și platească locul mai scump

de cât la casă, acest om intră în domeniul fenomenelor, în domeniul smintîților, și ar fi trebuit arestat, de oare ce da semne de alienațiune mintală, sau ar fi trebuit cel puțin păstrat cu sfințenie și îngrijit ca să facă puî.

În puține cuvinte, prefectura noastră s'a hotărât să aplice tariful autonom în interiorul țerei, pentru toate industriile.

Toți: *Eva σοῦ καὶ eva μῶ* cum zice greul.

Ce a fost a fost. Să vedem ce are să fie, și dacă poliția va avea curagiul să meargă înainte cu aplicarea acestui tarif și cu arestarea contravenienților.

Știu că d-nu prefect are sub a sa directă administrație două biurouri și anume : acel al.... acel al.... în sfârșit acel al acelor de profesiune *stefan belu* și biurul servitorilor.

Li se aplică tariful autonom, sau nu? Aci e aci.

Li se aplică tariful autonom sau să se face cu unii dintr'ênșii convenții comerciale, stipulându-se clausa națiunei — sau mai bine zis profesiunei — celei mai favorisate?

De! Precum nenorocitul care a vîndut un bilet de intrare la teatru mai scump de cât la casă, a fost arestat, tot asemenea ar trebui arestat or-ce Herșcu Tobaș ar vinde bilete de intrare mai scumpe pentru unii de cât pentru alții. Ce dracu, doar trăim sub un regim de libertate, egalitate și fraternitate!

Vine acum cestiunea servitorilor. Apoi pentru ce să plătească d. I. Brătianu mai scump pe feciorul său Costache Disescu de cât plătesc eu pe sêraca Joița mea?

Cu drept e? Frumose?

O să'mi spuneți că Costache poartă frac?

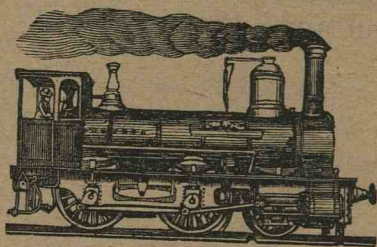
Ei și? oare Joița nu poartă corset, turnură și fuste lucrate la gherghef?

O să'mi spuneți că mai mult praf, mai mult gunoiu, mai mult noroiu are de scuturat și de înghițit Costache Disescu al d-lui Brătianu de cât

Joița mea. O fi, însă n'avea de cât să-și aleagă altă profesiune.

Reclam dar aplicarea tarifului autonom pentru toți, în numele libertății, egalității, fraternității; în numele principiilor de la 48, pentru care am combătut și voi combate toată viața mea.

Așa să nu-mi ajute Dumnezeu!

F O C !

Sâmbătă seară, pe când trupa italiană juca *Ebrea*, operă în care o Ruhălă oare care e arșă de vie, se răspândi știrea că cirul de pe cheul Dâmboviței, negreșit dintr'o pornire simpatică, a luat și el foc.

Aș putea zice că această știre se răspândi cu repeziunea fulgerului, dacă n'ar fi mai nemerit în cazul de față să zic că știrea s'a răspândit cu repeziunea flăcărilor.

Nenorocirea cea mare, nu este că s'a aprins localul de pe malul Dâmboviței asigurat la nu știu câte societăți de asigurare. Nenorocirea e alta.

Acolo, partidul colectivist avea de gând să 'și dea ultima reprezentație înainte de a părăsi scena: localul e acum schimbat în cenușe—alusie subțire la cea ce va fi mâine trupa politică, care urma să joace în circ—și n'am putut găsi la fața locului de cât următorul afiș pe care 'l prescriu cu sfințenie:

CIRCUL COLECTIVOLI!

Mare reprezentație foarte ordinară

Numai pentru o singură dată înainte de plecare

Partea întâi

1. Exercițiul de mare voltijiă executat de elevii Bibicescu și Meitani, care vor sări prin cercuri de hârtie formate din colecțiile *Românului* și *Binelui Public*.

2. Omul-șarpe de d-nu D. Sturdza, care va încolăci instrucțiunea publică. Acest șarpe va veni când îl va chema antreprenorul și se va duce când îl va goni.

3. Vestitul echilibrist Beizadea, zis și D. Ghica, va alerga iute pe o funie întinsă de la capătul pe care stă scris: «*oposiție*» până la cel unde stă scris: «*guvern.*» Spre a nu-și pierde echilibrul, va ține într'o mână o colecție de președinții și în alta o colecție de diurne.

4. Imblânzitorul I. Brătianu, elevul lui Bidel, va apare în mijlocul fiarelor sale, distribuindu-le de mâncare și *fünf und zwanzig* la patrontaș. Fiarele în loc să-l muște îi vor linge picioarele.

Partea doua

1. Șapte iepe de la Nucet încălecate de d-nu Stefan Șendrea, cu surîsul scepticismului pe buze.

2. Gladiatorii români. Mare scenă de rețevă, *d'après l'antique*, sub conducerea maestrului Toboc, decorat de înaltul guvern al M. S. Regelui.

3. Dulapul fermecat, dupe frații *Dawenport*, de d-nu procuror Andronescu. Or-ce persoană din public va putea să tacă și artistul, închis într'un dulap, o va auzi spovedindu-se.

4. Carul statului tras de o Pleoșniță învătăță, dupe sistemul: *les puces savantes*.

Partea treia

1. D-nu Săveanu, fost primar al orașului Focșani, va înghiți felinarele aceluia oraș cu lumânări de seș cu tot, spre a dovedi că e obicinuit să fie uns.

2. Mai multe iepe dresate în libertate și prezentate de cavalerul Stefan Bellu. In urma unui singur semn al stăpânului, iepele se vor opri la persoana din public care le va arăta polul imperial.

3. Japonezul *Mikado*, va face câte un *mic cadoi* artiștilor, scoțând din pânțele panglice pe care le va preschimba în decorații.

4. *Bataille de dames* pe spinarea clownului Fănică.

5. D-nu Carada va înghiți aur și va scoate hărtie. In timpul esecutării acestei operații delicate, doamnele și domnișoarele sunt rugate să părăsească cirul.

Partea patra

1. *Una mie, una ție!* Mare pantomimă esecutată de întregul partid colectivist cu ajutorul publicului guguman și bine-voitor.

La sfârșit *Ruperea Cataramei*, mare foc de artificii tras de C. F. R., cu autorisația înaltului guvern.

La intrarea cirului, va sta d-nu V. Lascăr care va bate și toba mare.

C A D E ?

Nu'mi place de loc cum se poartă gazeta noastră. Ne-am apucat cu toți aici, de am luat la răfuială pe câte un colectivist care, de la mă-sa, de la tată-său, nu însemna cu desăvârșire nimic și l'am pomenit în toate zilele, parcă ar fi plătit acatist la biserică.

Ast-fel un biet om care exercita o profesiune mai mult sau mai puțin herșco-toboșerească în Cameră sau în saloane, a ajuns nu deochiat, dar cunoscut de toată lumea, căci în loc să'i facem rău, 'i-am făcut bine, 'i-am scos comerțul la iveală, am bătut toba pentru dânsul. I-am făcut o reclamă nesfârșită care amintește pe acea a pastilelor *Géraudel* din ziarele franțuzești, și pe care ar fi trebuit să o plătească în bani sau în natură, o sută de lei linia.

Spre pildă, până mai deună-ză cine știa că d-nu.... (n'am să'i spuî numele din adins) are un biuroû de informațiuni și transacțiuni antimatrimoniale, cu serviciul prompt și prețuri nemoderate? Nimeni, aproape nimeni, afară de câți-va oameni de stat privilegiați.

Prin urmare, pe vremea aceea, comerțul domnului în chestiune mergea prost. Acum ne-am apucat

noi și am dat pe față astăzi, am dat pe față ieri, dăm pe față mâine, cam din ce anume loc pomenitul nostru își scoate pâinea din toate zilele, și din pricina asta comerțul său merge strună, comenzile curg. Antreprenorul are nevoie de sucursale.

Asta nu se cheamă a face opoziție, se cheamă a face pomană, și dacă e vorba să facem pomană, cel puțin să nu fim pentru unu mumă și pentru alții ciumă.

Eū voi da exemplul cel bun cu începere de azi, folosindu-mă de ocasiunea ce'mi oferă un articol publicat ieri seară în *Voința Națională*, articol intitulat: *Cade?*

Cade cu punct de întrebare!

Ca să nu stați mult timp la îndoială din pricina acestui *Cade?* ca să nu vă întrebați la ce fel de lucru se referă acest *Cade?* am să vă domiresc îndată.

Voința bizuindu-se pe puterea sa, găsește că colectivitatea e atât de vânoasă, în cât n'are să cază; însă mărturisește mai la vale că nimic nu rămâne țeapăn pe pământ, că totul, astăzi sau mâine, trebuie să se închine cu plecăciune, dar că puterea partidului liberal-național va sta smirna în or-ce cas până la alegeri... Numai până atunci?

Slab lucru!

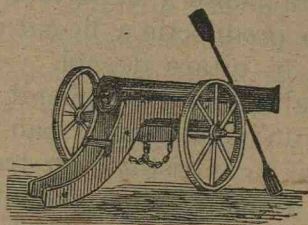
Să fie gura *Voinței* de aur, ca să se potrivească cu punga ei; dar în sfârșit noi trebuie să ne gândim mai departe, să ducem grija colectivităților pentru viitor și să ne întrebăm ce au să facă unii dintr'ênșii, în ziua când, în loc să se mai zică: *Cade?* se va zice: *a căzut!*

Știu bine că acum, mulțumită unor transacțiuni de obraji nesuptiri, a trecut pentru mulți din dumnealor friguroasa vreme a pantalonilor de dril în timpul ernoii și a țuiceii pe dinăuntru în loc de blană sau palton; totuși au rămas câți-va colectiviști nepropsiți, care n'au nădejde de cât în meseria lor.

Pentru aceștia voi ridica eu glasul de astăzi înainte. Să știu bine că umblu zi și noapte ca să mă rog de toți colegii mei, voi isbuti să deschid în ziare o rubrică rezervată pentru a împărtăși publicului care este meseria de predilecție a fie-cărui colectivist lăsat până acum în uitare de noi.

Iar pe venerabilul nostru pomenit din toate zilele, al cărui nume nu'l mai spun, vrea să'l încredințez că nu trebuie să se întristeze, nu trebuie să plângă dacă nu'i mai facem reclamă ca tot-d'a-una.

Chiar dacă se va schimba guvernul, nu va peri de foame. Îi rămânem ca mușterii noi cei tineri de la „Epoca“, despre care *Voința Națională*, cu toată încăpățânarea ei, nu va putea zice *Cade*, nici cu nici fără punct de întrebare!

PIF! PAF! PUF!

Suveranul tuturor Rusiilor e un om care nu știe de șagă. În loc de parale mărunte, poartă în bozunar un pistol, și pentru un da, pentru un ba, care nu îți vine la socoteală, scoate arma și face pif! paf! puf!

Să șoptea mai lunele trecute că prin acest mijloc ar fi deschis o vacanță de aghiotant la curtea împărătească; acum Agenția Havas ne înștiințează printr-o telegramă publicată în toate ziarele, că convorbirile politice ale Impăratului Rusiei sunt de același calibru și că Alexandru al III-lea s'a apucat să deschiză vacanțe și în rândurile armatei germane, împușcând pe maiorul Vuillaume, atașatul german de la Petersburg.

Sunt însă dator să recunosc că un articol publicat în *Gazeta Germaniei de Nord*, califică această știre de deșeartă.

Pistolul odată descărcat, neapărat că acum știrea este deșeartă.

Ce incident o fi dat naștere supărării Impăratului Rusiei nu se știe bine, dar lumea inteligentă din care se compune diplomația, pretinde că moartea maiorului Vuillaume nu se poate trage de cât

dintr'o discuție cu Impăratul, discuție în care acest din urmă a voit să dovedească contrazicătorului său, superioritatea revolverelor rusești asupra celor nemțești.

Alți diplomați susțin că autocratul de la miază-noapte ar fi căutat să găsească un mijloc spre a pune capăt crizei bulgărești, închizând pentru veșnicie gura reclamantilor. Această versiune are mai mult temeii, de oare-ce este dovedit că omul odată mort, n'are obiceiul să'ți mai caute pricină.

Cu atașatul german, Majestatea Sa a făcut o repetiție.

A doua zi, vëzând că experiența a reușit pe deplin, Alexandru al III-lea a poruncit directorului telegrafelor să dea de știre deputăției bulgărești, care se găsea la Londra sau la Paris, că este foarte dispus să o primească. A rugat'o chiar să vie însoțită de prințul Alexandru de Battenberg, făgăduindu-i o primire cu focuri..... nu de artificii.

Stâlpii telegrafici din partea locului ne fiind ca la noi de tuciu, care se moaie de zăpadă, nu s'au sfărâmat și depeșa a fost transmisă celor în drept; dar, lucru ciudat, atât deputăția bulgărească cât și prințul de Battenberg, care la început nu știaū ce să mai facă, ca să dea ochi cu Impăratul — temându-se poate acum ca Țarul să nu'i ia la ochi — refuză de a merge la Petersburg.

Singurul om care a beneficiat de această împrejurare și va beneficia mai mult de astăzi înainte este d. C. F. Rohescu.

D-sa a primit până acum numeroase propuneri din partea tuturor persoanelor care se apropie de Impărat, ca să vie îndată acolo din preună cu catarama sa salvatoare.

La cel mai mic semn de pistol al Impăratului, C. F. R. va face la stânga împrejur și viața celui amenințat va fi scăpată; atunci știrea despre moartea nenorocitului va fi deșeartă, precum zice *Gaze-*

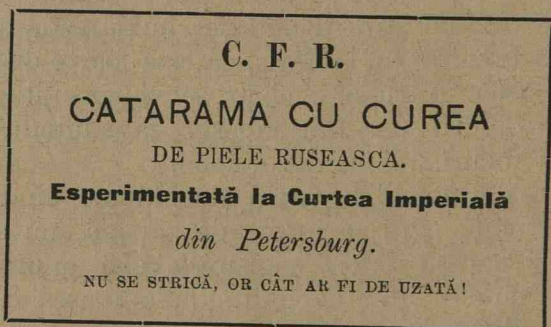
ta Germaniei de Nord. Dar catarama nu va fi deșartă !

Indată după terminarea procesului în care s'a constituit parte civilă, d. Robescu va pleca la Petersburg spre a'și pune rotunjimea la dispoziția amatorilor.

D-sa renunță la toate slujbele ce are în România, și'a strîns calabalâcul, și'a desfăcut toată averea nemișcătoare, și se duce zicând :

Ingrate patrie tu n'auras pas mes os, cu toate că nu e vorba tocmai de oasele sale în această împrejurare.

Tipograful Cucu a făcut deja pentru d. Robescu peste 2000 cărți de vizită cu următoarea coprire :

Uitasem să vă spuî că în cercurile guvernamentale apucăturile Țarului au produs o adîncă mișcare.

Știind că Rusia nu prea vede cu ochi buni pe d. I. Brătianu, D. Ferichidi pretinde că din această cauză Impăratul a rechemat pe fostul ambasadur Urusof și l'a înlocuit prin d. Hitrovo, pe care îl poreclește *Hitro ... fob*, când e vorba despre guvernul actual !

POPULARITATE

Multe învață omul căutând prin dicționare, dar mai multe învață negreșit ascultând ceea ce se vorbește în Cameră.

Spre exemplu, eu unul până mai deună-zi, 'mi închipuiam, conform spuselor lui Littré, că *popularitate* însemnează: influența de care se bucură un om politic pe lângă popor, influență care se manifestă prin manifestațiuni de voturi la alegeri.

Poate tot așa credeți și d-voastră, și de sigur tot așa credea mai ales d-nul N. Fleva, deputatul, care spre a dovedi președintelui Consiliului de miniștri că popularitatea *Ianco brătienesacă* a scăzut mai rău de cât acțiunile societăței equestre oferite Jockey Clubului de către Suveranul nostru, 'i propunea să demisioneze amândoi și să se întoarcă înaintea alegătorilor.

Cu o subțirime de argumentare cât se poate de meșteșugită, d-nul I. Brătianu a dovedit majorității că tot mai popular e nenea Iancu de cât nenea Nicu.

— Mai popular sunt eu, zicea d-nul Fleva, aide să mergem la alegeri, și vom vedea.

— Ba mai popular sunt eu.

— Ba eu!

— Ba eu!

— Ba eu, strigă d-nul I. Brătianu, și ca să te încredințezi că am dreptate, să poștești la mine acasă, și vei vedea câte cărți de vizită și telegrame de felicitare am primit mai alaltă-ieri, la ziua mea, când a fost sfântul Ioan. (*textual*)

Nu știu zău dacă d-nul I. Brătianu e popular, dar trebuie să mărturisim în orice caz că e om modest și bun creștin, care recunoaște că datoră ză bisericeii toate mărirele sale și care închinându-se, zice negreșit, zilnic, cuvintele: „De la tine, doamne Dumnezeu, de la tine îmi vin mie toate.“

Intr'adevăr dacă d-nul Brătianu ar fi avut un naș care l'ar fi botezat cu un nume de clasa a patra, în loc să'l boteze Ioan ca pe nașul lui Hristos, se ducea pe copcă popularitatea președintelui Consiliului de miniștri.

De, spuneți cine s'ar fi gândit să'i trimită cărți de vizită, cine ar fi felicitat pe d-nul Brătianu dacă l'ar fi chemat *Sofronie* sau *Eupsichie* în loc de *Ioan*?

Nimeni, absolut nimeni, nici chiar legiunea desinteresată de peste douăzeci mii de slujbași ai statului, căci anevoe își aduce cineva aminte de asemenea nume de botez, pe când acel de *Ioan* e în toate gurile și mai ales pe toate decretale.

Să fim drepți și să recunoaștem că d. Brătianu e popular, mai popular de cât d. Catargiu care a avut nenorocirea să primească numele de *Lascăr*.

De acea, pe când acest din urmă era la putere, primea mult mai puține cărți de vizită.... mult mai puține. Așa de puține în cât îți venea să crezi că negreșit și numărul funcționarilor era mai mic de cât astăzi! Simplă presupunere fără temeii.

În urma memorabilei teorii a popularității demonstrată prin argumente telegrafo-postale, se zice că guvernul va alcătui un proiect de lege pentru

înființarea monopolului popularității care pe bazele aceluia al tutunurilor va fi împărțit în patru clase și o specialitate.

Calendarul bisericeii noastre naționale autocefale de la răsărit va servi la întocmirea tabloului.

Toți acei ce poartă numele de Ioan — ca dd. Brătianu și Câmpineanu — se vor bucura de drepturile popularității *bektėmis*.

La clasa 1, vin apoi cei cu numele de Constantin, Dumitru, și așa mai înainte, rămânând la clasa a *patra*, întocmai ca tutunul de Găești, nenorociții cu numele de Timotei, Osie, Malahie, Policarp și alți.

Greutatea cea mare va fi pentru d. Radu Mihaï care, având două nume de botez va fi ast-fel espus de două ori la bombardarea cărților de vizită, adică va avea două popularități.

Un singur lucru mă întristează; eu, sărăcuț de maica mea, o să stau prost de tot. Numele meu de *Max* nu e trecut în calendar și prin urmare, rămâi fără popularitate.

De! Pofțiți de mai vorbiți despre egalitate!

P.....!

De cinci zile este mare beartă la redacția noastră între directorul ziarului și mine, pentru titlul care să cuvine acestei cronici.

Eă susțiu că trebuie să facem ca poetul Boileau care zicea:

Je ne puis rien nommer si ce n'est par son nom,

J'appelle un chat, un chat et Rollet un fripon.

directorul meu este de părere că hapurile trebuiesc poleite când voești să le dai omului să le înghiță.

În șfîrșit, ca conclusiune, d-sa 'mă impune să fiu parlamentar în scrisile mele.

Parlamentar!!! Apoi tocmai asta cer și eu! A fi parlamentar însemnează negreșit a întrebuița cuvinte care se rostesc în parlament, și cearta noastră la redacție nu vine de cât din pricină că eu am arătat dorința, de a pune în capul acestui articol o vorbă remasă moștenire de la Turci, vorbă care a resunat cel puțin de zece ori în patru-zeci de gât-legiuri deputățești, Mercuri 14 Ianuarie 1887.

P.....!!

Eră să scriu cuvântul; dar nu e nevoie.

Ne am înțeles între noi ca să însemnez numai slova întâiu a cuvântului și restul să'l ghicească fiecare, sau cine nu poate să ghicească n'are de cât să ceară tălmăcire de la d-nu Varlam, care a espedit

franco acest cuvânt și de la d-nu St. Bellu care l'a primit și mai franco.

Uite, zău, eu tot stau și mă întreb: Pentru ce naiba se nu aștern vorba aici pe hârtie, de vreme ce a fost așternută de a lungul pe fața cestorului Camerei care n'a protestat de loc!

Dar poate că e mai nostim, mai cu haz, să nu scriu cuvântul cu pricina, poate că e mai nemerit să caut a deștepta curiositatea cititorilor și să înființez un fel de concurs întocmai cum se face pentru ghicitori?

Să încerc și așa.

Ei, deschideți-vă urechile și ascultați:

Mercuri 14 Ianuarie 1887, deputatul Varlam a făcut pe deputatul Stefan Bellu *P*.

P? ce fel de *p*? Nu știu. Inchipuiți-vă că sgomotul a fost atât de mare, în cât restul cuvântului nu s'a auzit și dibuiți d-v. singuri ce l'a făcut.

Ca să vă ușurez sarcina, vă puî la dispoziție un dicționar. S'îl răsfoim împreună și să vedem dacă putem da peste pozițiunea socială a d-lui St. Bellu la orele când e ocupat cu alt-fel de Cameră.

P!... p!... p!... Ah! Am ghicit: pantofar.

Nu cumva l'a făcut pantofar?

Nu'mi vine să crez. Ca să ajunși pantofar, trebuie să cunoști bine meseria asta și cestorul nostru se înțelege numai în confecționarea papucilor, din care cauză a rămas un *papugiū*.

Ei! Iată că am găsit cuvântul vrënd ne vrënd. L'a făcut papugiū! Nu se poate, pentru că papugiū însemnează un defect sau o calitate — dupe cum te simți — iar nu o meserie.

Să căutăm alt-ceva.

P!... p!... p!... Pădurar poate? Mă rog cunoașteți D-voastră vre un soi de pădure exploatată sau păzită de nenea Ștefan? Dacă cunoașteți, spuneți, eu unul nu cunosc.

Prin urmare trebuie să mai căutăm înainte pentru mulțumirea mea sufletească.

O fi păstor? Ei așa! Păstorul *paște* și nu crez, zău nu crezi, că deputatul cu pricina s'îl fi surprins vr'o dată în asemenea flagrant delict!

S'îl fi făcut pescar? Ar fi greu de presupus, pentru că D-nu S. Bellu are inima atât de bună, în cât nu e în stare să facă rău, mai ales unui pește.

P!... p!... p!... Ce să fie? Pleoșniță? Nu se poate, ar fi cerut îndată cuvântul un alt deputat în chestiune personală și apoi nu e cel puțin o profesiune!

Pușcaș? Nici asta nu e, căci nu crez că la vârsta sa d. Ștefan Bellu să poată să măi tragă bine.

Primar? Ear nu, căci nenea Ștefan nu e tocmai tocmai un om *ales*!

Plăpumar? Taman! Nu se potrivește pentru un om căruia îi place mai mult să se desvelească de cât să învelească!

P!... p!... p!...

Ei, știți că e anostă cercetarea asta prin dicționare fără nici un folos.

Cu toate silințele care ni le dăm, nu putem ghici ce a putut d-nu Varlam să facă pe d-nu Ștefan Bellu, ce cuvânt a întrebuintat.

Dacă nu ghicim, se vede că s'a slujit de un cuvânt cam *pește* măsură.

VULTURESCU FET-FRUMOS

Când te duci la prefectura poliției ca să ceri un pașaport, împiegatul însercinat cu dresarea acestui act este ținut să însemneze într'ênsul dacă ai un nas mare sau mic, cum 'ți este gura, ce față'ți au ochii, părul, și altele.

Apoi, ajungând la rubrica cunoscută sub numirea de *semne particulare*, împiegatul mai notează acolo dacă ai vre o aluniță care se vede, ceva pistrue, ciupituri de vărsat sau alte podoabe spre a fi recunoscut lesne.

Imi închipuesc că în ziua când d. Gr. Vulturescu, Cupidonul colectivității, se va hotărî să ceară un pașaport, dupe ce s'ar însemna în acest act toate amănuntele care dovedesc că d-sa este fêt-frumos, împiegatul poliției va fi nevoit să scrie la rubrica semnelor particulare, următoarele: „*Anunță că va ține conferințe la Atheneu, și nu le ține nici o dată!*»

Cu aceste cuvinte, Vulturescu va putea fi cunoscut ca un cal breaz.

Intr'adevăr, sunt mai bine de trei ani de când regulat la deschiderea stagiunei de conferințe, vezi înregistrat în sumarul conferințelor de la Ateneu că în cutare zi d. Gr. Vulturescu va vorbi despre cutare subiect.

Tot atât de regulat, în ajunul zilei când d-sa ar urma

să vorbească, vezi în ziarele oficiale o informație ast-fel concepută: „Conferența d-lui Gr. Vulturescu anunțată pentru mâine, se amână pentru altă dată“.

Altă dată,
Vorbă lată,
Căci această altă dată
Nu sosește nici o dată,

se perde în neagra vecinicie.

Vulturescu nu vorbește; nimeni nu 'i-a auzit gurița în sala Atheneului și 'ți vine să 'i declami cu o oare-care variantă, versurile unui poet contimporan:

Spuî că tăcerea este de aur
Cuvântul însă ar fi d'argint;
Ne-ai dat iubito grămezi de aur,
Ah! dă'ne-o dată un dram d'argint!

Dar Vulturescu ne îndoapă cu aur, adică cu tăcerea sa, și nu ne dă cu nici un preț dramul de argint. Ni'l făgăduște la începutul fie cărui an, și când colo: benghiu! El păstrează pururea o tăcere mai adâncă chiar de cât aceia a deputatului Stănescu de la R.-Vâlcea, care n'are obiceiul să ridice glasul de cât pentru a 'și cere diurna.

Ciudat lucru!

Știu foarte bine că d-nul Vulturescu e intimul casei președintelui consiliului de ministrii, că este chiar afin cu d-sa și poate că de la d-nul Brătianu a luat năravul indispozițiilor binecuvântate, mulțumită cărora se poate amâna venirea Vizirului la Cameră, când trebuie să vorbească.

Dar indispozițiile cronice ale d-lui I. Brătianu tot aū un leac, aū câte o zi repaus, nu țin trei ani de a rândul. Președintele consiliului de ministri tot vorbește din când în când — prost sau bine, cu morții sau cu vii, asta e altă chestiune — cel puțin vorbește.

D-nul Vulturescu fêt-frumos nu vorbește; spune că are să deschiză gura și când colo, tace.

Eată, nu mai departe de cât Jui seara era să ne istorisească cu de amănuntul « *Influența civilizației în satele și orașele din România!* »

Așa sta scris la program.

Subiect frumos, subiect bogat, care era să adune în sala Atheneului sumă de persoane curioase de a ști cam despre ce fel de influență, despre ce fel de civilizație e vorba.

Ei, deja Mercuri se contramandase sărbătoarea pentru altă dată. Acest altă dată va fi negreșit în anul 1888-1889-1890, și așa mai înainte în vecii vecilor, amin.

Ai crede că este în joc legea în contra cumulului.

Nu e destul însă să constat boala amânărilor de care suferă Vulturescu, trebuie să arăt și cauza pentru care stă mut.

Cauza o cunosc.

Toată lumea știe că tânărul de și cărunțul avocat, deputat și cele l'alte al colectivității, e hazliu, caraghios, tot ca și mine, daca nu mai mult.

De acea adevăratul subiect al conferinței făgăduite era să fie: *Influența Ciolanului asupra Colectivității*, iar nu : „Influența civilizației în satele și orașele din România“ cum sta scris la program.

Înțelegeți că o asemenea materie nu e lesne de tratat în ziua de astăzi, cu toate că conferențiarul cunoaște subiectul „Ciolanului“ *de visu et de rosu!*

Eată motivul amânărilor conferințelor d-lui Vulturescu. Cel puțin așa mi s'a spus lucru de un colectivist.

Eu însă care mă tem să nu fiu desmințit, crez de datoria mea să adaog alt motiv mai serios.

D-nu Vulturescu nu vorbește din cauza numelui ce poartă, pentru că d-sa știe că proverbul zice: „Or ce pasăre (fie chiar Vultur) pe limba ei pieră!“

I-e frică să nu piară!

NEUTRALITATE!

Ei, e lucru hotărît! De primăvară o să fie pârueală și guvernul a fost nevoit să ceară de la Corpurile legiuitoare, suma de trei zeci de milioane necesare spre a asigura neutralitatea României.

Înainte de votul, s'a ținut în Consiliul de Miniștri o ședință secretă, un fel de consult cum se face pentru bolnavi, și s'a cerut părerea colectiviștilor mai însemnați (însemnați fără rău înțeles), spre a se ști dacă guvernul trebuie să se pronunțe pentru sau contra neutralității.

Spre domirirea tuturor, *D. I. Brătianu* a luat mai întâi cuvântul și a tâlmăcit onorabilului său auditoriu (onorabil fără bun înțeles) cea ce însemnează cuvântul neutralitate.

— Ca să mă înțelegeți mai bine, a zis președintele Consiliului, și ca să nu fiu silit să vă citesc dreptul ginților, pe care n'ați avut vreme să'l învățați nici dv. nici eu, mă mărginesc a vă spune că neutralitate însemnează: nici în car, nici în căruță, nici în teleguță. Acum vă rog să vă pronunțați fie care din dv. dacă sunteți pentru sau contra neutralității. Vă făgăduiesc că de și v'am cerut părerea

nu voi ține seamă despre dânsa; prin urmare puteți să vorbiți în deplină libertate.

În urma acestor cuvinte, și înainte de a se culege părerea fie căruia, *D-nu general Anghelescu*, spre a completa deslușirile date de d-nu I. Brătianu, a destăinuit colectivităților noul său plan de campanie, menit a dovedi că România va observa cea mai strictă neutralitate.

— Ca să nu facem încurcături, și ca să nu fim învinovați că ținem parte unuia mai mult de cât altuia, a zis generalul Anghelescu, eată ce am hotărât: Jumătate din armata noastră o pui la dispoziția Austriei și jumătate la dispoziția Rusiei; așa nu se poate plânge nimeni, și eu rămâi neutru.

Publicul a aplaudat din răsunet acest plan răsunător și machiavelic.

Principele D. Ghica, cu ochii plini de lacrimi, spre a face concurență lui nenea Mihalache Cogălniceanu, a emoționat întregul Consiliu prin următoarele cuvinte: „Am spus, și azi când patria este în pericol mai spu încă o dată, că sunt liberalo-conservatoro-socialisto-eforisto-radicalo-caleferato-centro-naționalo-cumulardo-pravoslavnicoliber cugetător, pentru că voesc binele tuturor. Prin urmare sunt și pentru și contra neutralității, dar îmi rezerv dreptul de a mă pronunța în urmă mai categoric, după cum va eși treaba la socoteală.

D. Ferichidi, Ministru de Externe, s'a pronunțat contra neutralității, sub cuvânt că guvernul trebuie să fie pururea cu pușca sau pistolul gata spre a trage în or ce adversar al său.

D. C. F. Robescu, ca unul ce a suferit, a vorbit pentru neutralitate, zicând că nu e de loc bine să se lovească mai mult într'o parte de cât într'alta.

D. Ștefan Bellu strigă cu mult foc, că nu poate înțelege pe un om care nu se hotărăște nici pentru unul, nici pentru altul, sau mai bine zis, nici pentru una nici pentru alta. D-sa arată apoi în mod des-

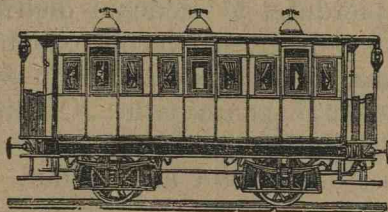
lușit, că va muri de foame în ziua când neutralitatea va fi la modă.

Cetățeanul *Ulmeanu*, care însoțise pe președintele Consiliului, spune categoric, că în calitatea sa de reprezentant al indignațiunii naționale, este de părere să se urmeze cu obiceiul de a lovi în toate părțile.

D. *Dim. Sturdza* ca unul ce nu mai așteaptă nimic și nu vede că se va mai scula vre o putere spre a 'i veni în ajutor la cas de trebuință, se pronunță pentru neutralitate.

Famelia Xenopulo consultată a răspuns în cor: Să facem mai bine cum e *voința națională!*

În momentul când urma să se ia o hotărâre definitivă, d. *Mihail Kogă'niceanu* sculându-se în picioare, a cerut să se amâne discuțiunea până când va ști în ce luntre să 'și așeze anticul său muscă!

ARISTID PASCAL

Francezul zice: «*Il est difficile d'être le fils de son père*», adică: e greu lucru să fii fiul lui tată-tău.

Această greutate este relativă negreșit numai la inteligență, căci în ceia-ce privește legea naturii, treaba e foarte lesne. Boer său mitocan, nouă luni sunt de ajuns ca să fii copilul lui tată-tău.

Dacă nu e lucru lesne să semeni la minte cu zămisliitorul zilelor tale, înțelegeți cât de greu este să semeni cu două persoane de odată. Să semeni nu la nas, la ochi, la sprâncene și la gură, nu la exteriorul devlei, dar la conținutul ei, la creeri.

Cum ar zice generalul Fotino, e o adevărată catastrofă.

Bună-oară, d. Aristid Pascal, mai bine cunoscut sub denumirea de „*Aristică al Băbachei*“ are două nenorociri. Il cheamă și *Aristide* ca pe faimosul athenian vestit prin cunoștințele sale strategice, îl cheamă și *Pascal* ca pe marele filosof, geometru francez, vestit prin scrierile sale asupra echilibrului liquidelor și prin „*cugetările*“ sale.

Având asemenea sarcine în spinare, d. Aristid Pascal încă din frageda-i pruncie, pe când cei-l'alți copii simt de obicei mângărime în cap, simți mângărime de condei și trebuința de a pune pe hâr-

tie: 1) planurile sale strategice, întocmai ca Aristid al Grecilor, 2) cugetările sale intime, întocmai ca Pascal al Francezilor.

Le credeam pierdute, le credeam distruse aceste opere strategice, politice și filosofice, până mai deună-ză când le-am văzut tipărite într'un ziar.

Scrierea în cestiune poartă titlu: „Opoziția în fața națiunii și a Regelui!“

În calitatea sa de Aristid al Grecilor, d. Pascal își împarte strategicește lucrarea în mai multe categorii cu titluri și sub-titluri, par'că ar fi batalioane așezate în rând de bătae pentru luptele de la Salamina, Marathon și Platea.

Miroase cât de colo a general grecesc din vechime.

În calitatea sa de Pascal al Francezilor, Aristică al Băbachei spune cugetările sale asupra tuturor partidelor politice din România.

Din aceste scrieri, reese în mod învederat că partide politice nu mai sunt. Liberali-naționali, rosetiști, jünimiști, brätienisti, conservatori, cogălniceniști s'aũ dus pe copcă și ei, și ideile, și principiile lor.

E o pustiere. Orĩ în cotro întorci privirile nu vezi nimic. Nimic de cât partidul în formațiune *aristido-pascalist*, compus din d. Aristid Pascal cu semănta grecească și semănta franțuzească, singurul partid care resistă intemperiiilor și nu se usează nici odată. (Depositul principal Calea Victoriei, în casele proprietarului. Se primesc comenzi și pentru străinătate contra mandat poștal).

Ceea ce mă pune pe gânduri în această lucrare, este declarația autorului că amorul patriei, ca or-ce amor, se exprimă numai prin sacrificii și că avem nevoie de oameni noi.

Oameni noi! Asta e lucru dracului; de unde naiba se'i scoatem?

Ei! D-nu Aristid Pascal e om cu inimă bună. De și cam tärziũ, poate că va bine voi a lua sarcina

să înzestreze România cu o populațiune de jumătate *Aristizi* și jumătate *Pascali*.

Dar numai un lucru 'l rog.

Să nu facă din aceeași ființă și un Aristid și un Pascal de odată. Să o descentralizeze par'că ar fi vorba despre o comună.

Alt-fel vai! Iar dăm de „*al Băbachei!*“

MACHE!

Mache? — Ce fel de Mache? — De unde Mache?
— Cum Mache?

Ce, nu'l cunoașteți?

Eă atăt pot să vă spun, că'l cheamă Mache, scurt și coprinzător. Câte o dată, i se zice și Crețulescu, dar e mai cunoscut sub numele de Mache.

Fisicul seamănă cu o pată neagră de la cap până la picioare, moralul... moralul nu se știe încă, căci acum a debutat în politică.

Prima reprezentație a fost la 10 Februarie 1887.

După ce a trăit zece ani la pădure, Mache a trecut la codru, adică la *Voința Națională*, unde a publicat un studiu cu titlul pompos: „Origina Presei—Presa în străinătate și în România.“

Cu o mărinimie de condei demnă numai de o

Encyclopedie, Mache ne-a plimbat pe la Nemți, pe la Francezi, pe la Englezi, ba chiar pe la Americani (se cunoaște că nu plătește el drumul) ca să ne spue ce a fost presa în acele țări, cât a suferit, și unde a ajuns.

Această plimbare a fost numai un mezelic, care ți umflă stomacul de geaba.

Mâncarea principală e presa în România, și mâncarea principală e gătită numai pentru bucătar, adică pentru Mache, iar nu pentru publicul care e silit să o înghiță.

Precum spusei la început, Mache a trăit zece ani la pădure, supraveghind tăerea tutanului, cerului, nucului și altor lemne din care se fabrică astăzi combustibile pentru încălzit spinarea alegătorilor.

La pădure ce poate omul să facă? Fabulistul Lafontaine a spus-o de mult:

*Car que faire en un bois,
A moins que l'on n'y songe?*

Ce poți să faci la pădure alta, de cât să stai pe gânduri?

A stat pe gânduri Mache, și după zece ani de matură cugetare a constatat că guvernul I. Brătianu e cel mai bun guvern, precum Kefir-Kumis este cea mai bună băutură în cas de slăbiciune extremă.

A mai constatat că țara simte nu numai lipsa de aur, dar și lipsa de concordie, căci n'avem până acum de cât un otel și o cafenea cu acest nume.

De acea face un apel la concordie, vrea să împace toate partidele și mai ales vrea să întemeieze o altă presă, cu scriitori cum se cade, cu scriitori în frac și mânuși albe, căci stilul nostru de azi i se pare mojicesc.

Mache găsește că nu ne gândim destul la dușmanul de la granițele noastre, să teme să nu compromitem țara românească prin limbajul nostru neciplit și ne roagă să cântăm hora lui Alecsandri:

*Haï se dăm mână cu mână
Toți cu inima românu.*

Dar Mache, arată cât de colo că de acum înainte are să plimbe cădelnița pe la nasul regelui și al guvernului.

Da, are să o plimbe; mai întîiu pentru că dușmanul e la granița unde stă neclintit, al doilea pentru că lemnele sale de la pădure sunt la barieră și ar vrea să treacă regulat la direcțiunea Căilor ferate.

Neapărat Mache nu se va opri la vorbe, ci va trece la fapte.

Mache va deveni acum jurnalist ca să ne învețe și pe noi cum trebuie să scriim.

Numărul întîiu va fi negreșit redactat cam ast-fel:

Articol de fond: La ordinea zilei e în discuție legea cumulului, dar nu ne vom da părerea noastră din cauză că trebuie să ne împreunăm toți puterile în contra inamicului comun, pe care nu'l cunoaștem încă, dar care e în afară.

Informațiuni. Eri un agent polițienesc a spart capul unui redactor al ziarului *Epoca*. Nădăjduim că această faptă va face să tresară de bucurie inima victimei din cauză că trebuie să fim uniți contra inamicului din afară.

Din Județe. S'au vîndut Luni cojoacele și vitele unor țerani pentru plata contribuțiilor. Sperăm că toate partidele unite vor face să înțeleagă pe acești nenorociți că dușmanul e la porțile noastre.

Și așa mai înainte.

Cine știe dacă Austria și Rusia plictisite de această frasă, nu vor sfârși prin a se muta de Sfintu Gheorghe în America sau Oceania?

Unui asemenea ziar model nu 'i mai lipsește de cât un titlu.

S'e'l botezăm *des nèfles*, adică pe românește *Mache!*

MAGNUM ETYMOLOGICUM!

Dicționarul românesc zis *Magnum Etymologicum*, la care lucrează d. Hăjdău cu o iuțelă de 500 lei pe lună, mergând foarte încet, primesc zilnic scrisori prin care mi se cere să tâlmăcesc sensul unor cuvinte cu diferite înțelesuri.

Spre pildă, când zici Carada, toată lumea știe că acest cuvânt însemnează Brătianu, precum Brătianu însemnează Carada, dar sunt alte vorbe care te lasă pe gânduri pentru că nu le cunoști toate sub-înțelesurile.

Fiind și eu omul țerei mele, cum zice d. Mihail Kogălniceanu, rog pe toți concetățenii mei care se interesează de soarta literaturii românești să bine-

voiască a citi cu băgare de seamă următorul proiect de dicționar.

Acei care vor avea cuvinte noi de adăogat, vor binevoi a mi le comunica prin poștă, dar să facă bine să nu'mi trimeată scrisorile nefrancate, ca să nu mă pue în neplăcuta pozițiune de a plăti portul îndoit.

Pentru întocmirea acestui dicționar, n'am crezut de cuviință să observ ordinea alfabetică, căci „*un beau désordre est un effet de l'art!*“

Acum, am cuvântul.

Aur. Metal pierdut; acel care 'l va găsi primește 22 la sută.

Bâta. Product de industrie națională, electorală și spino-dorsală.

C. F. R. Vezi cataramă.

Catarama. Vezi C. F. R.

Discurs. Slujbă bisericască făcută de președintele consiliului de miniștrii pentru desgroparea morților.

Chestiune ministerială. Armă haiducească pe spinare deputățească.

Naftalina. Desinfectant ministerial.

Colectivitate Casă de comerț sub firma Jianu, Tunsu, Haiducu si C-nia.

Evghenie. Nume de botez de la grecește *ev*—bine, *genès*—născut, adică bine născut. A nu se confunda cu bine crescut.

Responsabil. Ministru care răspunde pentru toți... când îi vine la socoteală.

Judecător. Chiriaș bugetar, cu luna.

Banca Națională. Vezi Letea lângă Bacău.

Letea. Fabrică de hârtie. Vezi Banca Națională.

Dulap. Apartament recomandat ministerului justiției spre a înlocui palatul de justiție.

Procuror. Funcționar vesel căruia 'i place să se dea în dulap.

Musca. Dobitoc care sbârnie afară și chiar în Cameră. Proverbul zice că: „Cine se ia după muscă, ajunge la bălegar.“

Cabinet. Water-closet ministerial supus stricăciunilor, de vreme ce se vorbește mereu de preschim-barea cabinetului.

Cumul. Și în car și în căruță și cu popa în te-leguță.

DUHOVNICUL!

Dumnezeu fiind foarte mult ocupat în împărăția cerului și neputând acorda audiențe în toate zilele spre a asculta rugăciunile noastre și mărturisirea păcatelor omenesci, a lăsat pe pământ un număr însemnat de preoți, dându-le însărcinarea să ne spovedească și să ne făgăduiască raiul în schimbul unui post cu multe fasole, mazere bătută, halva și alte bucate. Aceste mâncări pot fi foarte bune pentru ca să grăbească pornirea noastră în cer, dar sunt foarte vătămătoare pentru stomahul omului ce dorește să rămâe pe pământ.

Stă scris la carte că atunci când vorbești cu duhovnicul și îți mărturisești pacatele tale, vorbești cu Dumnezeu, și că destăinurile ce inima muștrată de remușcare face acestui reprezentant al dumnezeirei, rămân de veci o taină pentru toți.

Pentru ca nici un creștin să nu se îndoească despre paza secretului spovedaniei, apărătorii bisericii au scris cărți întregi, au povestit mii de istorii înconjurând pe duhovnici cu o aureolă, făcând adesea dintr'înșii niște martiri gata a suferi or ce chin și păstrând

tot d'a-una tainele ce li s'au încredințat. In gura unui duhovnic s'au pus chiar următoarele cuvinte: «Cămașa ce port pe mine, dacă ar cunoaște secretul spovedaniei, aș arunca'o în foc!»

Se vede că vremea când duhovnicii își aruncau camașa în foc mai bine de cât se șoptească păcatele noastre la urechile altora, a trecut de mult, și de acum înainte, dacă dorim să ne spovedim, va fi de trebuință să adăstăm până ce împărăția cerului va fi pusă în legătură telefonică cu regatul românesc

Duhovnicii pravoslavniciei noastre biserici nu mai păstrează secretul spovedaniei.

Eată faptul, cum îl istorisește chiar *Voința Națională* în numărul său de la 8 Martie 1887:

«Joia trecută s'a judecat un proces foarte interesant de Curtea cu jurați de Ilfov. Pe banca acuzatorilor se afla Șerban Ioan acuzat că a torturat și jefuit pe un cantonier. Acusatul a tăgăduit faptele, dar însuși duhovnicul său cu deslegarea episcopului de Argeș, a comunicat d-lor jurați mărturisirea ce acuzatul i-a făcut în această afacere.

Șerban Ioan a fost condamnat la 8 ani reclusiune».

Soarta osânditului neapărat că nu mă turbură câtuși de puțin și nici va turbura pe nimeni. Jurații au făcut bine de l'au trimis într'o climă mai rece, dar am rămas cu gura căscată când am citit că duhovnicul acuzatului a fost martor în proces și a istorisit ceea ce ar fi trebuit să i intre pe o ureche ca să i iase pe cea'l-altă.

Nu știu zău cum sunt făcute canoanele bisericesti și dacă un episcop, fie chiar de Argeș, poate să lege și să deslege cu atâta înlesnire chiar limbile duhovnicilor, dar trebuie să mărturisim, că o asemenea putere episcopală nu prea e menită a împinge lumea la spovedanie tocmai acum când se apropie Paștele.

Să nu ne plângem prin urmare dacă credința se desrădăcinează mereu din inimele noastre.

Când vezi preoți umblând din casă în casă și cerșind cu farfuria la fie care zi-întîiu ca să te boteze, când vezi episcopii votând în Senat în contra intereselor bisericeii noastre pentru că așa li s'a poruncit de d-nu Sturza, când vezi preoți refuzând morților rugăciunile pînă ce nu sunt plătite, când vezi duhovnici povestind la jurați spovedaniile noastre, ajungi de te întrebî dacă religia n'a fost făcută pentru găgăuță?

„Crede și nu cerceta“, nu face parale de cât pentru acel care e crezut!

VULTURUL NEGRU!

Sunt epidemii care bântue regulat omenirea și de care nu prea poate să scape nici o țărânică din lume. Ast-fel este holera, angina, vîrsatul și..... decorațiile.

Puternicii împărați de la apus și răsărit, când nu distribuiesc popoarelor vecine ceva pumni dupe ceafă ca semn de stimă și iubire, simt nevoea să facă miniștrilor și înalților funcționari o distribuție de decorații care aseamănă pe om cu un curcan împenat.

Indată ce un ministru a avut înalta fericire de a se șterge la nas în fața împăratului Germaniei său de a strănuta alături de alt suveran, îl lovește ca trăsnetul un mare cordon, o mare cruce din diferitele ordine ce produc fudulia neghiobilor și râsetele publicului.

Cu prilegiul călătoriei regelui nostru la Berlin, epidemia decorațiilor s'a ivit earăși, și dupe câte spunea un ziar erî seara, d. Brătianu a primit însemnele cele mai însemnate ale ordinului prusac *Vulturul negru*.

Această cinste făcută burtei d-lui Brătianu, pe care se va legăna cordonul cu pricina, nu mă surprinde de loc, dar mă întreb pentru ce președintele Consiliului a fost numit mare sfoară, mare găitan, mare

șiret său mare cordon (nu știu bine cum se zice) al *Vulturului negru* și nu i s'a dat decorația *Cusei de Hohenzollern*, a *Lebedei*, a *Crucei de fier* sau altă baclava.

Acest pentru ce, trebuie să aibă negreșit un pentru că, și iată motivele care au îndemnat pe Împăratul Wilhelm să aleagă până a cules ordinul *Vulturului negru* pentru d. Brătianu.

Acest dobitoc — vorbesc despre Vultur — e o pasăre răpitoare, tot ca d. Brătianu. Audubon, Humboldt, Buffon și alți învățați, ne spun că vulturul se hrănește cu mortăciuni, tot ca d. Brătianu, care a luat obiceiul să desgroape mereu toți morții; că vulturul nu se repede de cât asupra celor slabi și în neputință de a se apăra, întocmai cum face președintele Consiliului de miniștri, și în fine că vulturul este un dobitoc mîncăcios, mereu flămând, tot ca d. Brătianu, care papă la milioane în tovărășie cu stomacul lui nenea Carada și nu se mai satură.

Așa dar trebuie să fim recunoscători împăratului Germaniei care, de și în vîrsta de 90 de ani, a avut destulă memorie spre a nu uita calitățile primului nostru ministru, destule cunoștințe clasice spre a nu călca istoria naturală în picioare.

Să nădăjduim că celelalte state se vor lua dupe exemplul ce le a dat împăratul Wilhelm, de și în resumat d. I. Brătianu, președintele Consiliului de miniștri al fericitei Români, a adunat până acum atâtea decorații, atâtea panglice multicolore, în cât se poate zice de dînsul cu drept cuvînt, că este un mare panglicar!

IN LIBERTATE!

Erî seară am fost la circ ca să vëz pe Fakir Naridas înghițind săbii cu aceiași înlesnire, cu care Fakir-Carada înghite toate furniturile ministerului de război.

Până când se vie rândul regelui focului, fie care artist a executat, ba câte o săritură, ba câte o întorsătură, și d-nu Espery a prezentat publicului un cal dresat în libertate.

Musica a început, s'aă auzit vre-o câteva pocnituri de biciu și îndată a intrat în arena ciroului un cal frumos, gras, cu coama în sus, cu gâtul încordat, împopoțonat ca o mireasă și a început să umble în două picioare, să aducă tot ce 'i porunca stăpânul său. Toate acestea le făcea ca un om mare fără să fie nevoie de alt ceva de cât de un semn, pentru ca să se supue.

Publicul bătea din palme și zicea: „Ce inteligent dobitoc este calul!“ Așa zicea publicul care asista numai la reprezentație și n'a fost nici o dată la o repetiție, ca să vază câte suferă bietul cal, câte bătaii mănâncă cu cinci șase feluri de bice și biciuște,

ca să ajungă la acest grad de înțelepciune și ascultare.

De câte ori rămâne calul fără băutură, fără mâncare pentru că nu s'a ridicat în sus la timp, pentru că s'a așezat prea la dreapta sau prea la stânga.

Apoi, priviți, vă rog, la gâtul nenorocitului dobitoc, cum e încovoiat până la piept și ținut nemișcat prin niște curele împreunate cu cingătoarea de sub burtă.

Sermanul cal dresat și prezentat *în libertate* !

Zilele astea am fost la ciroul din dealul Mitropoliei, unde ca de obicei, d. I. Brătianu a prezentat țerei numeroșii săi cai dresați în libertate.

Unii ridicau mânele, alții băteau din palme, însemnau nume pe bucățele de hârtie, băgau bile în urne, se urcau pe o estradă și spuneau adevărate basme.

Erau mici poney ca Disescu, Porumbaru ; erau cai echilibriști, ca Dimancea, Câmpineanu, Codrescu și alții. Da stăpânul un singur semnal, și zău 'ți făcea plăcerea să vezi la ce perfecție a ajuns această știință de înaltă dresare, cu cât *ensemble* jucau toți.

Apoi stăpânul se scula în picioare și zicea: "Priviți, domnilor și doamnelor, priviți cum lucrează de bine; ascultați cum vorbesc. Și vă rog să observați că sunt dresați în libertate !"

Atunci publicul aplauda, căci publicul asista numai la reprezentație și nu fusese nici la o repetiție.

De câte ori n'au mâncat caii în chestie bice de de tot felul, injurături de toate neamurile, pentru că nu au ridicat mâna la timp, pentru că au intrat prea târziu, pentru că au însemnat pe hârtie un nume în loc de altul.

Apoi priviți, vă rog, la gâtul nenorocitului deputat cum este încovoiat până la piept și ținut nemișcat prin niște bilete de bancă împreunate cu cingătoarea de pe burtă.

Sărmanul deputat dresat și prezentat *în libertate!*

Pe cine aplaudă publicul la circ? Pe dobitoc care
 execută toate mișcărilor, sau pe stăpân care l'a dresat
 așa de bine?

Pe cine aplaudă publicul la Cameră? Pe deputat
 care se sepune la toate poruncile, sau pe ministru-
 președinte care l'a dresat așa de bine?

B-BE-NE S T HA-HA

B-HE-HE ȘI I-HA-HA!

A fost o dată un popă care avea o preteasă, câte-va fete, un țap și un cal.

Țapul plecând într'o zi în crailic, rătăci drumul, nu se mai întoarse a casă și preotul îngrijat, trimise în grabă pe dascălul de la biserică să caute dobitocul și să'l aducă înapoi în ogradă.

Dascălul, ca să nu pearză vremea și să fie întors până în ceasul când începe slujba bisericească, încălecă repede pe calul preotului și porni să caute țapul.

Se făcu patru, se făcu cinci, șase de dimineață și

dascălul tot nu găsi țapul. Nu numai că nu găsi țapul, dar perdu și calul popei. Atunci zăpăcit, alergă înapoi cu limba scoasă și nemeri în biserică tocmai când Sfinția-sa începuse slujba.

Cum se facă popa ca să afle noutăți despre țap, fără să bage lumea de seamă?

Amestecă închinăciunile către Domnul cu întrebările către dascăl, și cântă ast-fel: „Botezatu-s'a Isus.... dascăle, dascăle,.... botezatu-s'a Isus.... ce ai făcut cu b-he-he?“

Dascălul, înțelegând întrebarea, răspunde ținând isonul: „Doamne miluește.... n'am găsit pe b-he-he.... Doamne miluește.... și am pierdut și pe I-ha-ha!“

Povestea asta 'mă a venit în cap, când am văzut pe Aristid al Băbachi ajungând apărătorul reclamantului în afacerea *Xenopalmo*.

Intocmai ca dascălul despre care vorbii mai sus, d-nu Pascal nu știa unde se găsesc partidele politice în țara noastră. Căută pe conservatori și nu i găsea, căuta pe liberali și nu i găsea — cel puțin așa a declarat-o singur într'o plăcintă mare cât toate zilele, ce ziarul *Lupta* a publicat numai de hatărul băbachi.

În realitate căuta un mandat de Senator, fie chiar colectivist, și ca să l găsească mai lesne și mai repede, încălecase pe dosarul afacerii cu revolverul care nu nemerește.

Ce s'a întâmplat?

Eri a fost procesul și ținea grozav d. Xenopol ca tribunalul să se pronunțe imediat, negreșit înainte de sărbătorile Paștelor, și să trimeată în grabă pe inculpați la Văcărești.

D. Aristid în vedere că aceste sărbători sunt *pascal*, a avut nefericita idee de a consimți la amânare până la 17 Aprilie. Și acum din această pricină a pierdut și perspectiva mandatului de Senator, a pierdut și clientela d-lui Xenopol.

Acum, acei care fac aluzie la această împrejurare,

cântă când ved pe d-nu Pascal: „Dascăle.... dascăle
.... ce'ai făcut cu b-he-he? „adică : cum a rămas cu
locul de Senator ce ți s'a făgăduit?

Ear Pascal răspunde uimit:

„N'am găsit pe b-he-he, și am pierdut și pe I-ha-ha!“
Amin!

COPIE DUPE NATURĂ

Persoanele care au obiceiul să asiste la ședințele Corpurilor lingușitoare — pardon, legiuitoare — au putut observa că mai zilele trecute, în tribuna Camerei rezervată damelor, se aflau trei streine.

Erau trei englezoaice care mergeau la Constantinopole, și oprindu-se câte-va zile în orașul nostru, avusesse curiozitatea să vază parlamentul românesc.

Aceste doamne nu și-au perdut vremea în Cameră, și profitând de interesanta discuție a bugetelor, au stenografiat discursurile ce s'au rostit în ședințele din anul nemântuirii 1887.

Iată o copie fidelă dupe manuscrisul englezoaicelor, ast-fel cum are să fie reproduș și în ziarul „Times“:

Președintele. Domnilor, ședința este deschisă; d. Stătescu are cuvântul într'o chestie personală.

D. **Stătescu** (*către d. Fleva*). Ai pretins în discursul d-tale de erî că am îngenunchiat magistratura. Îți voi dovedi că nu, pentru că.... ești mișel, bețiv, laș, canalie, lingău, miserabil, desertor, lingușitor, gheșeftar, tâlhar.... (*aplause prelungite*).

Președintele. Discuțiunea e închisă. Puî la vot un împrumut de trei milioane pentru Palatul justiției.

Majoritatea. Pentru!

Președintele. S'a votat! La ordinea zilei avem răspunsul d-lui ministru D. Sturza în privința instrucțiunii publice.

D. D. Sturza. Opoziția pretinde că în scoale domnește anarhia. Voi dovedi că nu este adevărat, căci d-v. cei din minoritate sunteți hoți, cumularzi, trândavi, încăpăținați, sĕlbatici, cartofori, pehlivani, infami, coțcari, panglicari, spânzurați, deșelați.... *(aplause numeroase)*.

Președintele. Discuțiunea este închisă. Pui la vot un împrumut de zece milioane.... pentru ce scop? vom vedea altă dată.

Majoritatea. Pentru!

Președintele. S'a votat! D. Ministru-președinte are cuvântul pentru a susține paragraful din buget relativ la fondurile secrete.

D. I. Brătianu. Domnilor, ar trebui ca față cu dificultățile din afară să fim cu toții uniți, deci voi zice opoziției ca să o conving pe deplin: sunteți a-sasini, mincinoși, borfași, spânzurați, calomnatori, coțcari, magari, parșivi, satrapă, răutăcioși... Uf! am răgușit!

Stef. Bellu. Dați-mi voe să urmez eu și să le zic.... crucea voastră.... leagănul vostru... Dumnezeuirea voastră... laptele vostru.... grijania voastră.... *(aplause prelungite)*.

Președintele. Discuțiunea s'a închis. Pui la vot mai multe impozite și vr'o zece împrumuturi de câte 5 milioane.

Majoritatea. Pentru!

Președintele. S'a votat! D. Dimancea are cuvântul în chestie personală.

D. Dimancea. Voi fi scurt și coprinzător, și întorcându-mă către cei care ne-au părăsit, le voi zice: măgarilor, lovivă-ar gușterul.... spovedania voastră.... infami, mișei, spânzurați.... închinarea voastră.... Hristosul vostru.... mocirlă, spurcăciune..... parastasul vostru..... tă-vă Dumnezeu!....

Un surugiu. (*întrerupând din tribuna publică*) Bravo!
 Cer și eu un mandat de deputat!

Tase, ușierul (*strigând*) Domnilor deputați, bine voiți
 a trece la chestură de vă luați diurna! (*aplause...
 unanime*).

Total: 2,500 lei pe zi!

POVESTEA IEPURELUI

Pe la anul 1887, în pădurea de la Comana, nu departe de Giurgiu, trăia un iepure semeț, laudăros, țănoș, dar în realitate foarte plăpând și fricos care uimise tot neamul iepuresc prin aerul bătaios ce-și da față cu semenii lui.

Seara, când sta la adunare și vorbea cu iepuroaicele din localitate, se apuca de le istorisea basme de necrezut. Să-l fi auzit spuind, cum el, singur, pusese pe goană cinci-zeci de vânători, cum speriasse toți câinii din Giurgiu, cum ajunsese, el iepure, spaima omenirii.

Minciuna de azi, adunată cu minciuna de mâine și de poimâine, se prefăcu într'un fel de adevăr; toți iepurii se închinară la acest Attila și-l numiră starostele lor.

Un biet creștin de vânător, la urechele căruia ajunsese obrăsnicia starostelui iepuresc, 'i trimise răspuns că are să-l mănânce fript îndată ce 'l va întâlni.

Să nu ieși din casă, e lucru greu, de aceia iepurele făcu o jalbă cât toate zilele și se duse la ocârmuire să ceară dreptate, și mai ales să ceară apărarea zilelor sale.

„Cum stăpâne, zicea iepurele în jalba sa, ai zis

că faci o lege în contra vânătoarei! Apoi ce fel de lege este aiă, dacă mă vîz amenințat să fiu mâncat fript?“

— Legea nu s'a votat încă, răspuse ocârmuito-
rul; n'am ce'ți face. Păzește'ți singur pelea!

Plecă iepurele acasă foarte trist, foarte îngrijat și necăjit, blestemând ceasul în care 'i venise gustul să se arate lăduros și bataios.

Când colo, tocmai lângă pădure, se întâlni cu vânătorul. Acesta puse pușca la ochi și trase un foc. Alicile nu'l nemeriră.

Gata era vânătorul să tragă și al doilea foc, dacă nu'î cădea iepurele în genuch și nu'î zicea cu glasul tremurând: „Ei! ai vîzut că nu sunt fricos. Prin urmare, oprește-te, nu mai trage înainte!“

— Bine mă caraghiosule, răspuse vînătorul, nu vezi că pușca mea are două focuri?

— Tocmai asta e și frica mea, șopti iepurele rîzînd!

.....
P. S. Mercuri dimineața a fost duelul între d-nii Marghiloman și Epurescu, deputatul de la Giurgiu, tot aproape de Comana. Urma să se tragă două gloanțe.

Dupe întîiul foc, d-nu Epurescu zise d-lui Marghiloman: „Acum ajunge, ți-am dovedit că sunt om de inimă!“

Moralitate. Bine mă caraghiosule, de ce n'ai așteptat să se tragă și al doilea glonț?

BADEA IOAN!

Avea badea Ioan un petic mititel de moșie care 'i rămăsese moștenire din moși strămoși. Iși iubea creștinul peticul de moșie, îl îngrijea, 'l privea cu drag ca pe o mireasă și nu știa ce să mai facă, doar să 'i meargă bine și să rămâe pământul lui de pomenă în toată istoria omenirii.

De aceia românul nostru nu cruță nimic și ca să nu aibă ceartă în casă, aduse din străinătate, tocmai de la nemți, un îngrijitor de moșie.

Il alese pe sprânceană: ténér și de neam bun; apoi ca să știe cum să se poarte pe pământul românesc îi puse în mână *Călăuza îngrijitorului de moșie*, în care sta scris când trebuie să înceapă arăturile, când semănăturile, unde să așeze păzitori de zi și de noapte, când trebuie să culeagă poamele, unde să le vînză; în sfârșit tot cea ce un îngrijitor bun și cu pricepere trebuie să știe pe de rost.

Despre plată, nu mai încape vorbă; îngrijitorul era plătit gras ca o companie întregă de colectivști.

Dar trecură 20 de ani, și petecul de moșie în

loc se meargă spre bine, mergea din ce în ce mai rău.

Pământul începu să nu mai producă nimic, vecini călcară hotarele, moșia ajunsese ca de bogda prostei, și badea Ioan apelpisit trase îngrijitorului o sfintă de înjurătură, să nu o uite câte zile va trăi.

Neamțul supărat, alergă la dregătorie și trase pe român în judecată, sub cuvânt că a nesocotit *Codul manierelor elegante!*

S'a dus badea Ioan înaintea judecătorilor și nu le-a zis de cât atât: «Să trăiți boeri d-voastră; l'am adus pe neamțul sărac, sdrențáros, și l'am înțolit, l'am îmbogățit. Era necunoscut, și l'am scos la lumină. Ca să știe bine tot ce cer de la dânsul, i'am dat o carte: «*Călăuza îngrijitorului de moșie*» și i'am spus că după cartea mea să se ia.

De'mi a cerut bani, i-am dat bani, de'mi a cerut brațe ca să păzească moșia, i-am dat brațe. Dar ce folos: căci moșia în loc să se întinză, s'a micșorat.

Pădurele, mi le-a prăpădit, produsele mi le-a risipit, poamele mi le-a mâncat, cojocul meu chiar l'a vîndut.

Bine, boeri d-v. și-a rîs neamțul de *Călăuza îngrijitorului* și mie nu'mi dați voe să nu țiu în seamă *Codul manierelor elegante?*

Puteti să mă băgați în fundul oanei; e de prisos. O să-mi închideți gura numai mie, și nu este de ajuns. Toți locuitorii de pe moșie cugetă ca mine, și o să trebuiască să prefaceți toată moșia în pușcărie.

Atât a vorbit badea Ioan. Judecătorii s'au scărpinat în cap și la urma urmelor, tot pe românul nostru l'a trimis la pușcărie, pentru că, de... mîncase din pomana dracului. Era să zic din pomana neamțului.

FILOSOFIE!

În lumea asta, trebuie să știi să prețuiești lucrurile ca să le simți gustul.

Un pahar cu apă nu se bea ca un pahar cu bere sau ca un pahar cu absinthă.

Apa, o dai repede peste gât, scoțând cu mulțumire din piept un *ah!* care însemnează: „bine că m'am răcorit!“ Un pahar cu bere se soarbe dintr'o dată (întrebați pe d. Chițu dacă nu mă credeți) și apoi tragi cu limba un *pac!* peste mustăți și un *puf!* din fundul stomacului, care însemnează că te ai umflat. Pentru absinthă, trebuie să torni apa peste băutura verzue picătură cu picătură și apoi s'o tragi la măsca *sempre staccato*, parcă ar fi o arie din *Traviata*.

Dacă urmezi alt-fel, dacă bei absinthă cum ai bea berea sau apa și vice-versa, ești un nepriceput, un guguman.

Filosofia e ca băutura: ca să o pricepi, ca să îți simți gustul, trebuie să știi cum s'o citești, cum s'o sorbi.

Se vede că în cestiumi de filosofie, eu sunt un guguman — să nu se supere d. Nacu că îți iaș monopolul din mână!

Zic că sunt un guguman pentru că am citit în cartea lui Seneca, *Despre providență*, o cugetare ce

m'a lăsat pe gânduri și nedomirrit.

Eată ce susține Seneca: „Partea trupului cea mai vârtoasă este cea pe care eșercițiul a pus-o mai des în mișcare.“

Apoi de, așa este? Da, cuvântul majorității Senatului care poate să răspundă reșosatului Seneca în mod victorios, de și molatic, că: geaba mergi, geaba te duci, geaba tot rupi la papuci, căci eșercițiul prea des, numai la țepenie nu duce.

D. Dim. Sturza, ca ministru al instrucțiunii publice va putea și d-sa să susție — era să zic să susție sus și tare — că Seneca a vorbit în necunoștință de cauză.

Dacă până aici am înfundat pe filosoful roman, mi-a venit ceasul să mă înfund și el pe mine. N'ar avea de cât să 'mă pue înainte (Doamne ferește de un ceas rău !) c. f. reul lui C. F. R. și să 'mă spue :

„Incearcă de supune unui eșercițiu de glonț Stoica-alexandresc pavăza nemuritoare a durduliului deputat colectivist, și veți vedea dacă împănând'o zilnic cu alice sau gloanțe nu se oțelește ca o cupolă germană!“

Ei, așa să fie! Ce ar folosi d-nul Robescu din acest eșercițiu? Nimic! Ar ajunge doar să fie brevetat de guvern. Ce mai brânză! — fie zis, fără alusie la cea regală.

EXCELSIOR!

La ciroul Sidoli sunt doi clowni, anume Harrison și Ricobono, a căror însărcinare este să facă să petreacă publicul, și mai ales să l facă să rîză, pe când se odihnește calul și călărețul suflă greu.

Publicul rîde lesne; îi ajunge să auză un *plosc, plici* peste obrazul clownului, îi ajunge să vază pe August cel prost căzând de a bearbeleacul, pentru ca să facă chief mare.

Harrison și cu tovarășul său, nu se mulțumesc însă cu asemenea glume prostești și aleargă în fie-care seară după ceva nou.

Nu mai departe de câteri, clownii amândoi au simulat o scenă de ceartă și de înjurături, al cărei scop era de a scoate pe cel-l'alt din sărită.

Harrison avea cuvîntul. Vorbele groase curgeau droaie, parcă ar fi fost o ședință a Camerei sau un articol de fond al *Voinței Naționale*.

Ascultați și judecați.

— Ești un măgar, zicea cel d'întiî.

— Măgar? Măgar nu e lucru rău, nu mă super. Măgarul a dus pe Hristos în spinare până la Ierusalim. Măgarul e un dobitoc blând, folositor. Nu mă super.

— Nu te superi! Stai atunci; ești un porc.

— Porc? Porc nu e lucru rău, nu mă super. Din

porc se fac cârnați, șuncă, costițe. Porcul e dobitoc bun, nu e înjurătură; nu mă supăr.

— Nu te superi. Ei, stai puțin. Ești un bou.

— Bou? Tot nu mă supăr. Boul e vită folositoare, bună la jug; pielea lui se tăbăcește și din ea se fac ghete. Afară de asta, Egiptianii se închinau la bou ca la Dumnezeu. Bou nu e înjurătură, nu mă supăr.

— Nu te superi? Ei, al naibei om, stai că găsesc eu alt-ceva. Ești un câine, un câine spurcat.

— Câine? Nu mă supăr, nu e lucru rău. Câinele este prietenul omului, el păzește casa, prinde vânatul, însoțește pe stăpânul său pretutindenă. Câine nu este înjurătură. Găsește alt ceva, căci nu mă supăr.

— Nu te superi? Uf!

Atunci Harrison, apelpisit, turbat, văzând că a scos la maidan toate înjurăturile și n'a putut să supere pe tovarășul său, dă două trei târcoale prin circ, stă pe gânduri, se întoarce și se așează drept sub nasul lui Ricobono, și îi zice cu un glas furios.

— Nu te superi? Nu! Ei atunci, ești... ești... ești un *colectivist*!

Injurătura prea e groasă; Ricobono leșină!

POVĂȚUIITORUL !

Chamfort a zis: sunt trei soiuri de prieteni, acei care ne iubesc, acei cărora puțin le pasă de noi și acei care nu pot să ne sufere.

Neamul povățuitorilor este mult mai întins, dar în loc să se împartă ca prietenii în trei clase, se contopește de obicei în una singură.

Povățuitorul este mai tot d'auna o rudă, o cunoștință sau un străin care vrea neapărat să spue și el o vorbă într'o anumite împrejurare, care vrea neapărat să ne impue felul lui de a judeca.

Povățuitorul iese ca ciuperca de lesne. Om sceptic, ne vorbește ast-fel, în cât lovește în simțirile noastre cele mai delicate și ne mânănește prin fiecare cuvânt.

Ți s'a întâmplat vre-o nenorocire, ai un frate sau o soră care zace în depărtare, vrei să pleci; îndată vei da peste patru cincî povățuitori care 'ți vor spune că faci o faptă de nebun, că trebuie să stai pe loc, că această călătorie nu e de nici un folos, și câte și mai câte.

Daca din contra, vrei să nu pleci și ești silit să stai departe de acel pe care ai voi să l' îmbrățișezi, îndată găsești tot patru cincî povățuitori care vor căuta să te convingă că trebuie neapărat să te duci.

Când n'ai ce mânca, povățuitorul îți spune să te pui la masă, când e masa gata, 'ți spune să rabzi.

Vai de nenorocitul care a făcut prostia să și spuie necazul față cu mai multe persoane, căci îndată începe o ploaie de povețe dupe care e ținut să se ia, dacă nu vrea să treacă drept om îndărătnic, fără judecată, fără inimă.

În cestiunile de iubire, povățuitorul este foarte tare, și pe când îți simți sufletul sfâșiat de durere sau de dragoste, el îți spune pe de rost cea ce știe or cine, dar cea ce nu poate să facă de cât acel care nu iubeste.

În politică, povățuitorul îți face un adevărat curs de drept constituțional ca să ți dovedească că nu trebuie să flueri pe Vodă (dacă l'ai fluerat) și 'ți face același curs de drept constituțional ca să ți dovedească că ești dator să huiduești pe Vodă, (dacă nu l'ai huiduit).

În afaceri de interes, povățuitorul se pricepe grozav de bine. Să vezi cu ce socoteli și cu ce parasocoteli 'ți hotărăște cum trebuie să șezi, cum trebuie să te îmbraci, cât trebuie să cheltuești.

Apoi dupe ce a sfârșit pomelnicul, 'ți zice: „Eu mi'am făcut datoria și te am învățat ca un frate; acum fă cum porțeste!”

Regulă generală. Dacă dorești să scapi mai curînd de un povățuitor, nu discuta cu dînsul și respunde-i verde că ai de gînd să l' ascuți.

Semnul distinctiv al povătuitorului de soiul despre care vorbii este cel următor: Dă numai povețe, te ajută cu gura cât poțtești, dar cu punga nici o dată!

Prieten, prieten, dar brânza e pe bani.... și povața gratis!

Garderoba lui Toboc!

Un om care are multă căutare în ziua de astăzi nu este nici d. I. C. Brătianu, nici d. D. Sturza, nici d. S. tescu, zis Evghenie pentru cocoane.

Omul cu steaua în frunte, prețuit mai mult chiar de cât domenele coroanei, este cetățeanul Toboc.

„*Nimic fără D-zeu*” încrustat pe stema domniei de Hohenzollern s'a înlocuit prin cuvintele: „*Nimic fără Toboc.*»

Toboc este Dumnezeuul împărăției noastre; Toboc în sus, Toboc în jos, Toboc pe față, Toboc pe dos, Toboc pe toate părțile.

Toboc se trăiască!

D-nii I. C. Brătianu și D. Sturza nu pot să facă fie-care în parte de cât un singur lucru: astăzi se ție cu Neamțul, mâine se ție cu Muscalul și vice-versa; la 1873 se pomenească ca surugii leturghia lui Carol și la 1887 se tragă cu buretele ca Pufendorf.

Stătescu, — zis Evghenie pentru cocoane, — nu

știe să facă de cât un singur lucru: să permute magistrați. Alt-ceva, nu știe să facă nimic ca lumea, — tot treaba pe jumătate, — pe câtă vreme Toboc ăla, e om nu glumă!

Toboc e deputat, Toboc e magistrat, Toboc e cetățean indignat. E ministru, e prefect, e primar, e ambasador, e Toboc și s'a isprăvit toată vorba.

Când sosește M. S. la gară, pe când Președintele stă la Florica cu burta la soare, Toboc în frac și mănuși albe șoptește la urechile Suveranului, cuvintele: „*Majesté on va partir!*“

Apoi, iute se desbracă, își trânteste o barbă à la Mitică-Cneazul, niște pantaloni cu vipușcă roșie, un guler roșiu cu fireturi de argint, o sabie de ofițer de intendență, și Toboc înfățișează îndată pe reprezentantul siguranței publice în zilele când nu sunt algeri — căci Toboc e treaz.

La Iași, Toboc s'a preschimbato. Barba a dispărut, a fost înlocuită prin niște mustăți încărlionțate și văcsuite. Toboc e primar și pune sub augustul nas al augustului nostru Suveran tava cu pâine și cu sare. Toboc are cămașe de olandă cu cusătură la piept, pantaloni căcănii, giletcă ca *arderea Moscovei*, frac albastru cu nasturi galbeni (cu țifra și coroana regală, bine înțeles) și un *juben* cu mașină sub brațul stâng. Din bozunarul fracului, ese un colțișor al căciulei de oaie!

Pentru această ocașie a lepădat obielele și are ciorapi; păcat că nu se ved! Pe frunte se șterge cu o batistă cu *poza* d-lui I. C. Brătianu.

Măria Sa se plimbă pe stradele Iașului, Măria Sa pleacă să culeagă mere, Toboc iar s'a schimbat.

Toboc e cetățean indignat: pantaloni creți, nas roșiu vopsit pe din năuntru cu vin de aceeași culoare, industrie națională de cherestea în mână, și pe buze cântecul:

*Iha, ha, și iar așa,
Trăiască Măria Sa.*

Toboc dă în dreapta, dă în stânga, și merge *a-monte* fără frică, fără grije, căci îndată ce va fi nevoie, iar se schimbă în reprezentant al siguranței publice.

Artistul Iulian, joacă vre o cincă roluri în comedia *Mincinosul*, dar artistul Iulian e un fleac pe lângă Toboc.

Garderoba celui d'ântêiū nu face parale pe lângă garderoba celui de al doilea.

De aceia trebuie să recunoaștem încă odată că Toboc este Dumnezeu în împărăția noastră.

Toboc în sus, Toboc în jos, Toboc pe față, Toboc pe dos, Toboc pe toate părțile.

Toboc să trăiască!

CANONUL LUI ARISTID!

A fost vorba multă vreme că moștenitorul *băbachi* are să fie candidatul brătienist, (pardon, azi se zice : răducănist) la alegerile județene.

Știrea nu s'a adeverit, căci ziarul cu domiciliul la colțul Isvorului a publicat ieri seară lista întregă a candidaților, și pe acea listă nu se găsește numele Aristid Pascal.

Motivul pentru care băiatul *băbachi* n'a fost pus alături de cei-l-alți candidați, e lesne de înțeles.

Ca să intre un om în împărăția colectivității, el trebuie să și mărturisească păcatele, să se canonească, să spue oare-care rugăciuni, întocmai ca netrebnicul ce voește să intre în împărăția cerului.

Prin urmare d. Aristid Pascal a fost osândit să postească mai întâiu patru-zeci de zile, să stea închis în odaie, să îngenucheze în fața portretului d-lui I. C. Brătianu, și să cânte pe nas, ca dascălul de la biserica Sf. Vasile, un canon prelucrat după evanghelistul Luca.

Postul distinsului avocat, negru la păr și la barbă ca apa dintr'o sticlă cu căneală, a început ieri seară.

Rugăciunile sale au ajuns la urechile mele când treceam pe Calea Victoriei, și le pot înregistra fără să omit un singur cuvânt.

Iată cum se bocea mărunțelul Aristid, închinându-se la fotografia lui I. C. B. întocmai ca la icoana lui Isus:

„Ioane, prea dulce Brătiene, îndelung răbdătorule care ai tolerat și tolerezi mereu, vindecă rănilile sufletului meu, Ioane, și îndulcește inima mea milostivule, căci nu știu în cotro să mă apuc.

„Rogu-te Ioane, rogu-te Brătiene, mântuitorul meu, ca să te măresc fiind mântuit și să ajung și eu colaborator la *Voința Națională*, căci de *Epoca* m'am lepădat.

„Ioane, prea dulce Brătiene, deschide-mi ușele colectivității, iubitorule de netrebniți, și primește-mă și pe mine seara la taifas, pe mine cel ce caz la tine și ferbinte cer Brătiene, mântuitorule, iertarea păcatelor și articolelor ce am scris contra împărăției tale!

„Scoate-mă Ioane din mâna Beliarului celui înșelător numit opoziție, și mă fă să stau la dreapta Măriei Tale. Dacă nu am loc la dreapta, primește-mă la stânga, dacă nu e loc la stânga, mă așez bucuros și la spate, acolo unde își alesese domiciliul politic păzitorul tău, C. F. R., mâncaia-și catarama.

„Ascultă iubitorule de colectivități, Ioane, pe servul tău care te strigă întru umilință!

„Mântuitorule Brătiene, care ai primit pe Nicu Ganea, și chiar pe Fânică, de la care nu mai poți avea nici un folos, căci „ce-a fost verde s'a uscat“, cheamă-mă stăpîne și pe mine, Iancule prea dulce și îndurătorule!

„Minte pângărită purtând, strig ție: Brătiene al meu, spurcă-mă tu cel ce ai alunecat în adâncul răutății și fă-mă tovarăș la treabă!“

Pe când Aristid se canonea ast-fel, un ânger îi apărură în uniformă de general de miliție și îi zise: „Bucură-te tu Aristid *al băbachi*, cel ce ești plin de umilință, căci Brătianu este cu tine!“

Atunci robul Vizirului 'și șterse ochii și trecu în odaia de alături, ca să constate dacă clondirul cu căneală nu'și a pierdut fața cea neagră, din pricina lacrimilor ce vărsase pocăitul Aristid.

DONATIUNE!

„Sub-semnatul I. C. Brătianu, de profesiune Vizir, domiciliat mai des la Florica de cât în București, pentru a proba deosebita iubire ce am pentru nenea Radu, fost cu domiciliu la prefectura Poliției și apoi la Lucrările publice, îi dăruiesc în mod irevocabil și chear de acum moșia mea „țara românească“, zisă Brătianu, cu toate trupurile și denumirile de or ce fel.

Această moșie 'mă aparține mie, moștenire de la partidul liberal din vechime, dupe cum se constată din actul autentificat la Mazar-Pașa și dupe cum poate să spue și Vodă Carol, dacă eu nu aș avea crezământ.

Acum însă, fiind cam bolnav, dupe cum poate să spue tot Vodă Carol dacă nu mă credeți pe mine, și ne mai putându-mă ocupa de exploatarea acestei moșii, o dau pe mâna iubitului meu cirac Răducu, și din toată averea asta nu păstrez nimic—nici măcar un portofoliu, cu toate că am un milion adunat cu pantahuza și aș avea nevoie de mai multe portofolii.

Donatiunea acestei moșii o fac cu următoarele reșerve, sarcini și condițiuni:

Cât timp voi trăi, 'mă rezerv dreptul ca moșia să poarte numele meu cum a făcut și reposatul

Paul Martin când a cedat prăvălia sa cu pălării lui *Becker*. Înăuntru vindea și încasa noul negustor, dar afară pe stradă sta scris tot *Paul Martin*.

Nici o schimbare de arendaș, de vătășel, de epistat sau or-ce fel de îngrijitor și slujbaș dupe moșie, nu se va face fără știrea și consimțământul meu; în sfârșit nuda proprietate rămâne a mea și veniturile ale lui Răducu.

Având în vedere că ciracul meu mai are un frate în oștire, altul peste păduri, altul magistrat, altul la visterie, peste tot șase frați, îi pu sarcină să îngrijească de fie-care în parte: fratelui său *Evghe*nie să i dea din când în când procese à la *Ogrezeanu*, lui *Mitiță* să i dea voe să facă contracte pentru clădiri de școli, și la fie-care să dea ceva dupe cum se va nemeri mai bine.

Îi mai pu sarcină să nu uite pe toți copiii mei de suflet și din când în când să le dea din produse măcar câte un sac cu grăunțe.

În cea ce privește vinul ce aduc viile după proprietate, interzic vnzarea lui și pu condițiune să se împartă gratis—știe *Moruzi* la cine—în ajunul împrejurărilor de oare care greutate.

Din veniturile acestei moșii, Răducu va pune în fie care an la o parte o sumă cât se poate mai mare, ce va servi pentru a se trimite la studii în străinătate pe toți tinerii care vor avea aptitudini spre a învăța arta de a deveni un *Rabagas*.

Pentru siguranța și garanția executării condițiilor prezentei donațiuni, îmi rezerv dinainte dreptul de a o putea revoca, conform art. 821 din codul civil, mai ales în cas de ingratitudine.

Toate aceste condițiuni cer să se îndeplinească pe cât timp voi trăi eu, pe urmă poate să se aleagă praf și pârjol de dînsele!“

(SS) *I. C. Brătianu.*

TAIFAS!

Din când în când se poate citi în ori-ce ziar că Majestatea Sa Regele a stat la taifas câte-va ceasuri din cutare zi cu ministru justiției, cu acel de rășboi sau altul, ba câte odată cu toți acei ce ne cârmuesc astăzi.

Ce anume se petrece la aceste taifasuri, nu se știe nici odată bine; de obicei, toată lumea se așează în jurul unei mese, d-nu Brătianu scoate o sticlă cu țuică, Regele scoate o bucățică de brânză, d. Ferikide scoate vin de acelaș nume, toți în sfârșit pun pe masă câte ceva, afară de d. Dim. Sturdza care nu scoate nimic, căci n'are ce, bietul om!

Apoi după ce stomachul s'a liniștit, începe vorba despre necesitatea permutărei magistraților, ca măsură igienică menită a'i sili să facă ceva mișcare, și despre mii și sute de alte subiecte.

Cel puțin ast-fel se petreceau lucrurile în timpurile când d. I. Brătianu mergea la Palat cu prietenul Ghiță ca să întâlnească pe Regele și pe Meschiu.

Astăzi treaba e schimbată. Președintele consiliului își caută istericalele la vie, și d. Radu Mihai e singurul ministru care lucrează foarte des cu Regele.

Nicolae, camardinerul M. S. având multă slăbiciune pentru mine, a bine-voit să-mi spue ce se petrece acum în salonul de audiență al Suveranului nostru, în fața panopliilor împodobite cu pistoale și săbii, în fața coifurilor și armurilor de oțel așezate pe lângă ziduri.

Regele stă la masă, cu capul plecat pe niște cărți și citește cu multă luare aminte, cu multă băgară de seamă. Nu citește opere de strategie, nici cursuri de fortificație, nu citește istoria războaielor primului imperiu francez, nici memoriile lui Frederic cel Mare, regele Prusacilor.

Citește, învață pe din afară: „*Manualul bunului proprietar. Despre dobânzi. L'art de faire son beurre. Una ție și zece mie!*“ tot opere financiare și economice tratând despre dobânda de 75⁰/₀ plusagio.

De odată, Nicolae anunță pe d. ministru de interne.

Radu Mihai apare cu burta suptă, ca semn de condescendență către capul Statului. Regele se scoală în picioare, augustele și suveranele sale urechi se preschimbă în fața sfeclei și după obicei M. S. întinde supusului său serv degetul cel arătător de la mâna dreaptă.

Apoi zice:

— Ce s'a mai *betregut* (citiți: petrecut) în Capitală?

— Eată raportul, răspunde șeful departamentului de interne, scoțând cu repeziciune o hârtie din buzunar.

Dar, ce ție-e cu obiceiul omului; în loc de raport, Radu a scos un joc de cărți.

— Asta nu raport, asta alt-ceva, zice M. S.

— Ah! pardon! Astea sunt cărți, e pachetul de 32 cu care se joacă rams, ghiurdum, maus, pichet...

— Bine, bine.... Să vèz raport!

— Am alt pachet de 52 pentru whist, conțina, șvarțer-peter, găscă proastă..

— Destul! Ce nou în oraș?

— Bine, pace. Pentru ziua de 10 Mai, am luat măsuri de siguranță publică extraordinare.....

— La fie-care două-zeci de pași, să așezați un pichet....

— Pichet, Majestate? Cunosc foarte bine pichetul, putem să-l jucăm îndată. 'Iți trag un șai-zeci, un nouă-zeci și un capot, să'ți meargă fulgi.

— Nu.... alt pichet! Pichet de soldați.

— Ah, pardon!

— Trupele ar trebui puse sub comanda lui Macca...

— Maca! Joc și *maca*, dar ne-ar trebui mai multe perechi de cărți.

— Ah! nu!..... Eu vorbesc de colonelul Macca.

— Ah! Pardon!

— Iți recomand să'ți arăți toată autoritatea...

— Autoritate!..... Majestate eă la écarté, joc tot-d'a-una de *autoritate*.

Convorbirea urmează ast-fel, și la urma urmelor Suveranul e nevoit să joace o partidă de cărți cu Ministrul de interne.

— De obicei joacă écarté, și Radu Mihai face ce face și *întoarce mereu pe Regele!*

Numai ast-fel se explică pentru ce Carol de la 1887 nu seamănă de loc cu Carol de la 1873.

IPNOTISM!

Denunț opiniunii publice că ziarul ciocoilor din piața Episcopiei (adică ziarul nostru) are să comită o nouă mârșavă infamie.

Ne mai știind ce să scormonească ca să compromită marele partid liberal, ast-fel numit pentru că trăește numai din liberalități, ziarul nostru are să publice în numărul de mâine niște cărți de alegători falsificate la ultimile alegeri din București, și să dovedească că s'a făcut cu această ocazie ceia ce numește: *haps gewesen!*

Aceste infamii, *Epoca* le va pune ca de obicei în spinarea nevinovatei poliții.

Veți vedea reproduse mâine pe pagina I-a a ziarului nostru cinci iscălituri falsificate, cinci dovezi că s'a comis o plastografie la alegeri, și veți vedea în față cinci mărturisiri iscălite de cei înșelați.

Ca să ajungă la acest rezultat, e învederat că *Epoca* a trebuit să corupă pe denunțători și să le făgăduiască posturi de președinți la Casație sau ambasadori la Stambul, îndată ce opoziția va veni la putere.

Știu chiar pozitiv că unul din cei iscăliți și anume

Ghiță Bărbulescu, de meserie tâmplar, a primit 500 de mii de ruble de la guvernul rusesc ca să conșimțăm a 'și da adevărata iscălitură.

Eă unul nu mă pot uni cu asemenea viclene uneltiri și mă simt dator să spui cum s'aă petrecut faptele.

Eată amănuntele :

Doctorul Steiner, plictisit de când tot dă bolnavilor doctorii pe din năuntru, s'a hotărît să urmeze exemplul lui Charcot, Richet, Dumontpallier și să administreze doctoriile pe din afară, adică să se apuce de ipnotism.

Ipnotismul este o știință care constă în a 'ți plimba mâinile pe dinaintea nasului unui om până ce adoarme—lucru foarte plăcut când degetele medicului miroase a opoponax, dar foarte displăcut când miroase a tutun sau se aseamănă cu laba tănărului deputat Epurescu.

Indată ce ești adormit prin acest mijloc, doctorul te sucește și te învârtește, întocmai cum face nenea Iancu Brătianu cu regele Carol, ba te silește chiar să iscălești ce vrea el, tot cum face acelaș nenea Iancu cu acelaș rege Carol.

Așa dar, amicul meu, d-rul Steiner, apucându-se de această meserie s'a adresat guvernului și 'i-a cerut să-i pue la dispozitie câte-va persoane care să bine-voiască a tolera să li se bage degetele în nas, până când vor adormi.

Poliția 'i-a oferit îndată, prin ajutorul comisariilor respectivi, sutimi de alegători îndărătnici și a spus doctorului: «Aici se te vedem! Ipnotizează-i și trimite-i la vot!»

Steiner a început prin a pune înaintea ochilor fie-cărui pacient câte o bătă à la Toboc, ca *point de mire*, crezând că dacă o va fixa mult timp are să fie ipnotisat; dar prefectul a intervenit îndată, rugând pe doctor să bage de seamă, căci opoșiția

abținându-se de la vot, bâtele sunt datoare să-î urmeze exemplul.

Atunci Steiner a întins mâinile și a început: *Eins, zwei, drei; eins, zwei, drei;* dăi cu degetele în sus, dăi cu degetele în jos, până când fie-care alegător a adormit, rămânând ipnotisat.

În această stare anormală, doctorul a ramas stăpân pe voința lor, cum e Ion Brătianu stăpân pe *Voința Națională*, și alegătorii au mers la vot, au iscălit fără să știe chiar ce fac.

S'a produs o adevărată încurcătură; au fost experiențele atât de perfecte, în cât unii din alegători au votat de mai multe ori și au iscălit pentru alții.

Eată adevărul în chestiunea infamelor calomnii ce va publica mâine *Epoca*.

Trebue să mai adaog un lucru: Ipnotismul a făcut cu această ocazie un progres însemnat, progres atât de mare, în cât acum un om ipnotisat poate să facă treaba altuia, adică să 'l iscălească or unde cere nevoia.

Indată ce această știre s'a respândit prin oraș, sutimi de cetățeni au scris d-rului Steiner, spre a 'l ruga să le pue la dispoziție câți-va ipnotisați care știu să facă treaba altuia.

NENEA MIHALACHE!

E om norocos nenea Mihalache Cogălniceanu. La d-lui acasă e ca la moși; se găsește tot-d'auna câte ceva de vînzare: ba săbii, ba pistoale, ba pietre cu inscripții à la Tocilescu, ba monede vechi care se preschimbă cu înlesnire în monede din ziua de azi.

Nu poți să intri în prăvălia unde nenea Mihalache stă la țesghea din preună cu conștiința sa, fără să fii nevoit să-i faci saftea. Intrebați și pe d-nu I. Brătianu, dacă nu mă credeți pe mine.

E negustor pișicher d-nu Cogălniceanu, nu e tofolog. Stă în pragul ușei, bate toba mare, plînge sau rîde dupe pofta mușterului, îl sucește, îl învîrtește, până când îl aduce în prăvălie și'l face să cumpere ceva.

Nenea Mihalache mai are și un mare merit: nu se uită de ce coloare politică e mușterul. Bani se iese, încolo puțin îi pasă.

E cosmopolit, sau mai bine zis *gheseftaropolit* și se înnebunește dupe versurile lui Scribe:

..... *cuisinier cosmopolite*
Partout j'ai changé mes ragoûts
Selon l'appétit et les goûts!

Aşa face și el: are pentru toți câte ceva de vînzare. A vîndut și sub Catargiu, și sub I. Ghica, și sub Brătianu, chiar și sub dînsul.

Apoi mai știe și un lucru. Știe că vorba multă este sărăcia omului, și de aceea tace îmfundat, nu vorbește de cât la zile mari, când vînzarea la dughleană a mers strună, sau la vremuri grele când bagă de seamă că mușterii au uitat drumul prăvăliei.

Acum o săptămână, când s'au întîmplat scenele de pacinică-cetățenie la Galați, când locuitorii acestui oraș se așteptau să auză glasul d-lui Cogălniceanu, se'l vază luptând pentru dînșii, d-nu Cogălniceanu n'a vorbit. S'a scărpinat pe frunte dupe obicei, a dat brânci ochelarilor în sus spre chelie, i-a tras iar în jos, și-a scuturat nările cu degetele par-că ar fi luat tabac, dar n'a zis pis.

Era ocupat cu vînzarea unor statue din grădină; se mai jertfea încă o dată ca să îmbogățească muzeul național al țerei, unde va sta înscris cu slove de aur de câte ori s'a cumpărat câte ceva din prăvălia Cogălniceanu.

Muzeul d-lui Cogălniceanu e fără fund, este tocmai ca butoiul Danaidelor: acest din urmă nu se putea umple nici o dată, cel de al doilea nu se poate goli nici o dată.

Or cât ai cumpăra, tot se mai găsește ceva de vînzare. Nenea Mihalache este în stare să și vînză și nădragii, convingând guvernul că au o mare valoare politică și istorică, de oare ce acest vestmînt a avut deosebita cinste de a 'l împedica să 'și dea pe față și arama și *catarama* (sistem C. F. R., brevetat de guvern).

Trebue să recunoaștem însă, că d-nu Cogălniceanu le face toate numai pentru patrie.

Nenea Mihalache plânge pentru patrie, râde pentru patrie, se șterge la nas pentru patrie, mânâncă pentru patrie, face crailăcuri pentru patrie, își face chiar diferite operații pentru patrie.

E un mare patriot, care n'a avut și nu va avea pururea de cât o devisă, și anume: „*Patria si..... punga mea!*“

PE FAȚA ȘI PE DOS!

Consiliul universitar întocmit de ministerul instrucțiunii publice spre a administra o pedeapsă profesorilor care au subsemnat un manifest, făcând pe Regele cu ouă și cu oțet, are să-și decline competența.

Cel puțin așa susțin mai toate ziarele.

Hotărîrea consiliului universitar este foarte naturală. Dacă ne vom da osteneala să cugetăm numai câte-va momente, vom constata imediat că majoritatea juriului în chestiune se compune din doctori, în a căror atribuțiuni intră mai mult consultațiunile medicale de cât sentințele disciplinare.

Prin urmare, de vreme ce d-nii Mârzescu și Tzoni n'au arătat dorința să asculte povețele doctorilor Kalenderu, Măldărescu și Șuțu spre a ști la ce băi

ar fi bine să-și petreacă vara, acești membri ai juriului se vor ocupa de alte afaceri.

În desbaterile lor, are să vie și o chestiune de istorie naturală foarte importantă, aceea de a se ști ce parte a trupului are mai multă valoare pe scara comparațiunii: obrazul directorului *Voinței Naționale* sau neobositul *Kefereu* al d-lui Robescu, stâlpuțul partidului național și mai ales al d-lui C. F. Robescu?

Discuțiunea va fi foarte interesantă și se vor ivi negreșit multe controverse, atât din punctul de vedere medical cât și din cel legal.

În cea ce privește volumul, ar trebui să fie cine-va cu desăvârșire chior ca să nu declare îndată că un *Kefereu* à la Robescu face de două ori cât un obraz à la Nichi.

Te poți pronunța pe nepipăite, prin urmare fără să te coste 4 luni închisoare și 5000 lei despăgubire.

Trecând la calitate, consiliul va ajunge să dovedească superioritatea deputatului asupra ziaristului, rezultat ce se poate deduce din simpla rațiune că pielea lui Nichi trebuie să fie negreșit mûcava pe lângă aceea a lui Robescu. Într'adevăr salvatorul d-lui Brătianu a avut pururea smeritul obicei de a și acoperi obrazul numărului două cu o îmbrăcăminte de postav, pe când Nichi Fremdensohn nu poartă nici cel puțin umbrelă ca să și apere obrazul numărului unu.

Concluziune: Numărul două își conservă fața rumenă, durdulie; numărul unu e prăpădit și sbârțit de ploaie, de vânt, și de arșița soarelui care nu pătrunde până la numărul două al lui Robescu.

Să trecem la alte probe mai vedite, adică mai positive: la probe bănești.

Când s'a comis atentatul în contra vieții d-lui Brătianu și mai ales în contra *ășezământului robesc*, victima constituindu-se parte civilă, a cerut peste

20,000 de lei despăgubire.

Această cerere a fost făcută prin organul d-lor Cantilli, Stanian, Stoicescu, care făcând evaluarea pagubelor *posterioare* ale clientului lor, se pronunțau negreșit în cunoștință de cauză.

În procesul cu obrazul lui Nichi, d-nu Aristid Pascal n'a îndrăsnit să ceară de cât 5000 de lei, mărturisind singur că a cerut mai mult de cât se cuvine ca să dobândească ceva mai puțin.

Apoi, ce mai încapă multă discuție? În această materie, jurisprudența este stabilită și de înalta Curte de Casație, care s'a pronunțat pentru superioritatea *așezământului robesc* față cu obrazul directorului *Voinței*.

Curtea de Casație a hotărît că a te atinge de *Kefereul* Robescu este o crimă și a trimis pe Stoica Alexandrescu la munca silnică, ear a plesni *Kefereul* de sus al lui Nichi este un simplu delict și a trimis pe autori la închisoare.

Deci catarama lui Robescu a turtit obrazul lui *Fremdensohn*.

Das ist colossal! cum zice neamțul.

CIRIP! CIRIP!

Proverbul românesc care spune că „*toată pasărea pe limba ei pierе*“ s'a mai adevărit zilele trecute.

Intr'o destăinuire publicată în ziarul nostru și în care este vorba despre misterele poliției (mistere atât de puțin misterioase în cât toată lumea le cunoaște) se spune între altele că Andronic, faimosul cavaler al ordinului «*Apa de aur*» care a luat multora apa de la moară, avea obiceiul să împartă paseri mecanice între diferiți înalți funcționari ai Statului, începând cu cei ce întocmesc siguranța publică.

Am voit să știu până la ce punct este adevărată această destăinuire și am umblat din casă de ministru în casă de procuror, din casă de procuror în casă de agent al poliției și de colectivist însemnat — însemnat în toate felurile — spre a mă convinge dacă în adevăr domniile lor au păseri mecanice, și ce anume cântec ciripește pasărea fie-căruia.

La d-l Prim-procuror Andronescu, zis Dulap, sau Dulap zis Andronescu, am găsit o privighetoare care cânta cunoscutele strofe:

*Un tâlhar mai înainte
Când instrucția sosca
Dac'avea puțină minte
Iute'ntr'un dulap sărea.
Așa se făcea o-dată.
Dar azi treaba e schimbată.
Azi un procuror cu cap,
El se vără în dulap!*

La d. Eugenie Stătescu, cunoscut prin slăbiciunea ce a avut pururea pentru ochi și sprâncene, slăbiciune atât de mare în cât acum trebuie să 'și-o plimbe și îngrijească la Gastein, am dat peste o turturică care cânta:

*Dac'ai ști, dac'ai pricepe
Dragostea de unde 'ncepe!
De la ochi, de la sprâncene,
De la buze subțirele,
Mușcar'ar neica din ele
Ca dintr'un fagur de miere!...*

La d. Stefan Bellu am găsit un papagal a cărui instrucție pare că nu este încă pe deplin terminată sau resortul mecanic este stricat, căci nu'l am auzit îngânând de cât *p! p! p!* Mai mult de cât atât nu știa nici să cânte, nici să vorbească.

În sala de intrare a apartamentelor Ministrului fără portofoliu, am văzut o cucuvae cântând de dimineață până seara:

*Fat-frumos, făt-frumos
Cât te-ai urcat de voios,
Ce murdar te scoborî jos!*

Trebuie să recunosc însă că colecția cea mai bogată de păsări se găsește la d. Radu-Mihai, prefectul poliției de ieri și ministrul bătelor de azi. Acolo se vedeți un canar care ciripește:

*Când toca la Radu Vodă
Eu stam cu puica de vorbă,
Când toca la Ghencea 'n deal
Ședeam cu puica pe mal!*

Acolo se vedeți un colibri de toată frumusețea cântând:

*Astă-zî când avem parale
Măncăm la zaharicale.*

Unde mai puneți numeroșii papagali care au în trecut pe acei ai răposatului Mitropolit și care având o memorie îndrăcită și mulți ani de existență istorisesc într'una o sumă de caraghioslăcuri de la 1875 în sus.

Abia întri în odaie, și 'i auzi zicând: „Pantaloni de dril! — Pantaloni de dril! — “ Aceste cuvinte le spun mai ales iarna. Frumos lucru este și memoria!

Prefectul poliției de acum, d. Moruzi, nu are de o cam dată de cât o singură pasăre al cărui cântec favorit este:

*M'am jurat pe vin,
Să nu mai beaŭ rachiŭ!*

La redacția ziarului *Telegraful* n'am găsit de cât o cioară care cârâia un *dambuliki-dschiușmanda* neînțeles: iar în salonul de adăstare al ziarului *V. N.* brevetat de guvern și de d. I. Brătianu, era o pasăre care m'a asurzit printr'un cântec strein al cărui înțeles, tradus în prosă, este cel următor: „Mă fac creștin, căci am fost miruit de monsignore.....
Palma!“

MIHALACHE PIETRARU

De când trăesc n'am văzut lighioană mai afurisită de cât omul când e vorba să dibuiască și să ticluiască mijloace pentru a se îmbogăți.

Spre pildă, Andronic s'a trudit pînă când a descoperit mijlocul de a face bani, fără să facă bani, și poleia cu multă dibăcie hapurile ce da de înghițit prea încrezătorilor săi clienți.

Cu o apă de aur pururea neîntrebuințată, umfla regulat bilete de bancă sau poli imperiali de la acei al căror vis de aur mergea mereu crescînd, iar punga lor se goleau cu aceiași repezițiune.

Pe când toate ziarele din Capitală se ocupau de această afacere, pe șoseaua Kisselef trăia un om politic de o mare greutate și fisicește și politicește vorbind.

Din când în când da consultații Miniștrilor bolnavi în schimbul unui bacșiș destul de însemnat, dar el era trist, ofta din adîncul pîntecilor, dorea ceva.

Acest om era Mihalache Cogălniceanu care doorea să descopere un fel de apă de aur.

Christof Columb descoperise America, Parmentier descoperise cartofii, Guttenberg descoperise tipografia, Toricelli descoperise barometrul, pe care civilizația modernă l'a preschimbât în companie, Géraudel descoperise pastilele ce poartă același nume, chiar Stefan Bellu, cu înalta autorizație a guvernului, descoperise ceva trufandale prin înfundăturile mahalalelor; singur nenea Mihalache nu descoperise nimic.

Atunci împins de o boală cronică, și știind, precum zice proverbul românesc că „apa trece ear *pietrele* rămân“ or câte operații ai face, s'a apucat să 'și ridice earăși averea în picioare, puindu-i data asta temelii de marmură ca să nu se mai derapene.

Coprins de multă iubire pentru poetul Ovidius Naso, adică Ovidiu *Năsosul* sau *Bornas*, cum am zice pe românește, care scrisese drăgăstoasele dar porcoasele versuri asupra „artei de a iubi“, s'a hotărât să nu'l lase în pace nici dincolo de mormint.

De aceia a pornit în Dobrogea și după câte-va preumblări prin satele Haï-Sic-Tir și Mof-Berechet s'a pomenit că i ese tronc înainte o piatră mare cu un vapor săpat pe dânsa, plus un boer din vremea veche, în costumul lui Adam când cânta fără foaie de viță.

O piatră, un vapor, un om! Nu mai încăpea vorbă, trebuia să fie negreșit chiar mormântul lui Ovidiu Năsosul, descoperit de o sută de ori până acum, ba la Tomi, ba la Bender, ba la dracu, ba la lacu, ba în sfârșit la Mof-Berechet de către d. Mihalache Cogălniceanu.

Lucru demn de mirat, peatra nu purta după obiceiă nici un fel de inscripție cu slove vechi șterse sau încurcate, ceia ce va permite descoperitorului să sape pe dânsa pe românește curat:

Aici odihnește OVIDIU NASOSUL

îngropat cu rugăciunile

CUVIOSULUI POPA ZĂBAVĂ

DESGROPAT de M. COGĂLNICEANU

Prețul fix: 100,000 lei

Un singur lucru încurcă însă pe d. Cogălniceanu.
E istoria vaporului!

Cum! o singură luntre pentru un om?

Nu e de ajuns.

D-sa știe că un om care se respectă și mai ales care respectă bugetul statului din preună cu creditele sale extraordinare, trebuie să umble cu... cu.. înfârșit cum am zice pe românește într'un limbaj puțin politic... să umble cu *dumnealui* în două luntre, adică à la Michail Cogălniceanu!

Academia spre a îmbărbăți pe nenea Mihalache și ai deștepta râvna descoperirilor, a hotărât în unanimitate să'l boteze *Mihalache Pietraru*, din cauză că scoate banul din piatră și *piatra* din sine!

Anania Colectivescu

Era vetaf de curte în casa noastră părintească tata lui Anania Colectivescu, și când da socotelile coșniței la sfârșitul lunei se pricepea grozav să zică: „Una ție, două mie“ ast-fel în cât după câțiva ani adunase miișoara de galbeni.

Pe Anania, 'l crescuse mai înteiū la jupâneasa în odaie, și pentru că avea chip delicat, (se cam șoptea că contribuise un boer la ticluirea chipului), isbutise să'l bage prin sufragerie, și încet încet, să'l aducă în grădină când ne jucam cu toți, să'l furișeze prin iatac, să'l așeze în salon: curat vorba românească:

*Nu da voe lui Ivan
Că se suc pe divan!*

Anania învățase cu dascălul nostru să scrie și se citească. Intr'o bună dimineată tată-său, vetaful nostru, a intrat la tata în casă, s'a scărpinat în

REZON NENE NAE!

D-nu Ion Ghica publică de câți-va ani în „Convorbirile Literare“ o serie de amintiri din tinerețe sub formă de scrisori, amintiri care pot face concurență basmelor fantastice ale lui Edgard Poë.

În cea din urmă scrisoare adresată lui Vasile Alexandri, Ghica-Poë își dă toate silințele ca să ne facă să înghițim hapul cum că dânsul a organizat *revoluția de la pașopt*, cum că dânsul a făcut proclamația prin care se dăruiesc țăranilor toate libertățile, și chiar aceia de a fi mâncați de pelagă în ziua de astăzi.

D. Nae T. Orășeanu, fiind membru al ordinului *bene-merenti*, și luându-și din această pricină hrana intelectuală numai la izvorul literaturii românești, a conceput ideia să facă concurență d-lui Ion Ghica și să-și croiască în istorie o haină de om politic.

Ne obișnuisem cu toți să vedem pe d. Orășeanu Nae, în haine de paiată.

Ne obișnuisem să-l vedem în haine de lingău caraghios, cerând în versuri pornografice un spor de simbrie sau prelungirea unui concediu.

Ne obișnuisem să-l auzim cântând cu oare-care variante, cânticele:

*Fata popei cea bălăe
Ma parole d'honneur mon cher,*

saū:

Vine lelea pe saca

dar nu ne obișnuisem cu ideia că nenea Nae a jucat un rol politic.

Astăzi, cerul s'a deschis ca la bobotează, și d-nu N. T. Orășeanu părăsind numeroasele sale ocupațiuni, a bine-voit să adreseze Directorului *Voinței Naționale* o scrisoare prin care destăinuște că: „A fost împieगत al Regiei Monopolului Tutunurilor la 1875 și că a fost destituit după insistențele guvernului conservator, îndată ce **a scris programul de la Mazar-Pașa!**“

Români de la apus, Români de la răsărit, Români din toate părțile, răspundeți cu toți dacă ați știut vre-o dată cum că programul de la Mazar-Pașa a fost scris și de nenea Nae?

Știam că protocolul congresului de la Berlin a fost scris de Bismark, că d. Aurelian a scris tariful cu Austro-Ungaria și că Giraudel subscrie modul întrebuințării pastilelor cu acelaș nume, dar nu știam că nenea Nae a scris programul de la Mazar-Pașa!

Știam că nenea Nae a făcut pe Regele de mai puțin de trei parale, și că astăzi poartă pe *benevolent* la pept, când nu-l pune amanet la cămătar, dar zău nu știam că nenea Nae a jucat un rol politic alt-fel de cât în versuri percoase!

Pare însă că documentele menite a dovedi spusese d-lui N. T. Orășeanu sunt tot atât de rare ca iarba fiarelor, cu care se pot deschide comorile, căci după toate cercetările mele n'am putut da peste iscălitura d-sale alt unde-va de cât în colecția *Ghim-*

peluă unde se trata numai programul bețiilor de la *Zece-Mese*, de la *Sdrafcu* și alte localuri publice.

Dacă însă d. Orășanu a subscris în adevăr acel program, dacă a scris cel puțin pe dânsul vre-un vers începând prin cuvintele:

Junele Missir
Trage din clondir

nu'mi rămâne de cât să zic și eu cu umilință:
— Rezon nene Nae!

DINASTICUL !

Nimic nu seamănă mai mult unui om, de cât alt om, afară de d. D. Sturza care este fără seamăn.

Cu toate acestea, fie-care creștin are și el semnele lui particulare, unele văzute, altele nevăzute; spre pildă d. Cogălniceanu e bătut de *peatră* par'că ar fi recolta unei moșii, d. C. F. Robescu e crescut în lături ca varza, d. Porumbiță Porumbaru după ce are chelie mai are și fudulie, în sfârșit fie-care om are câte ceva care te face să'l recunoști.

Dinasticul se poate recunoaște după nesfârșite semne particulare.

Mai întâiu în toate odăile, odăițele și chiar în camera locuinței sale, are câte un portret și câte-va busturi de ale Suveranilor.

Pe sobă în salon, stă capul Regelui și al Reginei lucrat în marmoră, în teracotă sau ipsos, după darea de mână a stăpânului casei.

Pe masa cea rotundă, de la mijloc, stă fotografia Suveranilor, primită dar de la Majestățile Lor la a-

nul nou său la aniversarea proclamării independenței.

În sufragerie e un Carol I călare, lucrat cu vopsele cu apă de Szathmari, mai în fund pe galeria-care duce la odăile slugilor, alt Carol de calitate inferioară din editura locotenentului-colonel Papazoglu. În cămară, alături de borcanul cu murături sub un pervaz cu geamul crăpat la mijloc și ciontit la colț acoperit de numeroase case de păianjeni mai e un portret al Regelui pe hârtie de băcănie din editura anticarului Steinberg din Calea Rahovei.

Dinasticul nu lasă să scape o singură ocazie fără să se înscrie la palat; 8 Aprilie, 10 Mai, aniversarea luării Plevnei, proclamarea Regatului, aniversarea nașterii Regelui sau Reginei, toate aceste zile au văzut și vor vedea pe dinasticul sosind la scara mare a palatului cu o birje turbată, îmbrăcat în frac, cu toate decorațiile la pept.

Când se înscrie pe registru, dinasticul și pune întreg, și numele său de botez și numele lui tată-său, și profesiunile ce are și domiciliul cu numărul casei pentru ca nu cum va să se facă eroare și să fie luat drept altul.

Doamne ferește, de un ceas rău!

Dinasticul trimite din când în când ceva plocioane pentru masa Suveranilor ca semne de respect, iubire și devotament; ba o căprioară, ba icre proaspete de se topesc în gură, ba ceva poame din grădina sa.

Ori unde merge Regele, fie pentru inaugurarea unei linii ferate, unei scoale, sau desvelirea unui Ștefan cel mare, merge și dinasticul... pe socoteala Statului dacă se poate; dacă nu se poate, se înfințează numai la gară cu buchetul în mână și la plecare și la întoarcere.

Dinasticul feliță mereu pe Regele și Regina prin telegraf; dacă locuște în București e în stare să plece în alt oraș numai ca să le *dea* de acolo o de-

peşe concepută cu mult egoism naţional, cum ar zice Colonelul Pastia.

Dinasticul se interesează foarte mult şi la boala de limbă a *Kronprinzului*, şi la reumatismele lui Bismarck, şi la stricarea stomacului bătrânului împărat Wilhelm.

Dacă din întâmplare întâlneşte pe o stradă tăsură regală, dinasticul se opreşte, face front, stă smirna, se încheie la pept şi scoate pălăria ca la moaştele sfântului Dumitru. Când îi întoarce Regele salutul, se roşeşte de bucurie, o ca fată mare.

Indată ce dinasticul trece în opoziţie, toate portretele, busturile şi fotografiile Regelui sunt aruncate în pod şi înlocuite prin portretele lui Danton, Robespierre şi... Blanqui!

Cărți Scolastice!

Duminecă 28 Iunie 1887, elevii și elevele diferitelor școale din București, au primit răsplată silințelor ce au desfășurat în timpul anului spre a învăța cât face două și cu două, până când le va veni vremea să învețe câte poate să facă unu și cu una.

Această resplată a fost ca de obicei o cunună de flori care se atârnă cu sfințenie într'un cui la căpătâiul patului, și ceva cărți menite a convinge pe școlari că „cine știe carte are patru ochi“.

Dupe ce împuternicitul ministrului învățământului a rostit un discurs prin care laudă pe toată lumea, începând de la capul statului și oprindu-se la profesorul de gimnastică, muzica a cântat imnul național și eu am deschis una din cărțile școlastice distribuite elevilor.

Era o carte ce coprindea o sumă de maxime, aforisme, cugetări și proverburile din care estrag pe cele următoare :

- 1) Lasă-mă în casă, lasă-mă sub-pat, lasă-mă în pat.

2) Cere și ți se va da !

Un colectivist.

3) Tu mare, eu mare ; cine se tragă cismele ?

Radu și I. Brătianu.

4) Bagî pe Brătianu în casă cu lăutari, și nu'l poți scoate cu arhierii.

Un disident.

5) Tot câinele ese din iarnă, dar numai pielea lui știe.

Porumbița Porumbaru.

6) Caprei îi cade coada de rîe, și ea tot birzoî o ține.

D. Sturza.

7) Dreptul umblă tot-d'auna cu capul spart.

Un Gălățean.

8) Mă duc maică să mă 'nec
Unde e lacul măi sec.

I. Brătianu.

9) Până la Dumnezeu te omoară sfinții.

Un oposant.

10) Să'i sară iapa, cui a vîzut ochii !

Andronic.

11) Bătaia e din raiu tot-d'auna.

Toboc.

12) Cățeaoa pînă nu pleacă prin mahala, câinii nu se iaî după ea.

E. Stătescu.

13) *Peatra* care se scoate adesea din loc,... tot prinde rădăcină.

M. Cogălniceanu.

14) Cine și păzește limba, își păzește și capul și urechile de vorba muscălească : „*Boji moi ! Boji moi !*“

N. Ganea.

15) Înțeleptul făgăduște și Carp trage nădejde.

Carol I-iii.

16) Aș da tămâie lui Dumnezeu, și nu mă 'ndur să dau parale.

Un oposant bogat.

17) Judecătorul e ca șarpele, nici o dată nu umblă drept.

Năcescu.

18) *Peștele* nu se îpute numai de la cap !

St. Bellu.

19) Copilul până nu plânge, nimeni nu 'i dă țâță... nici nu 'i cumpără ceva.

M. Cogălniceanu.

20) Mai multe muște cad în miere de cât în oțet !

Iones u-Muscă.

21) Toată lumea bea vinul, dar nu 'și bea mintea.

G. Chițu.

22) A băga mâna în miere și a nu 'ți linge degetele, nu se poate.

Carada.

23) An n'am câștigat, estimp am păgubit, la anul trag nădejde.

Max.

24) Dacă o fi de la Dumnezeu, și o vrea fata și muma, voi și eu.

Vizanti.

25) S'o lăsăm încurcată.

D. Moruzi.

26) Lucrul drăcului în casa popei.

Popa Tache.

27) Când e lună vechie
N'aud de-o urechie,
Când e lună nouă,
N'aud d'amêndouă.

I. Brătianu

p. conformitate

Max.

DEPRINDERI!

Istoria ne spune că renumitul Mozart compusese un *concerto* atunci când avea numai vârsta de șase ani, că Napoleon I — zis *Napalion* la mahala — pe când era încă tînăr, se juca cu soldații de plumb și de zăpadă, în sfârșit că fie-care geniū al omenirei a arătat de timpuriu pentru ce anume lucru va avea tragere de inimă.

Experiența mai dovedește că aplicările cele rele se arată din copilărie ca și cele bune. Spre exemplu, un Adronic, un Pranzini, își dă iute în petic și nu așteaptă să își schimbe dinții de lapte ca să schimbe punga din bosunarul păgubașilor în al lor.

Intemeindu-mă pe aceste constatări fiziologice, și vîzînd că țara românească e plină burduf, de ge-

niurile cele mai mari, am voit să cunosc deprinderile unui oare-care număr de oameni politici, deprinderi din vremea copilăriei, căci cele din ziua de astăzi ne sunt cunoscute cu prisos.

Iată rezultatul cercetărilor mele:

Mihail Cogălniceanu. Era un tîner foarte sburdalnic, ne putea să șează un minut la un loc, sărea mereu dintr'o bancă în alta, ast-fel în cât dascălul zicea despre dînsul că:

*Azi e ici, mâine colo,
Ș'apoi trece dincolo!*

În clasă făcea multă gălăgie, zăpăcea toată lumea și nu se astîmpăra de cât dacă-i aducea profesorul ceva prăjituri de mîncare. Natură foarte simțitoare, când era cu burta plină, micul Mihail plîngea în clasă pentru un da, pentru un ba. În vremea recreației, elevul Mihail strîngea arșice, mai ales ichiuri plumbuite și le vindea pe prețuri însemnate.

Jocul lui de predilecție era șodronul într'un picior, pentru că se joacă cu *peatră*.

Stefan Bellu. Școlar leneș dar foarte bun băeat, tot d'auna gata să îndatoreze pe semeni lui, dacă i se răsplătea serviciul. Când erau prietenii certați între dînșii, Ștefănică umbla cu răvășelele de la unul la altul, Ștefănică spunea o vorbă bună pentru fie-care, Ștefănică îi împăca. Curat inimă de *aur...* și pungă idem!

G. Chițu. Oltean muncitor, dar prea mîncăcios afară din cale.

În timpul recreației, pe când cei-l'alți școlari se jucau de a „V'atî ascuns“? sau baba oarbă, Ghițică muncea ca un câine. Avînd multă aplecare pentru dogărie, făcea mereu butoae și... le da cep!

Nicu Xenopol. Când intra în clasă, îi era *frichi*, când mergea la gimnastică, avea *frichi*, la bae tot

frichi, la examen *frichi*, la plimbare *frichi*, într'un cuvânt era un școlar *infricoșat*.

Gr. Vulturescu. Elev craidon, săruta într'una pe toții băeți care semănau a fete, și mânca prăjituri în socoteala lor, sub cuvânt că nu are schimbat. Intr'o zi perzând o firfircă, se hotărîse să se spânzure, dar nevoind nimeni să-i cumpere frânghia, și'a schimbat ideea.

Gr. Andronescu. Școlar de o lenevie ecsemplară, nu venea la nici o lecție, fugea de dascălii ca dracul de tămâe. Ca se scape de esamene sta mereu ascuns prin dulapuri. Când mergea școala la plimbare și cei l'alți elevi încălecau pe caii de lemn, el se da în dulap. Intr'o vreme se hotărîse să se turcească și să ia numele de *Abdulap* în loc de *Abdulah!*

Va urma, când voi avea poftă.

LA TOAMNA!

Eram obicinuit cu idea că: „toamna se numără bobocii“ precum zice proverbul românesc.

Pare însă că afară de boboci, tot toamna trebuie să se numere și discursurile d-lui Kogălniceanu, și dovezile sale de neatarnare, și interpelările ce adresează guvernului.

Intr'un cuvânt, d-l Kogălniceanu nu numără de cât toamna.

Primăvara și vara, d-l Kogălniceanu vizitează hala cu vechituri, zisă Dobrogea, apoi se plimbă pe malul mării unde se joacă cu pietricele ca copiii; iarna, d-sa stă nemișcat, suflă greu par-că ar avea o piatră pe stomac său ceva mai jos, dar nu spune nimic, nu atacă pe nimeni, nu apără pe nimeni.

Precum copilul are nevoie de nouă luni ca să iasă la lumină, tot ast-fel d-l Kogălniceanu are nevoie de nouă luni ca să se hotărască să dea la lumină în parlament tot cea ce știe.

Ianuarie, Februarie, Martie, Aprilie, Maiu, Iuniu, Iuliu, August și Septembrie sunt cele nouă luni în care d-l Kogălniceanu dă semne că este borțos, anunță pururea ce minuni are de gând să facă în Noembre și Decembre.

De acum, câte-va ziare au început să înregistreze amenințările d-lui Kogălniceanu că:

la toamnă are să interpeleze guvernul asupra convențiunei cu Austro-Ungaria,

la toamnă are să interpeleze guvernul asupra bătailor de la Galați,

la toamnă are să vorbească despre politica externă,

la toamnă are să vorbească despre administrație în genere și despre finanțe în particular,

la toamnă are să răstoarne cabinetul,

la toamnă are să uimească toată suflarea românească prin dovezile de independență și strășnicie ce are de gând să dea.

Dar toamna vine, precum a venit în 1885, în 1886, și când e vorba să numeri boboci Kogălnicești, te pomenesci că rața a fost stearpă, și nu s'a ținut de cuvânt.

Nu se ține de cuvânt rața, fiind că n'a avut un singur moment pofta să facă boboci.

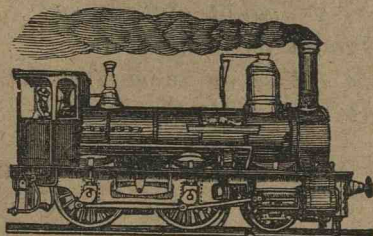
D- Kogălniceanu urmează pur și simplu școala tâlharilor calabrezi care au obiceiul să scrie bancherilor din localitate: „Măine se depui 100,000 de fr. la al 5-a copac din cutare pădure sau te omor!”

Tot ast-fel face marele nostru patriot. El amenință din vreme pe cei de la guvern că are să i mănânce rîpți dacă nu i se depune suta de mii de lei.

Guvernul plătește, Kogălniceanu i dă drept chitanță câte o vechitură, câte un tablou, și apoi toamna poate să vie, căci îndată ce vine, rața e bolnavă.

Blagoslovita *peatră*, talismanul d-lui Kogălniceanu se urcă, se urcă mereu, se așează pe limbă și l împedică să deschiză gura, până la primăvară când se coboară iar.

De aceea, amenințările d-lui Kogălniceanu nu mai fac nici un efect de cât asupra guvernului care simte că a venit momentul să pue iar mâna la buget, zicînd: „Trebuie să mai dăm ceva pentru *peatra din casă!*”

MALAXA!

Orașul București având o cafenea care poartă numele *Concordia*, orașul Paris având un pod cu acelaș nume, colectivistiții din Galați au simțit trebuința să înființeze o gazetă cu cinci bani numărul—aproape de pomană—care se poarte și dânsa numele *Concordia*.

Până acum, această *Concordie* a eșit de trei-zeci și două de ori, și în cel din urmă număr se ocupă despre boeria marelui cetățean gălățean Malaxa.

Făcând alusie la călătoria d-lui Fleva în condițiunile relatate de noi, acum câte-va săptămâni, adică la hotărârea d-lui Fleva de a părăsi un vagon de clasa I spre a nu fi la un loc cu Malaxa, ziarul de cinci parale spune că: D-nu Malaxa este pus prea sus și prin **naștere** și prin **creștere** ca să se simtă atins prin această mutare.

Avusesem copilăria să-mi închipuesc că deputatul gălățean în cestiune e născut ca toată lumea, adică în conformitate cu articolul unu din constituția bulgărească, dar văz că m'am înșelat!

Malaxa e patriot de specialitate, nu e Malaxa de Găești; e Malaxa de lux! Curat Bektemis!

Dacă nu mă credeți pe mine n'aveți de cât să

deschideți cărți de istorie și veți vedea îndată cât de sus este pus Malaxa prin naștere.

E pus atât de sus în cât te vezi nevoit să-i zici:

*Te-ai înălțat atât de sus
Iubitul meu amic,
In cât să nu te miri că 'mă pari
De jos... atât de mic!*

Boeria lui Malaxa, e o boerie de arme câștigată pe câmpuri de luptă ca aceea a lui *de la Tremouille, de Roquelaure* și alții. El posedă documente care dovedesc că a avut străbuni în faimoasele lupte de de la *Orfeu, Ioji* și chiar la *Șapte nuci*.

În sfârșit e pus atât de sus prin naștere, în cât atunci când a văzut lumina cu ochii, cucoana moașa a avut multe greutateți ca să se urce pînă la dînsul, — de unde și vine expresia românească: „Moașa în pod!“

Despre creșterea lui Malaxa, ce se mai vorbim!

Prea curiosul popa Tache a fost însărcinat cu educația morală a tînerului și nobilului Gălățean; științele naturale le a învățat cu eminentul pedagog Tobocman, profesor al Universității din Tîr-chilești.

În sfârșit toate somitățile din Dichiu și mai ales profesorii Ulmeanenberg, Lăptaruscki și alții l'au învățat câte ceva.

Sub această înțeleptă conducere Malaxa a crescut foarte mult și foarte bine; azi are un metru 80 și cinci de bête.

Pentru a cânta virtuțile lui Malaxa, un compositor de muzică a și sosit din Paris și a tîcluit un cântec pe aria franceză:

*„C'est Boulange, lange, lange
C'est Boulange qu'il nous faut!*

Pe românește, cântecul sună în modul următor:

E Malac!... e Malac!... e Malac
E vestitul Malac-sa!

Cuvintele nu sunt tocmai bogate, dar ne dovedesc ceva în ceia ce privește nașterea lui *Malac...* am uitat restul numelui!

Epurescu-Mirabeau

Sunt vr'o două ani de atunci, mai mulți tineri stam adunați la cafeneaua *Union* afară.

Intre noi se găsea și Epurescu. După ce vorbirăm de una și de alta, nu știu bine care din cei ce ședeau la masă îi zise în glumă : „știți că semenii cu Mirabeau !“

Epurescu sări în sus, își băgă mâna dreaptă în păr, mâna stângă în sân, și răspunse cu o adâncă convingere : „Așa este ; într'adevăr semăn cu Mirabeau !“

De atunci, e peste puțină se scoți din creerii alesului județului Vlașca că între dînsul și revoluționarul francez despre care vorbiți, este o mare asemănare.

Poate că fără această glumă, Epurescu ar fi rămas un băiat blând, un băiat bun, și nu s'ar fi apucat să hrănească gărgăuni în etajul de sus al capului său.

Zeflemeaua a schimonosit pe Epurescu, l'a nenorocit.

De la opt-zeci și cinci încoace, nu poartă de cât pălărie moale în cap, haine cenușii, sau de aceiași față cu obrazul său..... Ați înțeles ce fel de coloare e !

Când face curte, sgâește ochii par'că ar vrea să te trăsnească; nu se mai vede de cât albeața ochilor, iar sprâncenile se plimbă de la răsărit spre apus și înapoi.

Epurescu numește această privire „*le coup d'oeil de Mirabeau* !“

Când îți vorbește, începe cu un glas de basso adânc și apoi limba i se lipește de cerul gurei, parcă ar fi mâncat peltea de gutui care i a ramas în dinți.

Epurescu numește acest fel de a vorbi: „*la langue de Mirabeau* !“

Când umblă, își dă toată osteneala spre a pune în evidență un piept foarte problematic, spre a scoate la lumină niște mușchi mai problematici și niște pulpe cu desevârșire problematice.

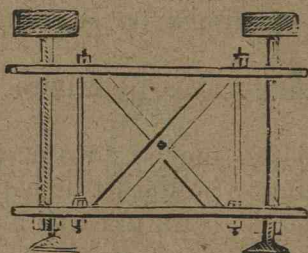
Epurescu numește acest demers: „*la démarche de Mirabeau* !“

Intr'un cuvînt, Epurescu e Mirabeau de la cap până la picioare și nu mai are de cât un vis: s'el lovească vârsatul ca să fie ciupit ca omonimul său.

Acum un an Epurescu-Mirabeau făcea opoziție, dar l'a convins nu știu cine că patria e în pericol, că partidul liberal național se va duce pe copcă, dacă nu'l va sprijini dînsul, și îndată Epurescu a ertat pe d. I. Brătianu.

Astăzi e mai mult de cât convins că dacă ar vrea el să se retragă, s'a dus patria la dracu.

In resumat, cu toate aerile de „dă cu barda în Dumnezeu“ ce ia Epurescu, se poate zice despre dînsul că este dacă nu: „*mielul* lui Dumnezeu, cel puțin *Epurele* lui Dumnezeu !“

EXPOZIȚIA COOPERATORILOR

Nu vor trece multe zile, și expoziția Cooperatorilor din țară are să se deschiză la Craiova.

Prietenul meu Butculescu, care de mai bine de zece ani 'și jertfește și punga și sănătatea și vremea, spre a ridica din ce în ce mai mult instituțiunea Cooperatorilor, umblă pe bete de nu știu când deja, ca să adune cât se poate mai multe produse ale industriei naționale.

Pictura, arhitectura, fotografia, sculptura, pielăria, cismăria și alte industrii vor juca un mare rol la această expoziție; dar și numele unora din persoanele ce contribuesc la această expoziție nu e de lepădat, de și persoanele ar fi bune de lepădat.

Știu spre pildă că într'un salonaș rezervat, se vor pune la iveală numai operele colectiviste și iată catalogul oficial al exposanților:

BELE-ARTE

SECȚIA A.

Pictura

1). Natură moartă—No. 69—de d-nu *Dim. Sturdza*. (Autorul a început să lucreze acest tablou încă de la vârsta de 40 ani).

2). Pește și mezelic (după Van-Dyck) de Stefan Bello. No. 50.

3). Capul S-tului Ion Brătianu pe tipsie — No. 1887—de un oposant.

4). Țigani la mâncarea bugetului, de Epurescu și Fundescu. No. 1886.

5). Efect de lună plină No. 100, de C. F. R.

SECȚIA B.

Xilografie

1). O casă părăsită. Nr. 1886 bis. de N. Ganea. (Atragem atenția publicului asupra acestui tablou care reprezintă pe autor părăsind casa *junimistă* în care a trăit; tabloul e făcut dintr'o singură trăsătură de condei).

SECȚIA C.

Arhitectura

1). Planul detaliat al unei burse de d-l Bilciurescu.

2). Ușa bisericii colectiviste de Carada. Nr. 1876.

3). Plan pentru băi cu aburi, pentru băi cu basin, băi cu duș, de beizadea Mitrașievski.

SECȚIA D.

Sculptura

1). Trunchiul lui Mercur, de Sefendache și A. Xenopol.

2). Cap sec; tera-cotă de I. Câmpineanu.

SECȚIA E.

Scrieri diverse-Muzica

1). Imnul *Kefereului* de Sparanghel.

2). Curs complet de exploatarea bugetului, predat la școala colectivistă, de Radu Mihai.

3). Artă de a înota ca peștele, de Sămăngropi.

SECȚIA F.

Argintărie

- 1). Cădelniță de aur pentru a tămâia nasul Vizirului, de Nebuneli.
- 2). Opt lingurițe de argint pentru a mânca câte-
ceva de la fie-care Minister, de N. Dimancea.

SECȚIA G.

Pânzărie

- 1). Pantaloni de dril, de Radu Mihaï.
- 2). Surtuc de madapolan, idem.

SECȚIA H.

Borangicuri

- 1). Gogoși, soiă ministerial, de Ferichidi.

SECȚIA I.

Pielaria

- 1). Piele tăbăcită din fabrica Balș, premiată cu
5000 lei, de N. Xenopol.
- 2). Piele tăiată, de frați Fremdensohn.

SECȚIA J.

Alămărie

- 1). Clistir de Dr. Cantemir.
-

NEBUNELI!

Să te cheme din botez Aristică când te mai cheamă și Pascal, să te cheme Năstase când te mai chiamă și Stolojan, este o întemplantare nenorocită. Dar, după ce te chiamă din moși strămoși Nebuneli, să dai peste un naș care te a botezat și Timoleon, este o adevărată catastrofă, o curată mascara!

Un autor dramatic, un Caragiali, un Millaud, sau un Armand Silvestre, își frământă creierii luni întregi ca să dibuească un nume caraghios și cu mare greutate isbutesc să scoată la lumină pe un Ipingescu sau Dulamă, pe un Lequelpudubec sau Petarade.

În vremea aceasta, pe țărmurile albastrii ale Dunărei, „*auf der schoenen blauen Donaü*“ cum zice Strauss, trăește un cetățean numit Timoleon Nebuneli, al cărui nume n'a fost pus până în ziua de astăzi în nici o dramă, în nici o comedie, în nici o revistă cel puțin.

Cu toate acestea, el joacă un rol de paiată; el se învârtește ba la dreapta, ba la stânga. Când te pomenești cu d. Cogălniceanu că se întoarce în partea în care curge apa, lucrul nu este surprinzător. El are o *peatră*... peatră de moară negreșit, și este supus din cauza aceasta legilor rotațiunei, mai ales când îl bate apa bugetului.

Dar pe Nebuneli, ce naiba l'a hotărît să scrie în ziarul *Galații* o epistolă prin care să ne destăinuască că după ce a batjocorit pe alegătorii colegiului al 2-lea comunal cu epitetele de „asasini, bătăuși, tâlhari și altele“ a crezut astăzi de cuviință să fie primarul acestor bande?

Ce l'a hotărît să urmeze ast-fel?

Mister, Timoleon, buget și Nebuneli!

Primarul Galațului nu ne dă nici o lămurire alta de cât că s'a născut liberal și Nebuneli, că are să moară liberal și Timoleon.

Apoi mai adaogă că el este național și Timoleon, — întocmai ca colonelul Pastia — și că are să fie mereu: național și Nebuneli!

Bun e Dumnezeu, și meșter e dracul, cine știe ce are să se mai întempe până la anul!

Cine știe dacă toți alegătorii orașului Galați nu se vor învăța acum minte și nu vor modifica câteva proverburî românești. De câte ori va fi vorba despre Timoleon Nebuneli, parcă îi aud zicând pe toți:

„De la *Nebun...eli* și de la beat,
Adevărul e lesne de aflat!

„De *Nebun...eli* și de muierea rea, fie ce înțelept fugе.“

„Nu e *Nebun...eli*, cel ce mânâncă șapte pâini, ci cel ce i le dă.“

„Un *Nebun...eli* aruncă o peatră în fântână și zece înțelepți nu pot să o scoată:“

„*Nebun...eli* nu asudă nici la vale nici la deal!“

Ear când Timoleon Nebuneli va ajunge adânci bătrânețe, când va pufni singur de ris, amintindu'și rolul de caraghios ce a jucat în anul 1887, el va zice — ca mângâere: — „*Nebun...eli* nu râde de ce vede, ci de ce și aduce aminte!“

VOEVODUL CANTEMIR!

Mergând svonul prin lume că în împărăția băilor de la Bălțatești, domnește în anul 1887 un Cantemir, întocmai cum a domnit peste țara românească Antiohie și Demetru Cantemir, am avut curiositatea să știu dacă este vre o rudenie între Cantemir fecior de domn și Cantemir despre care vorbii.

Dorind să viu în ajutorul celor ce lucrează la întocmirea istoriei noastre naționale, dorind mai ales să aflu dacă tulpina Voevozilor Cantemir s'a uscat sau a mai scos ceva la lumină, am căutat să văz mutra lui Cantemir Voevodul de la Bălțatești.

Ajungând la fața locului, m'am pomënit cu un domn înalt, slab, cu barba rară, îmbrăcat ca un këlner, care 'mă eși înainte, puse mâna pe bagajul meu și strigă: „Deschideți odaia No. 27!”

Întrebând pe unii și pe alții cine este acest domn, mi s'a răspuns: „Este Cantemir!”

O asemenea destăinuire mă mähni peste măsură și mă puse să cuget adânc asupra nenorocirilor omenirei, căci nu e glumă să constatați că un om

care se trage din viță domnească, a ajuns ober-kelner într'un stabiliment de ape minerale.

Fiind că însă omul nu merge la băi spre a aduna cugetări filosofice, ci spre a'și căuta sănătatea, am cerut să vie să mă vadă doctorul localității. Peste cinci minute m'am pomenit cu un domn îmbrăcat în uniformă de felcer și care semăna grozav la față cu kelnerul despre care vorbii.

M'a pus de am scos limba, 'mă-a căutat pulsul, 'mă-a scris o rețetă, și a plecat după ce 'mă-a spus că el este doctorul Cantemir!

— Ei! așa mai înțeleg, îmi ziceam eu, pe când făceam drumul la spițerie; iată cel puțin un reprezentant al dinastiei Cantemir care a ajuns ceva!

La spițerie am dat iar peste un Cantemir care 'mă-a făcut niște hapuri și care 'mă-a pisat niște prafuri.

La bae, băiatul care 'mă-a adus o firimitură de sare amestecată cu zece oca de apă, era tot un Cantemir; la masă, feciorul care se plimba cu farfuriile cu bucate de la unul la altul era asemenea un Cantemir; comptabilul care 'mă-a dat socoteala, tot Cantemir; zaraful care 'mă-a schimbat un bilet de două-zeci lei, tot Cantemir.

În sfârșit pe la orele zece seara, a intrat la mine în odaie un domn spre a mă întreba dacă: „am obiceiul să dorm singur!“

Acest domn era iar Cantemir!

În puține cuvinte de dimineată pênă seara, la ori ce pas făceam, de câte ori trebuia mai ales să cheltuesc măcar zece bani, mă întâlneam cu un Cantemir în frac, în surtuc, în uniformă sau în cămașă!

Speriat de numărul însemnat al acestei familii, cum nu se găsește de obicei de cât în neamul lui Israel, am cerut să vorbesc cu vr'un om de frunte din partea locului spre a ști și eu cum naiba s'au nemerit atâta frați care se semene leit unul cu altul.

Am fost condus la un deputat acasă, pe care 'l

am găsit lucrând la un proiect de lege spre a se opri Români de a mai merge la băi în străinătate, impunându-li-se de a merge numai la Bălțătești.

Când colo, ce să vezi? Deputatul meu era kelderul, era doctorul, era spițerul, era băiașul meu, în sfârșit era iar Cantemir.

Apelpisit, am sêrit într'o birje, am fugit la Neamțu; dar birjarul care mă ducea, era... tot Cantemir!

Doctorul nostru cumulează la Bălțătești în loc să cumuleze la București sau la Iași; Cantemir nu este fiu de Domn, Cantemir e fiu de clistir!

BUCUREȘTI-VAȘNA

Dupe un mers de aproape trei-zeci de minute, mașina vapoarașului ce face serviciu între Smârda-Rusciuk, trase trei fluerături ascuțite, roata începu să bată apele Dunărei mai repede și pe năbușite, vaporul făcu un semi-cerc și apoi se isbi de schele. Atunci, un fel de bulgar care cumula îndatoririle de chelner, controlor de bilete și marinar, asvârli pe țermul vecin o frînghie unui alt bulgar care o legă puternic de un stâlp și puserăm piciorul pe pământul blagoslovit al prazului.

Un militar mustăcios și bărbos ajutat de doi cazaci jerpeliți 'mî ceru pașaportul, 'l examină cu băgare de seamă și spre a 'mî dovedi că sunt liber se întru în Rusciuk, îmi dete brânci și 'mî trase un ghiont care mă făcu să sughiț de trei ori din a-dâncul pântecelor și se 'mî închipuesc că mă pome-nește dumneiei în București.

Eram foarte dispus să protestez, dar 'mî-am adus aminte la vreme că nici protesturile Rusiei nu au trecere azi în Bulgaria, dar încă ale mele.

Prin urmare am pornit'o la otel pe jos, urmat de un turc care 'mî ducea calabalâcul în spinare, în ciuda birjarilor, și dică a *harabagiilor* cum le zice acolo.

Alături de hotelul Isla-hale unde m'am coborît, zăresc o casă mare asupra căreia fâlfăe steagul na-

țional; în curte dorm pe iarbă vre o zece soldați cu puștile lângă dênșii. Ei dorm *bulgărește*, adică sunt întinși pe burtă.

La poarta din față sunt la ceas patru soldați, iar pe ferestrele camerilor de jos ale acestei case zăresc o sumă de ofițeri culcați în aceeași poziție națională.

Mi se spune că acolo e palatul regentei; eu crezusem în prostia mea, că e o cazarmă de cazaci sau un post de pompieri.

La Rusciuk, te simți încă par-că ai fi într'un orașel din țara românească; găsești să dormi, și să dormi singur fără Pleoșnița într'un pat; găsești să bei, găsești să mănânci. Dar de la Rusciuk în colo se te ții!

Ca să ajungi la Varna, faci în aproape opt ore un drum care l'ai putea face în patru ore. Drumul de fier umblă cu repeziciunea unui car cu boi; aceasta mi-a dovedit-o un măgăruș care sperându-se pe câmpie când trecea trenul și rupînd-o la fugă, a ajuns la stație o jumătate de ceas înaintea noastră!

Zeu nu e minciună!

În timp de opt ore, până când se ajung la Varna, n'am făcut de cât să mă gîndesc la frumusețea mării, la bastimentele ce se încrucișează mereu în fața portului, la talazurile turbate ale apei ce se isbesc de stînci, la odăița de la otel de unde voi putea să văz acest spectacol măreț.

De aceea, îndată ce mă urcai în birje la Varna, spusei birjarului într'o limbă românească amestecată cu o vorbă rusească și o jumătate de vorbă bulgărească, să mă ducă la un otel pe malul mării.

Otel pe malul mării, îmi spuse birjarul, nu e nici unul. El îmi vorbi românește curat și mă duse la cel d'ântei han din localitate, situat în centrul orașului și numit „Hôtel de la *grande* Russie“. Ați auzit bine, e *grande* Russie, se nu credeți că este *petite* Russie!

Ca să ajung acolo, am dat peste niște strade atât de strimte, în cât când se întâlnesc doi oameni față în față venind din puncturi opuse, unul e nevoit să se întoarcă îndărăt ca să poată trece cel alt!

Cam aproape așa am pățit'o eu: caii birjei mele întâlnindu-se bot în bot cu caii altei birji, amândoi harabagi s'au coborît după capră și au început o gimnastică de o jumătate de oră spre a da trăsorele înapoi până la capetul stradei.

Apoi birjarul meu a pornit'o pe jos înainte ca să se încredințeze că circulația nu va mai fi întreruptă; a trimes răspuns pînă la capătul uliței ca să nu ne mai iasă nimeni înainte, și ast-fel am putut să-mi fac intrarea triumfală în hanul de la „grande Russie.”

Aoleo! ce'am pățit! Acum să vedeți!

Il signore Marchatelli, antreprenorul otelului de la *grande* Russie, mă conduse îndată într'o cameră mobilată cu un pat de lemn și tot ce trebuie spre a nu putea dormi în liniște, o masă cu trei picioare (un picior pierise negreșit în ultimul resboi rusoturc) și un scaun de pae pe jumătate mâncat nu știu de cine.

Fereastra mea care da pe stradă, n'a fost nevoie să o deschiz, căci dînsa nu se închidea nici odată, și ast-fel — ulița fiind foarte strimată — am avut imediat deosebita fericire de a vedea în casa din față pe un cetățean bulgar care se scărpină cu mult foc, gîndindu-se poate la prințul Coburg!

Alergînd după un spectacol mai plăcut, am pornit îndată pe malul mării unde nădăjduiam să rămăi uimit în fața frumusețelor mării.

Pe malul portului nu sunt de cât patru cinci case particulare și în port nu zăreșc nici un vapor, nici un bastiment, nici o corabie.

Bulgarii și bulgăroaicele din localitate, despărțiți de un cazac care păzea cu sabia scoasă, și luaă tocmai baia.

La dreapta se scîldaă femeile cu copiii, la mijloc

sta cazacul (pe mal bine înțeles) și la trei-zeci de pași mai departe erau bărbații amestecați cu câinii, cu caii și cu măgarii.

La Varna sunt vre-o două-zeci de cabine de lemn în care poți să intri și să te desbraci când vrei să ieși bae și să se ți se fure punga; în schimbul unei sume de 30 de bani, antreprenorul ți dă și un cearceaf mare ca o batistă ca să te ștergi pe tot trupul. Dar două-zeci de cabine nu pot ajunge pentru două, trei sute de oameni; de aceea, Bulgarii au luat obiceiul să se desbrace pe malul mării și apoi după ce și au luat baia, să se usuce la soare.

Ei mai au și alt obicei, dobândit prin practică. Părăsesc marea umblând numai într'un picior ca să nu umple de nisip pe cel-l'alt; apoi îl încalță, schimbă piciorul, pornesc iar la mare înapoi ca să spele piciorul plin de nisip, și reîncep aceeași călătorie, ca la Șodron.

Alții, mai înțelepți, se îmbracă mai înteiu, își iau cismele și obielele în mână, intră iar în apă, încăleacă pe măgarii care-i au însoțit și se întorc drept acasă!

Trebuie să știți că la Varna, dobitoacele joacă un mare rol, fie zis fără alusie la locuitori.

Indată ce te culci, începe un concert dat de câinii din mahala, concert care ține până la două-sprezece din noapte.

La această oră începe o melodie pisicească de cotoi și pu de pisici, căci bulgarii au obiceiul să nu-i arunce și în fie-care casă se găsește un regiment întreg de asemenea dobitoace.

Pe la 5 de dimineața vine rîndul catârilor, care și reclamă hrana într'un *hi! ha! hi! ha! hi! ha!* prelungit până la șapte când îi înlocuște miorlăitul copiilor.

Apoi, concertul devine general: e o amestecătură de câini, pisici, copii și catîri!

Ai crede că e musica lui Wagner!

După bae, lumea pornește în grădina publică unde găsește ca să-și potolească setea, cafea turcească și limonadă ca aceia ce se vinde la noi pe piața teatrului.

Această băutură părându-mi-se prea caldă, am îndrăsnit să cer cafegiului o bucatică de gheață.

El s'a întors îndată cu un bulgăre de gheață în mână și fără multă vorbă, mi l'a trântit în limonadă.

Nu-î mai lipsea de cât să-și spele și mâinele în paharul meu.

Toate casele și toate stradele din Varna se aseamănă unele cu altele întocmai cum un colectivist seamănă cu alt colectivist: ulițe strâmte, case cu două caturi. Catul d'înteu este de pietriș și ferestrele sunt cu fiare.

Catul de sus este de scânduri, cărora nu le a făcut pene acum nimeni pomană să le dea foc.

Balcoane nu se pomenesc, dar fie-care casă are pe acoperiș un fel de salon deschis, pe care, în timpul zilei, locuitorii se așează spre a resufla, iar în timpul nopții pisicile se dau la dragoste în ciuda locatarilor de sub dênsele!

Vin momente când încep să te treacă nădușelile.

Ai poftă să cânti :

*Strâng în brațe plapoma
Crezând că ești dumneata!*

În toată Varna nu am văzut de cât trei case în adevăr frumoase, zidite după stilul european și pe malul mării.

Am crezut mai înteu, că cel puțin una din ele trebuie să fie locuința fostului Domn *Alisandru Batinbergu*—cum îi zic Bulgarii,—am crezut că trebuie să fie vre-o casă de sênătate, sau villa vre-unui bogat *tuca naglava*, dar m'am înșelat.

Dragomanul otelului m'a spus că este un stabiliment internațional care pe franțuzește s'ar putea

numi *hospitalité de nuit*, clădit de primărie și închiriat tot de dânsa cu 9000 de lei pe an unei dame bine-voitoare.

Primăria bulgărească a voit să pue în practică zicătoarea latinească : „*Utile dulci*“.

Eu unul, jur pe viitorul lui Ștefan Bello că nu știu cum sunt împărțite camerele acestui templu.

Plimbarea pe malul mării, aerul sărat pe care 'l înghiți, și nevoia de a te deștepta o dată cu soarele pentru că nu poți dormi din cauza concertelor animale despre care am vorbit, 'ți deschid pofta de mâncare într'un chip nepomenit.

Nicăeri mai mult ca la Varna n'ai fi în stare să mânenci fript pe un colectivist.

Din nenorocire, bucătăria e foarte slabă aici, mai ales când n'ai stomachul tare. Să poftească nenea Pană Pencovici la Varna și atunci să vedem dacă birtul de la Călimănești n'are să i se pară ținut de *Lucullus*.

Pui fript boerilor, pui fript la dejun și pui fript la prânz, asta 'ți este tainul, sau altmintrelea să te ții; poți să o pornești direct la Carlsbad sau la Vichy dacă ai avut îndrăzneala să 'ți bagi botul în untul bulgăresc.

Până în ziua de astăzi am rămas cu tăeturi la stomach!

După cinci zile de adăstare, mi-a sosit în sfârșit știrea înveselitoare că prințul Coburg are să se coabore la Lom-Palanca.

Mi-am strâns repede bagajele și am pornit la gară, căci trenul urma să plece la 6 ore după spusele indicatorului căilor ferate.

Trenul n'a plecat de cât la 8 și s'ar fi putut chiar întâmpla să nu plece de loc, dacă nu sosea vaporul din Constantinople, căci așa e obiceiul pe acolo: dacă vine vaporul, trenul pleacă, dacă nu vine „să pofțiți altă dată!“

La patru ore fără câte-va minute, m'am apropiat de București.

Când am zărit câmpiile Filaretului, când am văzut coșurile serecăcioasei fabrici de chibrituri de la stația Dealu-Spirea, când m'am simțit cu desăvârșire scăpat de tot ce miroase a țară bulgărească, mi s'a părut că am să pui piciorul pe pământul raiului.

Când am zărit berăria lui Luther, doar că nu mi a venit leșin de bucurie că n'am să mă beau sifon de Varna ; iar când m'am dat jos din tren îmi venea să strig : „*Să trăiască România !*“

Zeu eram chiar dispus să sbier : „*Să trăiască d-l Brătianu !*“ dar mi-am adus aminte la vreme că fac parte din opoziție.

M'AM ARSI

Presa germană și-a îndeplinit datoria de a da publicității toate amănuntele călătoriei împăratului Wilhelm, de la Berlin și până la Gastein.

Presa română nu trebuie să rămâne mai pe jos, și este dator să comunice publicului oare care amănunte asupra călătoriei ce face prin țară d-nu Radu Mihai, ministrul de interne,

Plecat din București Sâmbătă dimineață, fără pantaloni de dril, cu toate că era o căldură tropicală, ministrul de interne ocupa un compartiment separat dintr'un vagon de clasa I-a, din preună cu adjutantul său Trei-pe-margine, zis și Stanian ploșteanul.

Drumul era lung, plictiseala mare și pâcla de nesuferit.

După o lungă convorbire asupra evenimentelor de la Galați și de la Monaco, ministrul de interne se întoarse către adjutantul său Trei-pe-margine și-i zise :

— Eu propui să-i tragem un stos, un pichet sau ceva așa.

— Rezon ! respunsse Stanian ploșteanul.

Câte parale partida și ce jucăm ?

— Jucăm „Trei-zeci și unu“ că e mai lesne, și o sută de lei partida ; o sută de lei noii noiișori, ești acum din tarapanaua lui Carada.

— O sută de lei, delicat bărbat ! Fie, primesc ; scoate cărțile !

Să scoți cărțile, e lucru lesne la club, lucru lesne chiar acasă, dar lucru greu pe drum, mai ales când ai comis neertata greșală să pleci în călătorie fără ele.

Inchipuți-vă un avocat mergând la tribunal fără codicele civil, un agricultor mergând la câmp fără mașină, un Radu Mihai călătorind fără cărți, adică fără cea ce legea numește : uneltele profesionale, și veți înțelege îndată cât de critică era pozițiunea.

Din fericire, Stanian ploeșteanu, supranumit Trei-pe-margine, avu o idee luminoasă și întorcându-se către șeful departamentului din năuntru îi zise :

— Suntem scăpați ! Am găsit mijlocul să înlocuim cărțile de joc, am găsit un mijloc ca să numărăm puncturile. Să imităm fle-care pe Sfântu Ilie când se plimbă cu faetonul prin ceruri și acel din noi care va face cel mai mare număr de *Sfântu Ilie*, câștigă partida. Nu uita că 31 bate pe două ași și că două ași sunt mai mare de cât 14.

— Fie, răspuse Radu, deschizând geamurile fără să spue pentru ce. Primesc. Ai cuvântul !

Stanian dovedi îndată că cuvântul este ca *Vântul*, precum zice proverbul românesc, și după ce vorbi în acest mod de câte-va ori zise :

— Patru-spre-zecé ! Mă opresc !

Radu era încremenit, nuși închipuia că Stanian e în stare să vorbească așa mult, de și nu pe nerăsuflăte.

De o dată, ușa care despărțea compartimentul ministrului de interne de vagonul de alături se deschise, și generalul Cernat intră cu sabia scoasă, parcă ar fi voit să taie și dânsul ceva.

— Unde e ucigaşul, întrebă generalul ? Unde e ?
căci am auzit detunările revolverului şi am venit
să te scap.

Atunci d. Stanian îi destăinuie imediat că nu era
vorba de nici un atentat şi îi tălmăci noul sistem
de a juca „Trei-zeci-şi-unu“ după metoda lui Sfân-
tul Ilie.

Generalul scoase îndată o sută de lei şi ceru să
ia parte la concurs ; apoi cu o rivă nepomenită
produse de două ori comotivni puternice în stra-
turile atmosferice, ca să dovedească că nu este
certat cu fenomenile fizice.

Patru-spre-zece al lui Stanian era curată glumă ;
de aceea generalul se opri şi preţuind singur pro-
ducţiunea sa, zise :

— Doi aşi !

Ministerul de interne era cu desăvârşire perdut,
numai avea nici o nădejde, căci singur trei-zeci-şi-
unu putea să-l scape.

Dar îşi luă inima în dinţi şi începu să numere
şi pe seama lui, după ce numărase pe seama ce-
lor-l-alţi :

— Unu ! trei ! zece ! două-zeci ! două-zeci şi cinci !
două-zeci şi opt, şi nouă ! trei-zeci....

’I mai lipsea un singur punct ca să câştige par-
tida, de aceea se propti din toate puterile şi... şi...
zise :

— M’am ars ! Am tras o figură !

Nenorocitul Ministru de Interne trecuse la *Exter-
ne*... fără decret !

PE LATINEȘTE!

Observând că limba românească a ajuns :

Terchea, berchea
Trei lei perechea,

că în ziua de astăzi toată lumea vorbește românește în țara noastră, chiar și țigani, d-nu Remus Opran, fostul prefect al Constanței, s'a gândit că ar face bine să rostească un discurs în limba latinească, în ziua când a fost inaugurarea statuei lui Ovidiū.

Idea mi s'a părut foarte nemerită și înțeleaptă.

Mai întâiu, un bărbat levent e dator să nu-ți vorbească de cât limba pe care o înțelegi și fiindcă răposatul Ovidiū nu știa de cât latinește, d-nu Remus Opran s'a crezut ținut să nu-l încurce cu româneasca, pe care poetul nu avusese încă vreme să o învețe la liceul Sfintu Gheorghe din vechime.

Ex-prefectul Constanței a mai fost călăuzit și de altă idee când a trâncănit două ceasuri pe latinește în fața nesimțitoarei statue de bronz : a voit să în-

funde pe d. Sturdza care nu'i a răspuns de cât măneste și pe primarul orașului pe care l'a zăpăcit în ast-fel de hal, în cât bietul om a răspuns : „Năvălirea atâtor oameni în cap cu ministrul Sturdza în Constanța, dovedește că Ovidiū a murit aici !“ (textual).

Administrația a luat imediat măsurile cele mai strașnice pentru ca nu cum-va publicul în cap cu d. Sturdza se mai năvălească în alte orașe, cea ce ar produce îndată o mare încurcătură și ar face să se crează că Ovidiū a putut să moară alt undeva !

Dar serbările cu Ovidiū nu sunt încă sfârșite și ministrul instrucției publice a făgăduit că are și dânsul să vorbească latinește pe ziua de astăzi.

Procurându-mi un extract după discursul ce va rosti d. D. Sturdza, mă grăbesc să'l comunic cititorilor noștri.

Iată'l :

Benigni atque amicissimi colectivisti !

Ho die, est dies onomastica magni poeti et berbanti Ovidii, supranumitus Nassone.

Ille scripsit „Artam facere dragostem cum numerosos chițibușuros ; illam artam ego non cognosco, sed alter dixit mihi !

Bona est, non bona est, iste alta treaba est !

In una buna dimineața, Ovidius tipărvit unam broșuram contra imperatorem, sub nomine „*Spionus germanicus !*“

Est illud quidem, în magna laude ponendum, sed Augustum se fecit foc et missit Ovidium surghiunum.

Accipienda plaga erat, sed ego ipse scripsi broșuram „*Spionus prusacus*“ et non surghiunus sum !

Tantum mutatus ab illo !!

Benigni atque amicissimi colectivisti !

Ovidius erat un porcus in chestiones de femeas, et quanquam habet statuam suam în Constanța ;

si volete erijere meam mutram în Bucureştum aut
în altram urbem, rogo vos săpare in marmoram se-
quenta verbă :

VIATOR STAI!

HIC JACET MITITICUS STURZICUS!

EXCREAVIT, LINGEVIT,
ET ITERUM EXCREAVIT OMNES ET OMNIA!

*Erat minusculus, infirmusculus, imbecilisculus et
impotentisculus.*

Geografia Colectivistă!

Societatea geografică română, punând la concurs mai multe lucrări geografice și făgăduind un premiu pentru cea mai bună operă de acest fel, vreau să-mi încerc și eu norocul cu scrierea de față.

După o experiență de mai mulți ani, am crezut că sunt dator să scot la lumină micul meu „Manual de geografie colectivistă“ atât de trebuincios tinerilor care se vor hotărî să facă mici sêu mari preumblări prin bugetul Statului.

După această precuvântare, dați-mi voie să încep.

Țara se numește o întindere de pământ ai cărei locuitori nu vorbesc aceiași limbă, de oare-ce adesea: „*Bașca vorbim și bașca ne înțelegem*“; nu aū aceiași obiceiuri, căci unii buzunăresc și alții sunt buzunăriți; nu sunt supuși acelorași legi, căci unii sunt guvernamentali și alții oposanți.

La această regulă, nu este de cât o escepțiune în favoarea d-lui Mihail Cogălniceanu care se înțelege cu toată lumea, din care pricină s'a și poreclit singur „*Omul țerei mele*“.

Țara noastră se numește **România**; noi îi mai zicem și moșia noastră; pentru acest sfârșit fie-care

cerem de la dânsa un mic sau mare venit zicând vorbele că : „Sunt și eu Român !“

România se împarte în județe și județele se împart între colectivități.

Județele principale ale României sunt : Județul Pavel-bărbieru zis și Stătescu. județul Chirițopolo, județul Athanasiu, județul Săveanu, județul Simulescu.

În fie-care județ se găsesc mai multe plăși și comune ; în fie-care plasă și comună sunt mai mulți sub-colectiviști.

Toate județele țerei sunt foarte bogate și au producțiunile lor speciale. Spre ecsemplu : Ilfovul, Covurluiul și R.-Vâlcei produc bâte pentru alegeri ; Tulcea produce brice și foarfece de tuns și ras ; Dobrogea va produce pietre cu și fără inscripții pentru nenea Mihalache.

După ce vorbiți despre pământ, să'mi dați voie să vorbesc despre apele curgătoare.

Știți copii că apele curgătoare vin din părțile cele mai ridicate către cele mai joase. Apa curgătoare cea mai mare a României este **Bugetul**, căci el vine de sus de tot și se tot duce până la vale mereu unde se găsesc aprozii și epistații.

România în privința acestor ape curgătoare se împarte în numeroase *Bugetase*, de unde poate să bea tot omul dacă știe să plece capul până la matca lui.

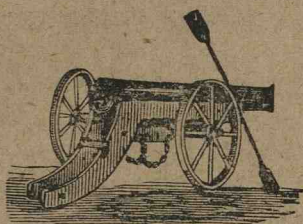
Unii bărbați mai pișicheri știu să bea din mai multe ape de odată ; aceștia se numesc cumularzi.

Clima țerei românești era foarte ciudată odinioară : sunt oameni care au putut să poarte pantaloni de dril în timpul iernei și palton căptușit cu vată în August. Acum însă clima s'a îndreptat.

Era să sfârșesc manualul meu fără să vă spuie care este capitala țerei.

Capitala României este Bucureștii, și Carada este *capitalul* Bucureștilor...

Dobânzile le mănâncă tot el !

PAVEL BĂRBIERUL!

Prefectul județului Tulcea e un om foarte nestatornic — nestatornic, nu despre partea inimei în ale cărei adâncimi n'am ce căuta — dar nestatornic în cea ce privește alegerea unei meserii.

A început prin a îmbrățișa vițejeasca meserie a armelor și îndată ce oștirele au alergat spre Dunăre, Pavel Stătescu cu o bărbăție nepomenită, însoțit de căpitania sa, a alergat la hotarele... franceze și s'a apucat să învețe dreptul.

Neapărat că înainte de a lua această hotărîre, a fost o luptă crâncenă între vitejia căpitanului Stătescu și înțelepciunea legistului Stătescu.

Căpitanul Stătescu vrea să se bată; legistul Stătescu vrea să învețe dacă războiul în care pleca era drept, din punctul de vedere al dreptului gingtelor.

Legistul Stătescu a înfundat pe căpitanul Stătescu, și l'a făcut să nu meargă la bătălie, ci să se dea demisia din armată, în urma însă a unui război la care nu asistase.

După câțiva ani de studiu, atunci când Pavla-

che ajunsese mai tare în dreptul internațional de cât chiar Martens (a nu confunda cu Martens care cânta *la 'a ita* în grădina Stavri pe la 1880) atunci, zic, când Pavlache era în stare să ajungă profesor de drept, s'a lepădat de magistratură și a intrat în administrație.

Fără să se turcească, s'a pomenit pașă în Tulcea unde a stăpânit și mai stăpânește încă până în ziua de azi.

De cât va timp însă, Pavlache e cuprins de frigurile nestatorniciei, blestematei nestatornicii care l'a făcut să se lepede mai întâi de oștire, pe urmă de magistratură și acum de administrație.

Pavlache Stătescu voește să fie comersant și dă adesea dovezi pipăite despre felul de comerț ce voește să întreprinză.

Pavlache voește să se facă bărbier.

Prin luna Mai, s'a manifestat la prefectul județului Tulcea, primele simptome ale frigurilor bărbieresti: el a început să tragă perdaturi tuturilor funcționarilor de sub ordinele sale.

Mai târziu, îndată ce întâlnea un oposant care i arăta colți, Pavel Stătescu propunea guvernului să l autorizeze să scoată măselele oposantului — întocmai parcă ar fi și fost bărbier.

La 15 Iunie, simptomele au ajuns și mai grave: Pavlache Stătescu, știind că în atribuțiunile bărbieriei intră și punerea lipitorilor, ajunsese o curată lipitoare pentru județul Tulcea și sugea cât putea.

Dacă n'a crăpat, nu este el de vină.

În sfârșit la 3 August, prefectul bărbier își ascuți bricele, își ascuți foarfecele și tunse la piele pe cetățeanul *Cheladino*, un nume predestinat pentru *chelic*.

Ce se va mai întâmpla mâine nu știu, căci organele guvernamentale pretind că *Cheladino* n'a fost ras de prefect, pe când organele opoziției susțin că *Cheladino* a fost ras de prefect.

Chestiune gravă, foarte gravă, pentru care nu mai rămâne de cât numirea unei anchete la fața capului cu pricina spre a ști dacă Cheladino e cu barbă sau fără barbă?

Academia a isprăvit cearta în privința barbei lui Ștefan cel mare; n'ar fi rău să se mai ocupe puțin și de barba lui Cheladino. Academia va constata poate că acest *Cheladino*, a fost *chel... odinioară!*

A M I N T I R I I

Vineri 4 Septembrie 1887, a fost ziua onomastică a *Kefereului* lui C. F. R., zi în care Stoica Alecsandrescu în loc să dea față cu dușmanul său a alergat la mijloace strategice și l'a luat pe la spate, din care pricină nu s'a lovit nas în nas cu d-nul Robescu.

Prin urmare, Vineri 4 Septembrie, conform datinelor din vechime, s'a celebrat această zi onomastică cu o mare pompă, cu o pompă pe care ași putea-o numi barometrică spre a păstra culoarea locală.

Au fost rugăciuni, au fost temenele, au fost măntăni făcute la partea locului, și apoi d-nul C. F. Robescu 'și-a acoperit talismanul, lăsându'l în disponibilitate până la anul viitor, pentru infirmități dobândite — nu în eșercitiul funcțiunei — dar cel puțin pe câmpul de război.

Aceasta s'a petrecut la 4 Septembrie. A doua zi, adică la 5 Septembrie, anul una-mie-opt-sute-opt-zeci și șapte, la orele un-spre-zece de dimineață, a fost

onomastica zilei în care era să mânânc și eu trântea de la Tâmbaci indignați în contra mea — nu știu, zeu, nici până acum pentru ce.

Din fericire, m'a făcut mama cu niște picioare lungi ca de aici până în Giurgiu, am mai luat și eu obiceiul să săr gardurile cam timpuriu, și ast-fel am putut scăpa prin fugă. Am sărit gardul care desparte curtea *Epocei* de curtea d-lui Poroineanu, cu toate că acolo nu mă atrăgea dulcele chip al ficelor zeiței Venera, și am intrat în odăa vizitiului, cu care am stat de vorbă două ceasuri, discutând despre influența bătelor asupra ziaristiceii în genere și asupra mea în particular.

La unu după două spre-zece, am părăsit pe binevoitorul meu salvator și am sărit într'o birje cu coșul ridicat, după ce m'am uitat cu coada ochiului și la dreapta, și la stânga și înapoi, — mai ales înapoi — ca să mă încredințez că „înapoiul“ meu nu va avea soarta respectivului lui C. F. R.

Aș fi fost dar și eu în drept, astăzi 5 Septembrie, să sărbătoresc onomastica zilei în care am scăpat de trântea.

Aș fi fost în drept să pu muzica vre-unui regiment de linie să mi cânte marșul :

Aud un sgomot de bâte

De bâte , de bâte,

Apoi să pornesc în agialic la gardurile peste care am sărit, la grajdurile în care am stat ascuns.

N'am făcut nimic din toate acestea, pentru că de acum înainte nu mă mai tem de bătaia indignaților.

M'a liniștit *Agencia Havas* prin depeșile sale de zilele trecute care povestesc că la Sofia -n ziua de 1 Septembrie a fost o trântea și o păruială pe socoteala gazetarilor opoziției locale.

Prin urmare Ulmeni și Toboci au emigrat în Bulgaria și și exercită profesiunea acolo.

Cu toate că legea în contra cumulului nu s'a votat, nu crez pe indignații noștri în stare să cumuleze și la Sofia și la București.

Ar avea nevoie de bâte electrice; și de o cantitate n'avem de cât stâlpurile de la telegraful electric.

CHELADINO!

Afacerea cu barba Cheladino de la Tulcea, luând proporțiile unei feeri în cinci acte două-spre-zece tablouri și o apotheosă, redacția ziarului *Epoca* a bine-voit să-mi dea delicata misiune de a vedea pe doctorul Cheladino și chiar de a-l *interwieva*,—cum se zice pe englezește—când vrei să spui că ai stat de vorbă cu un bărbat înalt prin poziția sa socială sau prin poziția barbei sale.

Intrând în camera ocupată de doctorul cu pricina, după ce—bine înțeles—m'am ras și eu pentru această împrejurare, l'am întrebat;

— Mă rog, cu doctorul Cheladino am onoare?

— Chiar eu, răspunse d-sa, și ca să vă convingeți, n'aveți de cât să priviți capul meu, pe care-mi port numele meu de familie.

Intr'adevăr, d-sa era cât se poate de *Cheladino*,

— Domnule doctor, urmaș eă, aș dori să știu cum stă treaba cu barba d-tale? Ai fost ras sau n'ai fost ras?

Doctorul care mă primise cu barba sa și cu multă amabilitate, îmi răspunse printr'o țiripeală cam grețească :

— Ascultă-mă bre, adelfe. Iu sunt di sumunța grețeasca si vre se fi bine si cu unu si cu altu, se fi ena mu che ena su cu toți. Asa si cu barba mea; sunt si cu barbu si fara barba.

La Tulțea în toate zilele sunt cu barba a la Bulanzé ca acum, pentru că asa porta barba d. ispravnic Pavlache Staiescu.

Daca vine în Dobrodza ministru Bratianu las se erească barba megala à la Popazu.

Daca vine Ministru Ferichide, trag, ena, dia, tria cu brițiu la mijloc, si remun cu favorite.

Dacă vine Ministru Nacu, trag si un perdaf peste tot si remun rotund la obraz ca o țuțună.

Daca se schimba stepunirea si vine la putere cocono Mihalache Cogolniceanu, am de ghind să las un barbison.

Dupe aceste cuvinte doctorul Cheladino mă strânse de mână cu prietenie și'mi zise :

— Kalimera musu.

Îi raspunsei și eă : Kalispera chirie, și plecai cântând :

Era oare cu putință

— Dupe cărți, după stiință,

Ca un om cât a trăit

Să nu se fi bărbierit ?

Și acum sunt în stare să încredințez pe toată lumea : că Cheladin oare barbă, că a fost o barba....rie din partea opoziției să susție că doctorul a fost dus la bărb.....ierie, că doctorul locuește aici în su.....barbia Barba....tescu unde cântă dintr'un org de barba....rie!

Fostul Lozovean!

În rafturile librarilor, mai ales din orașele de mână
două, se găsește ecspusă spre vînzare alături de
„Povețele lui Cilibi Moise“ și de „Istoria Haiducu-
lui Jianu“ o carte de vre o două sute de file, cu
titlul „*Secretarul universal*“.

Acest volum conține, întocmai ca un dicționar de
medicină, numeroase rețete spre a cere prin scris
câte ceva. E plin de modeluri de stil epistolar. A-
colo găsești cum trebuie să scrii unui Ministru și
cum se cuvine să sfârșești epistola d-tale prin cu-
vintele sacramentale: „Sunt cu tot respectul, d-le
Ministru, al d-ei voastre prea plecat și supus serv...“

Acolo se spune, că atunci când dorești să *declari*
amorul d-tale unei tinere de calitate întîiu, trebuie
să-i scrii „Domnișoară,“ iar dacă tînăra e de calitate
inferioară, poți să-i zici „Angelul meu!“

Acolo în sfârșit se spune, că unui unchiu, căruia
dorești să-i tragi o clapă de o sută de lei, trebuie
să-i scrii: „Scumpu! meu unchiu! — Mai întîiu
de toate doresc să aflu de sînatatea d-tale. Eu —

slavă lui Dumnezeu — mă aflu sănătos, dar aş avea nevoie de o sută de lei pentru a plăti inscripțiile mele...” și cele alte !

Pentru ca opera intitulată „*Secretarul universal*“ să fie complectă, nu’i mai lipsește de cât un model de stil epistolar, cum se cere spre a fi primit ca redactor la „*Voința Națională*“.

Acest model se va concepe în curând de către fostul *Lozovean*, care scrie cu toptanul la ziarul în chestiune.

Fostul *Lozovean* căruia nu’i mai vine la socoteală să spue că se numește Popazu, e un adevărat izvor din care țîșnește o sumă de amintiri literare, și precum d. I. Brătianu desgrăpă toți morții când vorbește în Cameră, ast-fel fostul *Lozoveanu* desgroapă toți morții, când scrie în „*Voința*“.

N’am nevoie să fac alt-ceva de cât să transcriu un articol al său.

Iată’l :

„Omenirea merge înainte și nimic nu o poate face să meargă înapoi, — zice distinsul scriitor de Pradt — și de aceea voi merge și eu înainte. Oare dacă cel ce m’a lovit ar fi un măgar — precum zicea Socrate lui Kriton, — ar fi trebuit să mă opresc în loc și să mă bat cu el? Negreșit nu. Eu merg cu omenirea înainte, zicând ca vechea constituțiune engleză : *The King cannot the wrong!*“

„Știu dinpreună cu Schiller, că lumea e deprinsă a înegri tot ce lucește, și apoi a spus și Beaumarchais : „*Calomniez, calomniez, il en restera toujours quelque chose!*“

„Lupte zadarnice în contra mea!

„Zadarnice, căci târziu se deșteaptă Frigienii, precum zice Jacobi.

„Garnier Pagès și Bluntschli să vorbească !

„Ce a făcut armata lui Ludovic al XIV în anul 1693 ? Cine nu o știe ! A prădat bandierele pom-pelor împărătești : *hastas vexilliferas!*

„Schober !

„Schneider !

„Wurst !

„Iar eu, eu fostul Lozovean rămăi adevăratul patriot, care nu aştept nici o resplată — precum zicea tribunul Rienzi !

„Fiul Alpelor !

„Marea de Marmara !

„Apele Bosforului !

„Da ! vreaŭ să perz or-ce nădejde — precum spune Corneille, dar vreaŭ să se ştie că cei ce se cred infailibili, sunt cele mai stupide dobitoace — precum a zis Frederic al II.

„Şi voi zice pururea :

„Cesar !

„Tyrteŭ !

„Socrate ! şi vice-versa !“

.....
Acest model de stil epistolar, înainte de a se da la tipar, va fi supus esaminărei unei comisiuni literare... era să scriŭ medicale !

AER! AER!

Precum Calvin și Luther—a nu se confunda cu berarul care poartă acelaș nume—aū reformat biserica, tot ast-fel și d-nu Dimitrie Sturza 'și-a băgat în cap să reformeze învățământul public.

Pentru acest sfârșit, a început prin a face un proiect de lege, care doarme de o cam dată în dealul Mitropoliei, și până când se va deștepta, piticul de la ministerul instrucției caută cu or ce preț să facă ceva spre a mări la copii gustul pentru carte.

Aducându-și aminte că poetul Goethe căuta în vătătura cu lumênarea de vreme ce striga: „*licht! mehr licht!*“ adică pe românește: „lumină! mai multă lumină!— d-nu Sturza a voit să ajungă la acelaș rezultat prin aer.

De acea, a adresat imediat o circulară directorilor de scoale, ficsând numărul metrilor cubi de aer la care are drept fie care plămên de scolar, întocmai cum se ficsează cantitatea de fasole și de malai a pușcăriașilor!

Scoalele fiind cam mici, directorii respectivi, după ce aū rugat pe fie care scolar în parte să 'și înghiță cantitatea de aer la care are drept cu înalta și igienica autorisație a d-lui Sturza, directorii de scoale, zic—s'aū pomenit că rămân o sumă de băeți neae-

risiți, o sumă de băeți care stigau : „Dă'mi aer ! Domnule profesor, dă'mi aer !“ cu aceeaș voce ascuțită cu care strigau înainte : „Dă'mi papă !... Dă'mi papă !“

De acea, imediat acești copii au fost dați afară din școală, adică trimiși la aer curat, unde se vor face negreșit, dacă nu burdufi de carte, dar cel puțin burdufi de aer.

Năbușeala ce simte actualul ministru al instrucției publice nu mă surprinde de loc, și de acea nu mă surprinde nici dorința sa de a face pe cei-l-alți să nu sufere de aceeași năbușeală.

Era o vreme, când d. Sturdza putea să resufle în bună voe, avea aer destul, avea chiar aer inflamabil într'ensul—adică hydrogen—și atunci lua foc, izbucnea sub formă de broșuri și înjurături la adresa Suveranului.

În vremea aceea, d. Sturdza se găsea jos, jos de tot și din punctul de vedere al pozițiunei, și din punctul de vedere al pungei. Acum, d-sa s'a ridicat foarte sus, atât de sus în cât 'i lipsește aerul ; și este un fenomen fizic foarte bine cunoscut, că : cu cât te ridici mai sus, cu atât aerul devine mai rar !

Prin urmare, în interesul sănătăței d-lui ministru al instrucției, ar fi bine ca Majestatea Sa să iscălească un decret autorizând pe d. Sturdza să trăiască în alte sfere, căci 'mi pare că nici casele doctorului Cheresteny nu conțin destui metri cubi de aer, pentru plămâni putreziti ai acestui ministru, al cărui fond e tot atât de ușor ca aerul pentru care face sgomot !

Nădragii lui Mahomet!

În zilele acelea, patria românească era în pericol. Urmau să se facă alegeri generale în toată țara și guvernul colectivist se temea de neisbândă, căci opoziția începuse și dânsa să lucreze.

Primejdia era mare; corpul pacinicilor cetățeni lipsea din țară fiind angajat cu contract în regulă ca să se indigneze în Bulgaria, unde se înființase o școală specială de muiarea oaselor, după sistemul doctorului Metzer.

Atunci, se convocă în grabă consiliul de miniștri, și d. Sturdza luând cuvântul zise:

„Domnilor! Trebuie să luăm îndată măsuri, care să ne încredințeze, că vom fi biruitori, căci altminterea suntem perduți. Știți d-voastră ce fac Turcii în momente de grea cumpănă?”

— Nu, răspuse întregul consiliu.

— Eu, urmă d. Sturdza, eu am fost mult timp ministru al României la Constantinopole și am învățat obiceiurile turcești...

D. Nacu surise.

D. Sturdza se roși. Apoi urmă:

— Nu o lua înainte, d-le Nacu.

— Din contra, răspuse ministrul de finanțe.

— Turcii, zise ministrul instrucțiunii publice, când vîd că sunt pierduți cu desăvîșire, se duc în grabă la Meca, scot din moschee nădragii lui Mahomet, îi plimbă pe stradă și ast-fel biruese pe dușmanii lor.

— Prin urmare, întrerupse d. Ferichidi, se intervenim pe cale diplomatică și se cerem împrumut nădragii lui Mahomet?

— De loc, zise d. Sturdza; de loc, căci și noi avem Mahometul nostru, și noi putem scoate nădragii unui Mahomet național. Avem pantalonii de dril ai lui Radu Mihaï!

Părea ministrului instrucțiunii publice fu împărtășită de întregul *cabinet*; dar fiind că scoaterea pantalonilor e un fapt însoțit de o lipsă complectă de ceremonie, se luă hotărîrea să nu se dea acestei serbări o prea mare pompă fiind oprită chiar tragerea tunurilor.

Se puseră dar pantalonii de dril ai lui Radu Mihaï în vîrfurile unei prăjini ținută de ministrul de interne care mergea în capul cortegiului.

Din când în când, d. Radu Mihaï se oprea și parodiînd cuvintele evangheliei: „*Memento, homo, quia pulvis es et in pulvere revertaris,*” adică adu-ți aminte omule, că nu ești de cât cenuse și te vei întoarce în cenuse, zicea alegătorilor: „Nu uita colectivistule, că nu ești de cât pantalon de dril, și că te vei întoarce în pantalon de dril!”

A doua zi, guvernul isbuti, căci ministrul de interne făcuse treabă cu pantalonii săi.

PROGRAM!

Ați băgat negreșit de seamă, că îndată ce se apropie alegerile generale, se deschide un fel de concurs în toată România pentru expoziția calității și cantității programelor politice.

De obicei, aceste programe sunt mai scurte de cât acele ce se tipăresc pentru concerturi, însă sunt tot atât de neschimbătoare ca operele ce se esecută în sala Ateneului sau în sala Teatrului național.

Muzicanții, cari iaă cu chirie una din aceste două săli, își întocmesc regulat programul în modul următor :

1. Arie din „Robert le Diable“ de Meyerbeer,
2. Valsul din „Romeo și Julietta“ de Gounod,
3. Brindisi din „Traviata“ de Verdi, și ceva variațiuni de Mendelsohn.

4. „Polonesa“ în *la* bemol de Chopin.

Iar bărbații politici, cari cer cu chirie pe patru ani un loc în sala din dealul Mitropoliei saú din palatul Academiei, își întocmesc și ei programul în chipul următor :

1. Imbunătățirea soartei țeranului, (renumita talpă a țerei, cum se zice în discursurile patriotice).

2. Reforma magistraturei,

3. Echilibrarea budgetului.

Aici deschiz o parentesă pentru o simplă observație :

Toată lumea știe, că Brindisiul din „Traviata“ este opera lui Verdi, că „Robert le Diable„ este lucrarea lui Meyerbeer, dar nimeni nu știe a cui operă este „îmbunătățirea soartei țeranului“ și „Reforma magistraturei.“

Aceste părți din programele politice au trecut din generație în generație și fie care cetățean-ministru își însușește paternitatea lor, fără să se fi descoperit încă adevăratul autor.

Acum închiz parentesa, adăogând un aforism ;

„Un program politic în care nu s'ar vorbi despre soarta țeranului și a magistraturei ar fi tot atât de nesărat pentru diletanți, ca un program de concert în care nu s'ar cânta „Polonesa“ în *la* bemol de Chopin.“

Ast-fel stând dar lucrurile și presupunând că în aceeași zi s'ar da un concert cu un program identic în două săli diferite, ce'și dice publicul ?

— Să mă duc să ascult Robert le Diable, în sala Orfeu, esecutat de orchestra lui Ion Cobzarul saú mă duc să ascult aceeași operă la teatrul cel mare esecutată de Wachman cu Whist, Hubsch și alții ?

Iar când e vorba să te duci să asigți la concertul politic în care se va esecuta «Talpa țerei și Reforma magistraturei» asemenea ai să te întrebi :

— Să merg eu cu publicul care ascultă pe Radu

cu cimpoiul, chiar dacă ar avea de ajutor pe Costinescu cu patru clase de vioară, să se merg mai bine la cei ce știu să cânte ca lumea?

Și apoi, unde mai punei un lucru: Colectiviștii au obiceiul să te tragă și pe sfoară. Ți anunță că vor executa:

- 1) Îmbunătățirea soartei țăranului,
 - 2) Reforma magistraturei -- cum am zice: bucăți clasice de Mozart sau Weber, — și apoi schimbă programul, înlocuind o Arie din Freischutz prin opera națională *bătuta*..... tot pe spinarea noastră.
-

M O I S E I

Voința Națională de la 9 Octombrie publică vr'o trei-zeci de rânduri iscălite C. A. F. spre a cere socoteală d-lui Esarcu, care a îndrăsnit să sape numele lui Moise pe frontispiciul Atheneului, alături de acel al lui Miron Costin, lăsând la o parte pe Lycurg și Solone.

Înainte de a se tipări aceste rânduri în *Voința Națională*, a fost o discuție din cele mai vii între autorul lor, C. A. F. și directorul ziarului și numai în urma unei mature cugetări, articolul în chestie a văzut lumina tipografiei.

C. A. F. luând cuvântul, a zis :

— La spatele grădinei Episcopiei alături de Pi-

sica albă, s'a ridicat un monument liberal-național și pe acest monument s'au săpat numele ilustrațiilor omenirei liberal-naționale. Am o întrebare de făcut: Ce caută acolo numele lui Moise?

— Moise a fost un om însemnat, răspunde directorul *Voinței*, sculându-se în picioare ca semn de respect pentru unul din strămoși săi.

— Insemnat, ca toți Israeliiți pentru motive de igienă, o știu, întrerupse C. A. F.. Dar ce a scris? Nimicuri! În biografia n'am găsit trecută altă lucrare a sa de cât: „Practica și apropourile lui Cilibi Moise!”

— Faceți eroare, d-le C. A. F., zise Nichi, Cilibi e altă familie.

— Se poate, dar e singurul care a scris ceva; prin urmare la dânsul a făcut alusie Esarcu.

— De loc; este vorba de Moise care a făcut tablele.

— Tablele!... Care a făcut *tablele*!... Un joc de cafeana, strigă C. A. F. indignat, de și nu era pacinic cetățean. Și voești d-ta ca guvernul liberal să înscrie pe frontispiciul monumentului liberal-național numele unui jucător de table?

— Pardon, se'mi fie cu ertare; dar faceți eroare. Vorbesc de alt-fel de tablă.

— Cea-l'altă tablă e a lui Pytagora... De două ori cinci, zece... de trei ori șapte, douăzeci și unu... o cunosc și pe aceea, am învățat'o la școală, urmă C. A. F.; nu este a lui Moise.

— Dați-mi voe să vă amintesc puțin biblia. Moise e acel care a răsturnat vițelul de aur la care se închinau Evreii.

— Așa! bun! Ei și? Apoi nu înțelegi d-ta alusia ce vrea să o facă Esarcu? Adică să răsturnăm și noi bugetul de aur la care ne închinăm?

— Numai asta nu, răspunde Nichi luându'si pălăria.

Dacă e așa, 'ți dau voe să atacî pe Moise.

Pentru aceste motive dar, C. A. F.—alias C. A. Filitis—a scris articolul în chestie puind candidatura lui Solone și Lycurg în contra lui Moise.

El a voit să plătească o datorie de recunoștință lui Lycurg de la care poseda odinioară cunoștințele socialiste (nici o dată puse în practică) de împărțirea averilor.

Dar pe Solone, rău l'a ales, căci C. A. F. ar fi trebuit să și aducă aminte următoarele cuvinte ale acestui învățat: *Quindquid agis, prudenter agas et respice finem*, adică pe românește verde: „Ce te rățoești, grecele? gândește-te și la ziua de mâine!”

Mihail Pasivul!

Partidul colectivist, care număra o sumedenie de bărbați de o activitate recunoscută, și-a înmulțit puterile prin adăogirea unui cetățean de o pasivitate necunoscută încă până acum.

Aveam spre ecsemplu, până eri alaltă-eri, pe Radu Mihail, pe Kogălniceanu Mihail, pe Cornea Mihail, pe Ferichide Mihail și pe neofitul Paleologu Mihail, toți bărbați foarte activi, de oare ce unii aleargă de multă vreme de la un buget la altul în aceiași zi, iar cel din urmă trage nădejde că va alerga și el în curând... (*Chi vive sperando...* la ce se mai spuî cum moare !)

Așa dar, pe lângă acești numeroși membri activi ai partidului colectivist, purtând numele Mihail, a răsărit ca ciuperca un membru pasiv numit tot Mihail, din județul Covurluiu, orașul Galați, cu domiciliul accidental la curtea cu jurați din Brăila.

Intr'adevăr, când s'a judecat în acest din urmă

oraș procesul bătaușilor Gălățeni, avocatul Ion Mihail luând cuvîntul spre a talmăci prezența sa acolo, a zis: „Nu m'am hotărît să susțin acțiunea de față, de cât după ce am suferit de la opoziție *toate pasivitățile!*“

Care a fost pozițiunea socială a d-lui Ion Mihail? Nu știu. Ce l'a împins să se spovedească și să mărturisească asemenea lucruri? Nu știu; dar 'mî vine foarte greu de crezut că Mihail *pasivul* s'a decis să 'și destăinuiască *pasivitatea*, fără nici un rost, sau fără dorința cel puțin de a 'și înmulți clientela.

Find destul de legat cu mai mulți membrii ai opoziției, m'am rugat de dînsii să 'mî spuie—*sub sticleț de jurămint*—la ce anume fel de pasivități au supus pe nenorocitul Mihail, dar toți 'mî-au răspuns: „La nici una! D. Mihail vorbește poate despre opoziția din Stambul!“

Am rugat cu lacrimi ferbînți pe toți ziarisții din opoziție și chiar pe cei guvernamentali, să 'mî destăinuiască dacă precum Hristos a suferit toate batjocorile Xenopolitanilor de odinioară, n'o fi suferit și nenorocitul Mihail vre-o *pasivitate* necunoscută de mine, și 'i o fi pus apoi și lui cruce cine-va?

Am răfuit arhivele criminale din toată țara spre a mă încredința dacă cum-va casul pasivității benevole sau silită a lui Mihail 'și-a avut desnodămîntul înaintea juraților.

De prisos: toate cercetările mele au fost zadarnice.

În sfîrșit, după o muncă de mai multe zile, am dovedit adevărul:

Mihail Ion, din județul Covurluiă, orașul Galați, cu domiciliul accidental la Curtea cu jurați din Brăila, a pretins că a suferit pasivitățile opoziției, și că e un *om pasiv*, din cauză că i s'a *declinat* odată competența de a vorbi. Alt-fel zis, Mihail Ion a fost comparat cu un verb pasiv.

De atunci, apărătorul bătaușilor și victima opozi-

ției 'și-a confecționat cărți de vizită după sistemul gramatical al verburilor pasive, ast-fel compuse:

Eă Mihăilescu
Tu Mihăilești
El Mihăilește

Ävocat, ädoctor în pasivitate!

Din nenorocire, se naște de la început o confusie regretabilă; citind acest verb pasiv la indicativ, zici:
„Eă Mihăilescu... Porumbaru.“

O pleoșniță!

CREAȚIUNEA

Se respândise știrea acum două luni că d. Sturza a pus în lucrare printr'un *Tscilar* anume Grigore o istorie a Românilor, în care se vorbește mai mult de cei vii de cât de cei morți și în care fotografia d-lui I. C. Brătianu va fi așezată alături de aceea a lui Trajan.

Această metodă de a scri istoria se va întinde mai departe; spre exemplu, popa Zăbavă a fost și el însărcinat cu compunerea unei alte cărți de Istorie Sfântă, căci aceea scrisă dupe Vechiul Testament e plină de minciuni.

Iată pagina întâiu din această scriptură lucrată tot sub conducerea d lui Dim. Sturza :

Creațiunea. (Anul lumi 1 și dupe venirea lui Christos 1866) :

România pe care o locuim, soarele care ne luminează, copacii dupe bulevard și hrana noastră din toate zilele, n'aū existat altă dată, ci era un timp când ele n'aū fost.

Inaintea creațiunei tuturor ființelor respândite pe suprafața pământului, și a tuturor lucrurilor care isbesc vederea noastră, Ioan Brătianu singur a ec-

sistat, pentru că el este etern. El n'are nici început, nici sfârșit — adică e un fel de amestecătură.

Ioan Brătianu așa dar a scos din neant România prin singurul său cuvânt.

La început zice Moise în Genesa, Ioan Brătianu a urmat ast-fel :

În cea d'ântêiu zi a zis : Să fie Carada, adică lumina, și Carada a fost. Îndată întunericul dispăru.

A doua zi creă firmamentul și îi dăte numele de guvern.

A treia zi, pământul slab, apăru sub formă de prefecturi, sub-prefecturi, inspectorate, toate cu bugetele lor, și se acoperi de numeroase vegetațiuni care se hrăneau din aceste forme ale pământului.

A patra zi, Ioan Brătianu creă astrele, adică stelele și alte coroane lucitoare, din care *Steaua României* fu însărcinată să presideze pe toate celealte. Prin diversele mișcări ale acestor astre se regulă mersul lunilor și anilor. Spre exemplu, se știa când e sfântul Vasile prin împărțirea *Stelei României*.

A cincea zi apele se populară de pești prin nașterea lui Ștefan Bellu și aerul de păsări prin nașterea lui Vulturescu.

A șeasa zi în fine el născu animale de toată speța : epuri, câini, măgari, șerpî, maimuțe și pe Dimitrie Șturza.

Dupe ce populă pământul de animale de tot felul, Ioan Brătianu voi să le dea un stăpân. Atunci scoase din sertarul mesei un joc de cărți, îl amestecă bine și trase pe... *Riga*.

A șaptea zi, lucrările creațiunei fiind terminate Dumnezeu-Brătianu plecă cu trenul la Florica și se repausă !

ADAM ȘI EVA I

Domnul, după ce formă pe om din huma pământului și 'l animă cu suflarea sa regală, îi dete și o inimă capabilă de a cunoaște binele și de a iubi pe Creatorul său.

Dar acest om numit Adam—alții zic Ion Brătianu—nu putea să rămâe singur pe pământul românesc ; îi trebuia o soție.

Atunci, *Domnul* îi trimise un somn adânc, și pe când el dormea îi luă una din coaste și formă pe soția sa.

Aceasta era Eva—care prin corupțiunea limbei a fost numită mai târziu Evghenia Carada și a fost muma genului colectivist.

Adam și Eva tură puși într'o grădină delicioasă, cunoscută sub numele de paradisul bugetar.

În acest loc, care întrunea toate minunile creațiunii, creștea diurnele cele mai grase și lefurile cele mai mari ; un fluviu limpede, împărțindu-se în patru ramuri anume *Buget*, *Decorățu*, *Liber percurs* și *Tantieme*, uda acea grădină și făcea ca pământul să fie foarte roditor.

Omul Ion Brătianu, fu însărcinat a păzi și a cultiva acest Eden.

Dar *Domnul*, voind a încerca credința primului om, îi permise să mănânce din toate fructele din grădina bugetului, oprindu'l însă de a se atinge de fructul arborului științei binelui și al răului, care era cunoscut în paradis sub denumirea de copacul *Gheșeft* !

Demonul luând atunci forma unui șarpe cu capul unui Cămătar, se apropie de Eva—prin corupțiune Evghenia Carada—și 'i zise :

Pentru ce nu mâncați din fructele copacului *Gheșeft* ?

— Pentru că Dumnezeu ne-a poruncit nu numai de a nu mânca, dar nici de a ne atinge de el, răspunse Eva.

— Vorbă se fie, că târg se face, zise demonul cu capul de Cămătar.

Și nici una, nici două, demonul rupse primul fruct din copacul *Gheșeft* și 'l dete Evei.

Femeia îl gustă, îl găsi atât de dulce în cât mai mușcă o dată dintr'ênsul și oferi o porție și lui Adam—zis Ion Brătianu.

Domnul, văzând mâncătoria ce se face fără știrea și fără voea sa, se apropie de Adam și Eva, care mărturisiră îndată păcatul lor.

Atunci *Domnul*, găsindu-se se vede bine dispus în ziua acea, în loc să gonească din paradis pe Adam, zis Ion Brătianu, și pe Eva—prin corupțiune Evghenia Carada—zise: „Știți una, n'ați avut idee proastă.“

Și atunci se puse și *Domnul* la masă cu Adam și cu Eva și mănă fructe din copacul cu pricina, dar mănă atât de multe, în cât i se umflă burta și fu silit să mai slăbească catarama de la pantaloni.

Ear Adam și Eva își văzură și ei de mâncarea lor înainte, fără să aibă măcar grija de a 'și ascunde rușinea după legendara toae de viță, despre care se vorbește în sfânta scriptură.

SPOVEDANIA

Spovedania nu este numai o taină bisericească, făcută pentru urechile prea sfinților părinți și pentru ușurarea sufletelor omenești.

Spovedania nu se face numai la altarul bisericii și sub scutul tăinicii; dânsa s'a introdus de câți-va ani în saloane și s'a preschimbat într'un fel de petrecere seara la sindrofie.

Intr'adevăr dupe câte-va ceasuri întrebuințate cu sfâșierea prietenilor, dupe ce o domnișoară a cântat :

Ne t'en vas pas, Rose, je t'en supplie,
sau :

Les gens sensés et sages...

stăpâna casei scoate la maidan mai multe coale de hârtie pe care sunt tipărite sume de întrebări.

Aceste hârtioare se distribuiesc mosafrilor, cu rugăciune de a face câte un răspuns de fie-care întrebare, și atunci începe un fel de muncă grozavă din partea tuturor spre a a găsi un răspuns ceva mai à part — cum se zice la mahala.

Acest joc a fost botezat : *Confessions de Salon* adică : spovedania din saloane.

O împrejurare foarte fericită, a făcut s'emi cază în mână o asemenea spovedanie și mă grăbesc să

o transcriu aici, fără să dau numele celui ce 'și-a mărturisit păcatele, dorințele, cusururile și calitățile.

Vom vedea dacă răspunsurile vă vor face să ghi-ciți de cine au fost iscălite.

Incep transcrierea documentului meu:

Intrebare: Ce om îți place mai mult? — Răspuns: *Omu... Eugen-Stătescu*, pentru că face parte dintr'un cabinet *omogen!*

— Care 'ți este cusurul cel mai mare? — Să nu dau nici odată *cusurul*.

— Cu cine te aduni? — Cu Toboc, cu Ulmeanu și cei-l'alți frați.

— Ce năravuri ai? — Trei pe margine.

— Care 'ți sunt mijloacele de esistență? — Măinele și mai ales degetele, pentru că *ciupesc*.

— Ce calitate cauți la prietenii tăi? — Să nu mă dea de gol, pentru că am mai fost odată *gol*.

— Pe cine iubești? — Pe dama de spatie, când *ese*.

— Care 'ți este visul? — Să fac septleva.

— De câți ani ești? — Numai de un-spre-zece, căci înainte nu eram nimic.

— În ce țară ai vrea să trăești? — La Monaco.

— Ce greșeli ai făcut în viața ta? — Am tras peste cinci.

— Cum ai vrea să mori? — Cu cartea în mână.

Acel ce va ghici de cine a fost sub-semnată această spovedanie, are dreptul la o pereche de cărți de pichet.

Rugăciuni!

Ziarele franceze au reproduș după cele italiene următoarea rugăciune:

Dumnezeule, fă să nu mă'nșor !

Dacă mă'nșor, fă să nu fiu înșelat !

Dacă sunt înșelat, fă să nu o știu!

Dacă o știu, fă să rid și să nu'mi pese.

Mi s'a părut această rugăciune atât de filosofică, în cât m'am hotărât să o iau de calapod pentru diferitele rugăciuni ce omul e adesea nevoit să înalțe spre D-zeu în viața asta.

Se ne gândim spre pildă ce închinăciune ar fi dator să facă ori-ce membru al opoziției când trece pe niște strade mai dosnice :

Ea nu poate fi de cât cea următoare :

Dumnezeule, ferește-mă de cunoștința lui Moruzi.

Dacă'i fac cunoștința, ferește-mă de bătae.

Dacă mănânc bătaea, ferește-mă de sluțeală.

Să presupunem acum cazul unui postulant care trece prin casa de comision Dimancea.

El va trebui să se închine în chipul ce urmează :

Dumnezeule, fă să mă pue în slujbă Dimancea.

Dacă m'o pune în slujbă, fă să nu'mi ia parale.

Dacă 'mi-o lua parale, fă să nu mă dea afară ca să deschiză loc altuia.

Nenea Mihalache Cogălniceanu, nu poate asemenea să se închine de cât ast-fel :

Dumnezeule, ferește-mă de piatră.

Dacă nu mă ferești de piatră, fă să 'mi-o cumpere guvernul

Dacă 'mi-o cumpăra-o guvernul, dăruiește-mi iar altă peatră, ca s'o vînz și pe aceia din nou.

Rugăciunea lui Nichi :

Dumnezeule ferește-mă de palme.

Dacă le mănânc, fă să mi se plătească.

Dacă mi se plătesc, dăruiește'mi o plată grasă.

Rugăciunea lui Mișu Paleologu :

Dumnezeule, ferește-mă de conservatori când sunt liberalii la putere.

Dacă nu mă ferești de ei, ferește-mă de ce am scris pentru ei.

Dacă nu mă ferești de ce am scris pentru ei, ferește-mă de ce am vorbit.

Dacă nu mă ferești de ce am vorbit... dăi cu buretele, *schwamm d'ruber*, cum zice Puffendorf.

Rugăciunea lui nenea Ștefan, cel cu misitia :

Dumnezeule, ferește-ne de război.

Dacă e război, fă să vie Muscalii.

Dacă vin Muscalii, fă să aibă parale.

Dacă au parale, fă să aibă și chief.

Dacă au chief, să se facă treaba prin mine.

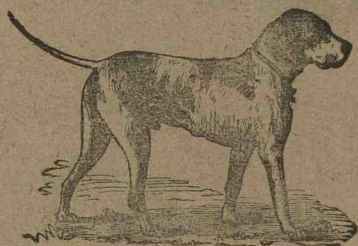
Înțelegeți d-v. cât de departe am putea merge noi pe acest calapod.

Singura vină ce mi se poate aduce, este amestecarea numelui Dumnezeirei în toate aceste rugăciuni.

Am luat însă ecsemplul de la mult priceputele fețe bisericești, care nu se sfiesc de a face închină-

ciuni spre A. tot-puternicul cerënd ca: «robul lui Dumnezeu Cutare se întoarce cu dragoste spre roaba lui Dumnezeu Cutare!»

Acum înțelegeți d-v, ce vrea să zică această: «întoarcere cu dragoste?!»

Cuvântarea mea

*Onorați oaspeți,
Iubiți prieteni,*

Printr'o întorsătură caraghioasă a gândurilor mele am avut îndrăsneala acum un an, când se sărbătorea aniversarea înființării ziarului *Epoca*, să ridic un pahar în sănătatea colectivștilor care fac puterea noastră prin nenumăratele lor gugumănii.

Când am închinat în senătatea colectivștilor, domniile voastre ați ris și ați aplaudat ascultând glumele, fără să vă închipuiți negreșit că cronicarul *Epocii* va fi sîntu Max gură de aur; — vă rog să nu mă luați drept sfîntu Andronic, apă de aur.

Astăzi mulți din domniile voastre mă chemați iarăși și mi cereți să vorbesc.

Mă chemați, mă aplaudați înainte chiar de a mă fi ascultat, ceea ce mă și autorisă să vă spuî prostii. Convinși sunteți, se vede, că voi mai născoci vre o glumă, vre-un caraghioslic spre a vă desmerda câte-va momente.

Mă chemați ca pe bufonul Triboulet din opera „Regele petrece”; ați uitat însă că am ajuns la actul cel

din urmă al dramei și că *regele tot petrece*, pe când Triboulet și-a pierdut veselia.

Darul meu de a vă face să zîmbiți, dați-mi prin urmare voie să'l preschimb în darul meu de a fi prooroc și fiind că atunci când am băut în senătatea colectivității, am fost gură de aur, căci colectivitatea tot trăește, lăsați-mă să'mi schimb astă-zî limbagiul.

Lăsați-mă să ridic acest pahar și să'l beau până la cea din urmă picătură pentru moartea colectivității!

Cuvintele mele se vede că au deja răsunetul lor, căci aud la spetele mele un sgomot de pahare sparte ca ecoul ultimei suflări a unui trup ce s'a luptat cu moartea.

Lăsați-mă acum să iau alt pahar, să'l umplu cu un vin limpede, să amestec într'însul numele d-lui Lascar Catargiu cu acel al d-lui Vernescu, numele d-lui N. Fleva cu acel al d-lui Al. Lahovari, să amestec numele d-lor Arion, Djuvara, Ionescu, C. Lecca cu numele tuturilor celor ce sunt și nu sunt aici — dar care tot simțirile noastre le au — și să zic din fundul inimei:

„Să trăiți domnilor, să trăiască și să izbutească opoziția!“

Bucaria mea, mîngăerea mea, va fi atunci când întîlnindu-ne iar aici peste un an veți zice: „Max care a fost gură de aur la 1886 pentru colectivitate, a fost gură de aur și pentru opoziție la 1887!“

Drept răsplata, nu vă cer să'mi păstrați un loc în calendarul bisericesc alături de sfîntu Ioan Gură de aur, dar vă cer să'mi păstrați un loc în adîncul inimelor domniilor voastre.

Primejdiile inamovibilității

Epoca de ieri seară spune că d. ministru al dreptății a poftit pentru ziua de astăzi la dânsul acasă mai mulți tineri magistrați spre a lua ceaiul.

Epoca mai adaogă că din această sindrofie va face parte și d. Stefan Bellu.

Prezența lui nenea Stefan acolo unde sunt tineri magistrați n'are nimic surprinzător, pentru că sunt în viață împrejurări de acelea care te silesc să fii în contact cu tineretul, dacă voești să-ți meargă treaba bine.

Prezența lui nenea Stefan acolo unde se bea ciai este iarăși foarte firească, căci în amintirea lui Gortschakof, d-sa a păstrat un fel de cult pentru or ce lucru rusesc, fie el solid sau licuid.

Să lăsăm însă la o parte aceste glume învechite și să vorbim despre lucruri mai serioase, despre adevăratul motiv care a împins pe chestorul Senatului să cerșetorească o invitație la ceaiul Ministrului dreptății.

Nenea Stefan are de gând să ia cuvântul și să combată din toate puterile proiectul pentru reforma

magistraturei, pronunțându-se a *priori* contra inamovibilității magistraturei.

Eri l'am întâlnit pe șoseaua Kisselef — (iar un nume muscălesc) — m'am plimbat cu dânsul și iată ce 'mi a spus :

-- Sunt în contra inamovibilității pentru că am căutat acest cuvânt în dicționarul lui Poenaru și știu acum că inamovibilitate însemnează : lucru care nu se mișcă, nu se mută, adică statornicie.

Auzi statornicie ! Apoi spune d-ta ce hal am mai avea cu niște magistrați care s'ar ține numai de una.

— Mă rog, întrerupsei eu, în ce sens înțelegi, a se ține numai de una ?

— În sensul bisericesc, care zice că se nu pot-țești la lucru altuia. Ei, spune d-tă dacă n'am dreptate. Apoi toate persecuțiile trebuie să le rabd eu de la guvernul actual ?

Vor să 'mi ia și pâinea din gură ca răsplată pentru tot binele ce le am făcut lor și armatei aliate din timpul războiului. Aveam pe ginerele meu Iancu, un fleac, un zăpăcit !... Ah ! de ce nu 'mi a dat și mie Dumnezeu un ginere ca Wilson ; aș fi departe astăzi !...

Ei ! cu Iancu nu pot face nici o treabă ; 'mi rămăsese și mie pentru bêtânețe, armata și magistratura.

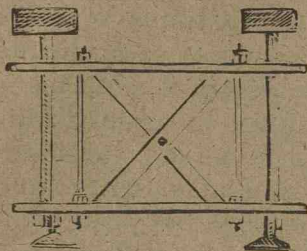
Armata nu dă mult câștig, căci operează singură fără nici o vorbă bună din partea mea ; apoi în armată sunt și permutările care mă prăpădesc. Abia pun mâna pe un mușteriu bun, și tronc mi'l mută la Iași sau la Galați.

Toată nădejdea și puterea mea e în magistratura noastră, compusă din băeți tineri care petrec la cluburi și care mai nainte de toate sunt amovibili, adică schimbători ca și femeia !

Prin urmare nu'mi trebuie mie magistratură inamovibilă, magistratură statornică.

Dacă d-nii de la guvern aũ neapãrat nevoie de inamovibilitate, s'o voteze pentru babalãcii de la Senat.

Un Senator statornic, înțeleg și eu, un magistrat statornic, nu primese o datã cu capu!

Minunile lui Ioan

*După Evangelia lui Marcu
cântare VI § 36-44*

Și ȋeșind Ioan spre a se duce în oraș, a întâlnit pe ucenicul Anghelescu și i s'a făcut milă de el, pentru că era ca omul ce nu știe cum se înceapă o treabă, și 'i-a trimes pe apostolul său Carada ca să'l învețe cum trebuie să lucreze.

Și așa fiind s'a apropiat de ucenicul Anghelescu acel trimis al lui Ioan și 'i-a zis:

„Pentru ce stai cu inimă rea, căci stăpânul nostru este cu tine?„

Ear el răspunzând a zis lui: „Sunt cu inimă rea, pentru că nu am de cât un singur Minister și 'mi e foame, căci am șapte-zeci de poște.“

Ear apostolul Carada a zis atunci lui Anghelescu: „Câte pâini ai?“

Ear acesta știind, a răspuns:

„Numai două. — leafa de Ministru și diurna de Senator, — și un pește al nostru al tuturor, care este Ștefan Bellu.“

Caradaua aducându'și atunci aminte de minunea lui Hristos, carele din cinci pâini și doi pești fă-

cuse miî de pâini și de pești, voi și el cu ajutorul lui Ioan să facă aceeași minune.

Atunci el zise lui Anghelescu să întinză masă mare, și căutând la Ioan o blagoslovire a luat una din acele pâini și a sfărâmat'o.

Și atunci a început să easă din acea pâine furniturile de cisme pentru toată armata, decretule de înaintări și permutări în armată, furniturile de hamuri cu mucavă la mijloc, armăsari negri aduși de o dată cu remonta pentru cavalerie, trăsuri și para trăsuri, puști și para puști, tunuri și cupole.

Și a mâncat atunci Anghelescu până s'a săturat, ear de aplecat tot nu i s'a aplecat.

Și s'a întors atunci Carada către Ioan zicându'i:

„Mare este puterea ta, căci din o singură pâine a lui Anghelescu i'am făcut pe loc o sută de pâini din care el mănâncă.“

Ear Ioan întorcându-se către apostolul său i-a zis: „Mâncat-ai și tu ceva din acele pâini, și câte 'ți-a dat ucenicul meu Anghelescu ție?”

Și răspunzându'i atunci Carada i-a zis: „Nici un rahat Ioane, sau măi binē: curat rahat! Minunea am făcut'o stăpâne, dar ucenicul tău nu m'a miluit și pe mine.“

Atunci Ioan ridică mâinele spre tronul Domnului și le coborî apoi în jos cu o hârtie iscălită.

Și îndată el făcu cea din urmă minune, căci din Anghelescu *ucenicul*, făcu pe Anghelescu *mucenicul*.

Și mucenic va fi acum și pururea și în veci vecilor.

Amin!

Dragostele Vizirului

Știut este de toată lumea că Vizirul nostru, prea puternicul Ioan Brătianu, a avut și are două dragoste în lumea asta: iubește pe Carada și 'și iubește patria.

„*Patria și Caradaua mea*“ eată deviza Vizirului.

Putețile cele mari, nu se amestecă nici o dată în dragostea Vizirului pentru Carada, de cât spre a trimite acestuia „răvaș puică, răvaș dragă“ pentru ceva furnituri de ciment, puști, pietre de caldarâm și altele.

Ear dragostea Vizirului pentru patria sa e pusă sub epitropia Germaniei, Austriei, Italiei și tuturor puterilor ce fac parte din alianța marilor împărați.

De acea, când a îndrăsnit d-nul Fleva să ceară niște dosare de la ministerul de război spre a dovedi că generalul Angelescu nu s'a purtat tocmai ca un „angel“, în administrarea milioanelor acelu

minister, d-nul Brătianu a cerut instrucțiuni de la Berlin și de la Viena.

Bismarck a telegrafiat îndată Vizirului nostru următoarele: „Aflu că un deputat vă cere dosarul cu furnitura cimentului de la fortificații. Pentru numele lui Dumnezeu să nu faceți copilăria să trădați secretul apărării României dând aceste dosare; să nu cum-va să afle Rusia cu ce preț ați cumpărat cimentul, nici să afle că la facerea fortificațiilor d-v. s'a întrebuințat cărămidă și ciment. Aceasta e un secret pentru toți, e un fel de construcție nouă. Muscalii își închipuiesc că fortificațiile d-v. sunt de mucava și bragă dulce. În ziua în care se va constata contrariul, siguranța Statului Român este periclitată!“

Pe de altă parte, Kalnoky, trimetea și el Vizirului, din Viena, o epistolă cu următoarele recomandări: „Vi s'a cerut un dosar în care se vorbește de furniturile cismelor pentru armata românească. Refuzați-le, căci altminterlea nu știu ce se va întâmpla. Din acele dosare s'ar constata negreșit că soldații d-v. au fie-care câte două picioare și câte o cismă de fie-care picior. Aceste sunt secrete care nu trebuiesc destăinuie, căci altminterea siguranța patriei d-v. la care țineți atât de mult, va fi în mare primejdie“.

Regele Italiei a scris și dânsul d-lui I. Brătianu prin intermediul d-lui Crispi: „Nu dați pe față dosarele cu hamurile de carton; aceasta ar dovedi îndată Rusiei că caii de la artileria românească se pun la ham, și în ajunul unui război un asemenea secret poate decide de soarta isbândeii. Până acum Rușii au crezut că toți caii de la artileria română sunt dresați în libertate; nu-i deșteptați arătându-le adevărul!“

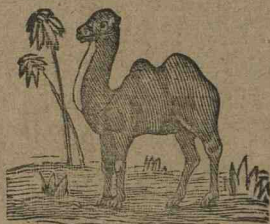
În sîrșit recomandările din toate unghiurile Europei aliate au curs la președinția miniștrilor spre a nu se divulga streinilor, căți nasturi au tunicile

soldaților, câți coți se întrebuințează pentru facerea unei cămăși militarești și câtă fasole înghite un corporal în zilele de post.

Pare însă că în schimb, aceleași puteri au dat voe deplină Vizirului... tot în interesul siguranței Statului român negreșit, se cheme pe un „strein“ ca să facă planurile fortificațiilor noastre, se comande la „streini“ și prin „streini“ puștele necesare armatei, se cheme pe „streini“ ca să asiste la caraghioslăcul manevrelor de astă toamnă, să plimbe pe un „strein“ ca archiducele Albrecht prin toate casărmeele și arsenalurile regatului!

Oh! prin aceasta patria nu se pune în pericol, streinii nu află nici o taină a noastră; dar în ziua în care s'ar ști că o pereche de cisme a costat 16 lei și că o tunică are șapte nasturi... adio Bosco! Ne'am dus pe copcă; ni s'a luat Dobrogea; ba mai știți, vă pomeniți că ni se ia și d-nu Brătianu!

Dă Doamne!

MIHALACHE BOCCEGIUL

Pe când se discutaă cu mult foc în sênul parlamentului nostru, gheșeurile de la ministerul de resboi, apa de aur Andronic, libertatea presei și tundera fetelor de la Asilul Elena Doamna, toată lumea se întreba unde este nenea Mihalache, marele om de stat, marele căpcăun mâncător de ministrii ?

La Cameră nu era, căci altminterea l'ași fi văzut și eă, strângând în brațele sale elastice, saă pe d. I. C. Brătianu, saă pe d. N. Fleva, saă pe amândoi de o dată.

În Dobrogea nu era, căci altminterea ne ar fi anunțat ziarele că distinsul gropar al vechiului imperiu roman a mai descoperit vre un mormînt al lui Ovidiu saă cel puțin altă mobilă indispensabilă poetului, odinioară.

În Moldova asemenea nu era, căci își terminase raita în această parte a scumpei sale țerișoare.

Unde era dar ?

Nenea Mihalache își strânsese muzeul de tablouri într'o boccea și plecase cu tolba la spinare prin orașele Europei, strigând : „Mar-feă ! Mar-feă ! Portrete ! Fotografii ! Percalino ! Mar-feă ! Mar-feă !“

Mergând el tot așa înainte, a nemerit tocmai la

Colonia, oraș vestit prin apa sa mirositoare cum este vestit Bucureștiul prin apa de aur!

Acolo a luat cu chirie un fel de expoziție Stavropoleos, și a scos imediat la iveală galeria sa de tablouri care reprezintă:

Numărul unu. Portretul lui nenea Mihalache în costum de fantasmă. În loc de ceasornic, marele bărbat de stat poartă la briu un barometru imens. Cuvintele tehnice! „Uscat.-Foarte uscat. — Variabil. — Ploae.-Vânt.—Viscol.“ sunt înlocuite prin cuvintele: „Colectivist.-Oposant.-Junimist.-Couservator.-Rusofil.-Austrofil.“

Numărul două. Nenea Mihalache în costum de evanghelist: „mâna dreaptă nu știe cât și de la cine primește mâna stângă. Privind mai din depărtare, se constată că nici mâna stângă nu știe cât și de la cine primește mâna dreaptă!“

Numărul trei. Nenea Mihalache președinte de Academie. Sprâncenile sale sbîrcite, fața sa încruntată, dovedesc cu ce virtute antică el disprețuiesce funcțiile onorifice.

Numărul patru. Nenea Mihalache orator. Gestul este măreț, ochelarii sunt ridicați în sus. Se vede cât de colo că marele orator tâlmăcește Corpurilor legiuitoare că are convingeri politice de închiriat.

Numărul cinci. Nenea Mihalache craidon. Privirea este galeșă, trupul este mlădios. Pictorul a ales momentul psihologic când nenea Mihalache e cu un ochi la slănină și cu altul la făină, adică momentul când trege cu câte o coadă a ochiului Colectivității și Opoziției.

Toate aceste tablouri au, precum vedeți, un mare preț din cauza istoriei țerișoarei noastre; totuși ele n'au avut căutare în Colonia unde este la preț numai produsul Casei „Jean Marie Farina No. 4.“

De aceea, nenea Mihalache a strîns tablourile în boccea și s'a întors în București.

Eu voind să'i înlesnesc desfacerea marfei și spre

a'î economisi cheltueala anunțurilor de pe pagina a 4-a din ziare, mă grăbesc să recomand publicului toate aceste portrete.

In or ce cas, declar din nainte că mă înscriu și eu ca mușteriu.

Mă veți întreba însă poate, cu ce am să'î plătesc a-aceste tablouri ?

Cu ce ?

Cu cronicile mele, căci: «'î-am dat, 'î da'ă, și 'î voi da cât timp voi trăi.»!—precum ar zice d-nu I. C. Brătianu.

POMANA!

Plângea odată un copilaș, plângea și își frângea mâinele de necaz, pînă când se apropie de dînsul un boer și i zise :

— Ce ai, mă băete? Pentru ce plângi?

— Doom-doom-nule, aaam pieredut un ban!

— Un ban! Ce mai treabă? zise boerul milostiv; nu plânge băete. Iată altul. Și dete îndată copilașului un ban spre a înlocui pe cel perdut. Dar copilul, în loc să se liniștească, începu să țipe și mai tare, să plângă cu lacrimi cât pumnul.

Boerul, speriat, îl întrebă :

— Ei, acum pentru ce plângi?

— Pentru că-ă-ă, pentru că, dacă nu 'l pierdeam peee cel-l'alt, era să-să-să-am două bani acum!

Grozav seamănă boerul Mihalache Kogălniceanu cu copilașul din povestea de mai sus.

D-sa după ce plânge în brațele opoziției și i umflă câte-va mii de lei, precum a făcut anul trecut în Moldova, apoi se duce și plânge mai tare în brațele colectivității de la care umflă asemenea cât poate mai mult.

A venit însă o vreme când lacrimile sale n'au mai avut trecere; atunci și-a schimbat meșteșugul: a început să tacă, să rabde în piele, și apoi să a-

menințe mereu că are de când se facă o crâncenă opoziție.

De pleca la moșie în Dobrogea, pleca anunțând că are să se lupte până la sânge îndată ce vor începe discuțiile în Cameră; de pleca la Paris se își mai cioplească piatra, pleca anunțând că se va întoarce gata pentru bătae; de se pune la masă, amenința că are de gând să facă destăinuiri groaznice. În sfârșit, nu făcea un pas, fără să țipe că se apropie ziua în care va spune tot ce știe!

Lumea era îngrijată, lumea aștepta să vază cum are să răstoarne guvernul boerul Mihalache? Ce grozăvenii are să destăinuiască?

Vineri 18 Decembre 1887, la ceasurile două după amiază, Coconu Mihalache a deschis gura.

Tăcerea era adâncă, în Cameră, se auzea chiar cum sbârnia o *muscă*—rubedenia lui Ionescu-Muscă; —toți deputații adăstău grozavele destăinuiri trâmbițate luni întregi.

Guvernul nu sta pe banca ministerială, sta pe ghimpi.

În sfârșit, marele om de stat spuse că nu face parte nici din opoziție, nici din colectivitate — negreșit din cauză că luând parale și de la unii și de la alții, nu știe bietul om cine dă mai mult acum, ca să se poată hotărî într'un fel.

Minoritatea păstrând tăcerea, d. Kogălniceanu era gata pe plâns; dar d. I. Brătianu fiind milos, s'a sculat în picioare și a răspuns verde marelui om de stat: „Domnule Kogălnicene, eu ți-am dat, îți dau, și ți voi da cât timp voi trăi.“

Opoziția mai cu cap, îi zisese: „Crede moșule!“ pentru că Cuconu Mihalache a luat drept devisă:

La plăcinte

Înainte

Și la răboi

Înapoi!

IGNATUL SENATORILOR

Înainte de Crăciun, există la creștini o serbătoare care se numește Ignatul.

Atunci este obiceiul să se aleagă porcii care trebuie să fie tăiați și mâncați în zilele de carne.

Spre amintirea acestui prasnici, și cu noae zile înainte de sfântul Ignat, a fost și în calendarul politic o serbătoare ce s'ar putea numi Ignatul Senatorilor, — zi aleasă pentru sacrificarea celor ce s'au îngrașat prea mult în cei din urmă patru ani.

În învălmășeală, au căzut mulți miei nevinovați, care de sigur nu intră în cadrul croniceii mele; dar eu nu mă ocup de cât de tovarășii sfântului Anton, și am să descriu cât se poate mai pe larg ce s'a petrecut înainte de serbătorea Ignatului Senatorilor, în timpul măcelului, și după sevêrsirea măcelului.

Înainte

Toate bisericile sunt pline de Senatori; luminări groase cât pumnul ard înaintea icoanelor tuturor sfinților; preoții fac acatiste în care se aud mereu cuvintele: „Doamne Dumnezeule, întoarce fața ta spre robul tău Cutare și păzește-l de diavolul de sort”.
O sumă de Senatori, îmbrăcați în negru stau ingenuchiați în fața altarului și fie-care face rugă-

mente, se leagă către Dumnezeire că are să facă cutare sau cutare bine, dacă scapă de afurisitul de sort.

Doctorul Fotino se leagă că n'are să mai caute nici un bolnav, ca să poată crește populația în liniște.

Nenea Filodor jură că n'are să mai voteze cu guvernul.

Antonescu Cârnu, sărută patrahirul popei zicând : „Scapă-mă Hristoase și de focul ăsta și lasă-te pe mine la răsplată“.

În sfârșit mătăniile curg și în dreapta și în stânga și la apus și la răsărit, — lucru foarte obositor pentru vinele Senatorilor.

Senatorii liberi cugetători aleargă la Sion Gherei și la Ovreica cu salbe ca să le spue dacă rămân în pâine sau sunt jerfiți.

Plimbându-se singur în fața Academiei, „Scapă-mă Doamne, zice Tufeleică, căci alminterea rămâne Tufă'n ulcică!“.

In timpul operației

Tăcerea e adâncă, obrazurile sunt galbene, stacojii sau verzi după cum este și temperamentul fiecărui Senator.

De câte ori președintele bagă mâna în urnă și trage câte un nume la sort, se aud ca la școală : „Sgârcei ! Sgârcei !“.

Senatorii cu eresuri țin câte o bucată de potcoavă de cal în mână. Beizadea Mitică a cerut împrumut de la Mitropolie mâna lui Sfântu Dumitru și a băgat'o în sân.

După măcel

Indată ce s'a terminat operația, d. Antonescu-Cârnu cere cuvântul pentru o explicație.

El zice :

„Domnilor! Eă v ez că am căzut la sort  i a 
vrea să  tiu ce se face cu mine? Pe cât  n eleg e ,
asta a fost un fel de loterie,  i știu că la loterie
c a tig a numerile care es. Prin urmare, după toată
dreptatea ar trebui să rem ae senatori acei care a  e it
la sort  i să plece acei care a  r emas în urnă!”

Propunerea d-lui Antonescu e primit a cu aplause
de to i cei c azu i la sort  i respinsă de cei-l'alt i.

Disperat, d. Antonescu-Cârnu  i i perde capul, se
repede la banca prela ilor, umflă un potcap  i-l pune
 n cap zic end : „M e popesc dacă e vorba a a, ca
să fi  Senator de drept, dar de aci nu es!”

Emo iunea e foarte mare. D. Sturza începe să
plângă  i din băiat frumos ce era, r em ane cu gura
strâmbă.

Un singur senator dete probă de o mare tărie de
inimă : acesta fu d. Tacu.

D. Tacu, tăcu.

ORATORUL RADU!

Nu trece zi de la Dumnezeu fără să isvorească câte un nou talent în sinul familiei colectiviste.

Așa, nu mai departe de cât Joi, 3 Decembre 1887, d. Radu Mihai a apărut publicului din Camera deputaților în rolul de orator. Oratori sunt ei mulți în Cameră; e spre pildă d. C. Stoicescu care a făcut zilele trecute un curs complet de fierărie și potcovărie asupra Coroanei de Oțel. Este d. I. Brătianu care îndată ce se va retrage de la guvern va fi numit preot la capela de la cimitirul Bellu, spre a pomeni în bună voce toți morții.

Orator mai este și Stefan Misitu care rostește cu un foc mai presus de or-ce laudă, cu o știință de adevărat maestru cuvintele: „Da!—Așa e—Bravo—Inchiderea discuțiunei—Trăiască Regele!”

Dar oratorul oratorilor, care 'i înfundă pe toți este d. Radu Mihai, ministru de interne.

D-sa a descoperit arta de a răspunde la o interpelare, fără a răspunde; și precum sunt diferite sisteme pentru a juca la *trente et quarante*, d-sa a

îmbogătit știința retorică cu un nou sistem de cuvîntare.

Întăia experiență a făcut-o Joi cu ocazia interpelării d-lui Stroici relativă la alegerile din Dorohoiu.

D. Stroici vorbise despre țărani aduși de d. Cortazzi și preschimbați în băteuși, despre arestările și perchisițiunile nedrepte, despre călărăși concentrați și puși în urmărirea membrilor opoziției, într'un cuvînt despre sîlbăticiile prefectului aceluî județ. Și nu se mulțumise să vorbească numai, d. Stroici scosese actele, le arăta, le citea în gura mare.

Atunci d. Radu Mihai sculîndu-se în picioare răspunde :

„Domnilor ! Cine face cărțile ? Ah ! pardon, eu le fac. — Domnilor nu înțeleg pentru ce mi s'a adresat această interpelare de d. Stroici.

D-sa amestecă — pardon, am amestecat cărțile. Cine tae ? — D-sa amestecă atribuțiunile mele cu acele ale colegilor mei. Ne spune că prefectul a adus țărani de la moșie și 'i a preschimbat în bătauși. Poate, dar oare țărani nu sunt agricultori ? prin urmare să apuce pe d. ministru al Agriculturii, nu pe mine.

Apoi 'mi spune d. Stroici că un membru al opoziției a fost arestat sub cuvînt că are cărți de contrabandă — pardon, am vrut să zic tutun de contrabandă — lucru constatat de neadevărat. Ei, și ? Oare onorabilul interpelant nu știe că regia monopolului tutunurilor are un director special ?

Asemenea voi răspunde și pentru cai care erau la poștalionul oprit cu oposanții, afară din oraș, că avem în țara noastră de mulți ani, o direcție generală a telegrafelor și postelor pe strada Doamnei, lîngă creditul urban.

Mă învinovește d. Stroici că aș fi numit în funcție pe comisarul Hasnaș, care a fost osîndit la două luni închisoare și o amendă mazo. Dom-

nilor. numirile se fac prin decret regal și se publică în „Monitorul Oficial.”

Intru cât privește călărașii concentrați din ordinul prefectului Cortazzi și trimeși în urmărirea opoziției, crez că este de ajuns să vă aduc aminte că ei fac parte din organizarea militărească a țerei. Și vorbind de dânsa, dați-mi voe să vă spuți că țara românească... talpa țerei... brava armată... marele căpitan... câmpiile Bulgariei... independența română... Plevna... regatul... coroana de oțel... *paroli... septleva!*

Mă întreabă în sfârșit d. Stroiici dacă viitoarele alegeri se vor face tot ca acele din urmă și dacă nu voi face nimic spre a liniști spiritele? Domnilor, eu nu sunt așa de țanțoș cum se zice. Aș propune bucuros să facem *la pace...* dar suntem în ajunul unui război!

Discursul lui Reb-Alechi!

Monitorul Oficial a publicat zilele trecute discursul rostit de Reb-Alechi Xenopulo în sinul Camerei deputaților spre apărarea familiei colectiviste.

Stenografiile au însă de mult timp obiceiul de a schimonosi cuvintele oratorilor; dovadă ceea ce se întâmplă zilnic cu discursurile președintelui consiliului de ministrii alt-fel vorbește omul, și alt-fel ese la tipar.

De aceea, spre a nu fi indus publicul în eroare, m'am apucat eu singur să transcriu discursul lui Reb-Alechi Xenopulo.

Iată-l:

Puriți dipitași și chicoane guvern,

Ai fost iu jinimist și prichiror consirvator, chind am inchis pi opisanti!.. Vus?.. Dachî era contra stipinirei; ce si fac mi rog? Apoi eram și plitit pintru treaba asta.

Aveam tri sute tuler pe lună (chicoane Nacu, tu-

ler este franc), faci 3,600 pi an, faci pi tri ani 10,800 tuler, saũ rendel zintz impurutești 919 (chicoane Nacu, un rendel este un galben) cari faci un tuler dobindã la fie-care rendel pi lunã, peste tot 919 zintz impurutești drepti la chimpinã, fãrã sã mai faci socotealã multã. Vus?...

Ei mu rog, fã opoziție atunci dachi te eartã punga!

Dar achim am vizut cã jinimist nu face parale; liberal-național faci parale mai mult, și m'am ficut liberal-național.

Și si vedeți pentru ce puriți dipitați:

Io scri iconomi politicã,

Io scri istorie politicã,

Io scri la *voinea* lui d-nu Naționalã cu frati me Nichi.

Io profesor, io dipitat, io consilier de la comunal, io la banca naționalã la sichirsala de la Iași.

Mu rog faceți sochitealã chit aduce fãrã dibundã la dibundã, puriți dipitați?

Vus? Nu fac bine? Auz? Io zic zeũ che fac bine.

Io prieten cu Chirida,

Io prieten cu Brutianu, io la masã cu iel. Și sã credeți buni bucate chicoane: toate trif. nimic cușer.

Dar la opiziție ce ai? Nimic. Așhnem... goim! Butae la Kefereũ, capi spart.. Ai vai! ghevald! Și puliție nu ajitã, bate m. i tare.

Vus? Apoi pentru ce se nu fi cu stipinire mu rog? Dachi sunt opoziție, prochiror inchide dupe poruncã Stãtescu, poliție dupe poruncã Radi Mihai, și pir-iptor vinde tot dupe poruncã Nacu.

Ascultați la minã domni de la disidenți, e mai bine la culectiviști.

Bilet de liber perchirs este?

Este. De aci vine ichinimie de 66 tuler 68 bani de fie-care drim. Faceți sochitealã chit aduce ichinimie la un-spre-zece ori venire și plecãre, fãrã dibundã, și dibundã la dibundã.. Vus?

Aici stai la gazdã la Nichi: nu plãtește otel, nu

plătește masa. Face ear ichinimie 20 tuler pe zi. Mu
rog faceți ear sochiteală chit vine pi lună și pi tri
luni fără dibundă și dibundă la dibundă.

„Ai! Ce se spui mai mult?”

Sirut mâna chicoane guvern! Puriți dipitați: A
ghit șabës!

(Aplause frenetice și prelungite în rîndurile ma-
jorității. Oratorul este viū felicitat de banca mi-
nisterială. Minoritatea e consternată).

Balșoi Komedianski Kogălniceanu

O știre din cele mai înveselitoare ne sosește de la Galați: Locuitorii acestui oraș nu vor fi lipsiți de petreceri în timpul carnavalului, căci îndată după plecarea ciroului Sidoli, a sosit în localitate Mihail Kogălniceanu, balșoi Comedianski — cunoscut prin producțiunile sale artistice pe scena corpurilor le-giuitoare din București.

Ca toți artiștii ajunși la apusul carierei lor și care nu mai au succes în Capitală, balșoi Kome-dianski Kogălniceanu, a plecat în provincie spre a da reprezentațiuni acolo.

A luat cu chirie Sala Alcazar din Galați spre a se produce în public Joi 14 Ianuarie la 3 ore după amiază și a pus îndată în circulație niște avisuri prealabile.

De la 25 Decembre 1887 se citea deja pe afişurile lipite pe casele din Galaţi următoarea înştiinţare :

TELEGRAMA
 ———
BALSOI KOMEDIANSKI
KOGALNICEANU
 SOSEŞTE IN CURÂND

Indată după anul nou, afişurile au devenit mai explicite şi erau ast-fel compuse :

MI UNEA MNUNELOR !
 ———
 LUCRU NEPOMENIT INCA
BALSOI KOMEDIANSKI!
MIHAIL KOGALNICEANU
Manâncă din două căstroane de o dată

În sfârşit la 13 Ianuarie, s'au împărţit în oraş invitaţiunile următoare:

„Domnul MIHAIL KOGALNICEANU încurajat de sufragile cu care Gălăţenii l'au onorat trimitându'l în mai multe rânduri ca reprezentantul lor în Parlament, şi sprijinit de mai mulţi alegători îşi propune candidatura la Colegiul I-ii al judeţului Covurlui.

Roagă dar pe Cetăţenii Gălăţenii se bine-voiască a'i face onoarea de a lua parte la o întrunire electorală ce va avea loc **Joi** 14 Ianuarie a. e. **la 3 ore** după amează în **Sala Alcazar**.

În această adunare d. Kogălniceanu va expune vederile sale asupra situațiunei și va primi cu bucurie opinia d-lor Alegători, mai cu deosebire în privința intereselor înteiului port al României.“

(Autentic.)

Spuneți drept dacă Circul Sidoli, Miss Multon, sau Omul care înghite foc, nu procedează tot astfel când cutreeră cafenelele sau *Alcazarurile* de la Mizil și alte orașele!

Despre succesul reprezentației nici că mă îndoesc, căci balșoi Komedianski Kogălniceanu va cânta și va imita când vocea tenorului, când vocea baritonului când cea a basului, spre a mulțumi urechile și gusturile tuturilor.

Va trece apoi la câte-va experiențe de prestidigitatiune, înghițind vorbele care le-a spus odinioară și scoțând altele la loc.

Va da o reprezentațiune cât se poate de naturalistă arătând cum nu pot sta cinstitele sale oase alături de acele ale d-lui I. Brătianu, dar cum punga d-lui I. Bratiann poate sta în buzunarul său.

Va face în sfârșit atâtea și atâtea experiențe în cât cei ce vor vota pentru densusul vor fi nevoiți să i ceară un buletin ast-fel compus:

MIHAIL KOGALNICEANU
BALȘOI KOMEDIANSKI

Și văzând că buletinul e scris în limba rusească Kalnoky va fi în drept să i poruncească și el altele cu mențiunea :

MIHAIL KOGALNICEANU
GROSSER KOMOEDIANT
und schwindler

Căci artistul care dă reprezentațiunea de la 14 Ianuarie, în sala Alcazar de la Galați, are și darul d'a fi artist internațional... însă fără căutare.

Un fel de căzătură artistică care nu găsește impresario!

PERUL ALB!

Intre numeroasele teorii care au obiceiul să se plimbe prin vorbirile și scrierile noastre, este una care mă plictisește peste măsură și mi se pare grozav de copilărească, ca să nu zic dobitocească.

E faimoasa teorie a părului cel alb!

Crez că nu e om pe pământ care într'o anume împrejurare să nu fi dat peste vre un fel de povățuitor ce'l îndemna să nu critice relele apucături ale unui bărbat stricat, sub cuvânt că acel stricat are părul alb.

Spre pildă, daca te legi de d. Kogălniceanu sau de Beizadea Mitică, și'i dai în târbăceală cum li se cuvine, odată ți se închide gura cu faimosul respect ce se cuvine părului cel alb al acestor somități în gimnastică.

D. Brătianu are drept la respect pentru că are păr alb, Carada are drept la respect pentru că are păr alb, și așa mai înainte cu Angheliescu, cu Stoiljan și cu toți cei încărunțiți, ast-fel în cât respectul a ajuns nu o considerație ce se datorează meritelor, ci o considerație ce se datorează feței părului.

De obicei, oamenii ocupându-se de politică la vârsta când părul se schimbă la față (parcă ar fi un Kogălniceanu) ar trebui să nu mai îndrăsnim

să criticăm nici un om de stat pentru motivul că i-a albit capul.

Apoi bine, pentru numele lui Dumnezeu, albirea părului este o infirmitate pe care o câștigă toți cei ce trăesc mult timp, nu este o diplomă de onoare, și dacă a remas vorba să nu criticăm pe un bărbat pentru simplul motiv că are infirmitatea părului alb, ajungem departe de tot cu această teorie.

Nu ne mai rămâne de cât să respectăm bubele de pe nasul lui Sefendache și bătăturile de la picerele lui Nacu, ca să nu fim acuzați de lipsă de respect către cei ce au suferit, căci precum părul d-lui Brătianu a albit pentru patrie, poate că și bătăturile lui Nacu s'au întărit pentru patrie, mergând mereu pe jos la Cameră.

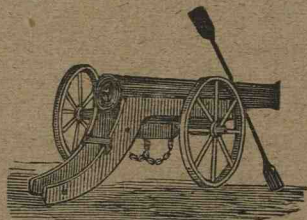
Dar să lăsăm gluma la o parte. Eu jur că n'am văzut nici o dată vre un Tribunal declinându-și dreptul și competența de a judeca pe un pungaș, pentru motivul că numitul pungaș are tot dreptul la respect, căci este cu părul alb!

Prin urmare, cea ce Tribunalele fac cu bătrânii pungași, dați-ne și nouă voe să facem cu bătrânii borfași politici.

Părul alb e o circumstanță agravantă, iar nu ușurătoare.

Și dacă nu împărtășiți părerea mea, apoi mă faceți să laud pe cei ce sunt prieteni cu câneala și ascund păcatele sau rușinele bătrânelor lor sub o compoziție himică neagră ca pana corbului!

Aceștia cel puțin nu mai invoacă prescripțiunea părului alb!

Prea plecata jalbă!

Sire,

În ziua de azi, cu voea Majestății Tale, toată lumea depune câte o jalbă pe treptele palatului; administrația se plânge de opoziție, opoziția se plânge de administrație și în înțelepciunea Ta, găsești tot d'a-una o vorbă bună și pentru unii și pentru alții.

Sire, nu mă lăsa, găsește o vorbă bună și pentru mine-

Slujbă n'am de aproape două-spre-zece ani, candidat la deputăție n'am fost, deputat fără știrea mea nu m'am ales. Am și eu doar o mică însărcinare: sunt cronicar la *Epoca*. Mi s'a pus greua îndatorire să fac să mai rîză omenirea în ziua de astăzi, când cu voea Ta, avem mai multă poftă de plâns de cât de ris!

Sire, aflu că vrei să'mi ieși și această pâine din gură. Aflu că ai primit demisia lui Radu Mihai și c. Șefendache, Ștef. Bellu, Porumbaru-Pleoșniță, Maniu, în sfârșit toți acei cari mă hrăneau zilnic nu fac parte din Adunare.

Sire, Tu care ești părintele văduvelor, orfanilor și cronicarilor, îndură-te! Nu mă lăsa fără subiecte

de cronici! Fii arbitrar, Sire; fii despot, Sire, disolvă Camerile de zece ori, de douăzeci de ori, dă voe să se facă ingerințe grozave în alegeri dar să nu primești demisia lui Radu, să nu lași Camerile fără Stef. Bellu, fără Pleoșnița și tot neamul lor!

Știu bine Majestate că ai să găsești un fel de mângăere și pentru supusul tău serv.

Știu bine că ai să mi răspunzi: „Ți'am lăsat pe Mihalache Kogălniceanu; ți'am lăsat pe Disescu, pe Dincă Schileru și mulți alții!”

Așa este Majestate, mi'i ai lăsat; dar pentru mine ei sunt parigorie de om bolnav!

Ce să fac eu cu nenea Mihalache care

*Azi e ici, mâine colo
Ș'apoi trece dincolo?*

Nenea Mihalache a început să miroase a opoziție, are să dea cu barda în guvern și atunci debat'o potca de politică — mi se închide gura; trebuie să tac, să'l las la voea Domnului.

Ce să fac eu cu Disescu, Majestate? cu Disescu care a zis: „Incredințați-mă că vine opoziția la putere, și atunci mă las de colectivitate!”

De, Majestate, par-că sunt ceva semne de tumba pentru colectivisti, și atunci o pat cu Disescu tot ca cu nea Mihalache.

Pe câtă vreme cu Stefan Bellu, cu Pleoșnița, cu Radu Mihaï, stau bine pe or ce vreme.

Radu în pantalonii de dril sau în palat de Costești, tot Radu rămâne. Ștefănică e om cu meseria lui, de care nu se lasă el așa, cu una cu două. Pleoșniță e o pleoșniță credincioasă.

Sire, îndură-te, Sire nu mă lăsa, și dacă nu poți să mi dai pe toți, aide să facem și noi o tocmeală. Renunț la toți, dar lasă-mi pe Fănică. Garantez personal că la dînsul ține și tinerimea.

MESAGIUL MEU!

*Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,*

Bine v'am găsit sănătoși, pe unii cu spinarea cam deșelată în urma ultimelor lupte electorale, pe alții cu domiciliurile violate, cu bozunările căutate, spre a se constata valoarea voturilor ce ați dobândit.

*Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,*

Înainte de a vă spune ce aștept de la activitatea d-v. legislativă, mă crez dator să vă întreb cu cine sunteți și cu cine mergeți?

Ziarele opoziției pretind că n'au intrat în Cameră de cât dușmani de ai guvernului, ziarele collectiviste susțin că de și nu sunteți de cât 180 deputați, totuși guvernul are o majoritate de 200 voturi.

Dumnezeu se ve înțelege! —

Eu fac un apel franc și leal la Domniile Voastre, spre a vă ruga să mă luminați asupra acestui punct ca să știu pe cine să apăr și pe cine să încondeez!

Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,

Relațiunile noastre cu puterile streine sunt cele mai cordiale: Turcia în special ne trimite zilnic telegrame de mulțumiri pentru obusurile bine-voitoare ce am întrebuintat în contra ei la 1877; Austria ne propune o nouă aprovizionare de hamuri cu carton, Germania ne oferă cupolele sale găurite!

Constat cu o deosebită plăcere progresul făcut în acești din urmă ani pe tărîmul economic și comercial și ministrul meu de interne vă va supune în curând un proiect de lege pentru încurajarea transacțiunelor de ceasornicărie.

Agricultura nu va lăsa nimic de dorit anul acesta, căci bravul colonel Maican a oferit gratis Statului un nou sistem pentru îngrășarea pământului, sistem provenit din cooperațiile sale cu compania barometrică.

Pădurele Statului au fost în adevăr secătuite în anii cei din urmă, dar această secătuire nu s'a făcut de cât pentru încurajarea industriei naționale: stejarii seculari s'au tăiat în țara românească spre a se confecționa bâte românești, care s'au întrebuintat pe spinarii românești de către bătaușii români.

Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,

Am avut tot-d'a-una o deosebită afecțiune pentru armata noastră, și ministrul meu de resboi vă va înfățișa în curând un proiect de lege spre a se reorganisa corpul vivandierelor.

Prima încercare s'a și făcut la regimentul de artilerie din București, cu vivandiera *Louisa* care a adus foloase colonelului Maican și în timp de pace și în timp de război..... a sfeclit-o numai cu iscălitura!

Până va veni momentul să îmbunătățim soarta preoților de mir, drăgălașul meu ministru al cultelor 'și dă toate silințele spre a îmbunătăți starea monastirelor femești, care lăsaū mult de dorit din punctul de vedere al personalului cam baccelit.

În curând se va trimete la Țigănești, Pasărea, Varatic, Agapia, transporturi proaspete culese prin scoalele publice de fete.

Domnilor Senatori,
Domnilor Deputați,

Despre finanțele Statului nu vă vorbesc, nici nu știū în ce hal se află, dar dacă staū ca finanțele mele, staū prost de tot!

De aceia vă recomand cu tot dinadinsul să cum-părați colecția mea de cronice care apare la 1 Martie 1888 într'un volum foarte trumos.

Dumnezeū să bine-cuvinteze această lucrare a Domniilor-Voastre, cea ce ar bine cuvânta și lucrarea mea.

Dat în Castelul meu de la *Epoca*.

Max.

(Nu urmează iscălitura nici unui ministru).

Ceasornicul lui Radu!

Nu se vorbește de cât-va timp prin oraș de cât despre faimosul ceasornic al căpitanului Văcărescu, care — printr'o minune polițienească — a trecut în bozunarul d-lui Radu Mihai și apoi în acel al d-lui Mihail Kogălniceanu.

Am văzut în tinerețele mele faimosul ceasornic cu doi-spre-zece apostoli, de la catedrala din Strassburg, dar nu văzusem ce meșteșug are acel sfeterisit de ministrul de interne.

Cordialele relațiuni ce am avut pururea cu nenea Mihalache de la Șosea, m'aū îndemnat să merg la dânsul acasă și să'l rog să'mi arate și mie ce fel de mașinarie are ceasornicul.

Rugăciunea mea a fost imediat satisfăcută, și astăzi pot și eu să mulțumesc curiozitatea tuturor, descriindu-le cu amănuntul tot mecanismul acestui obiect de artă.

Mai întâiu, trebuie să știți că ceasornicul lui Radu Mihai nu însemnează și nu bate orele ca cele-l'alte ceasornice.

Cadranul este înlocuit printr'o tablă rotundă pe care, în loc de 1, 2, 3, 4, 5, etc. stă scris: *Prefectura Brăilei.—Poliția Capitalei—Lucrările publice—*

Ministerul de Interne. Apoi, sub aceste denumiri, sunt însemnate diferite cifre; dar nu cifre romane, ci cifre de bani, iar acul când se întoarce arată anume în loc de ceas, câte mii de lei *economie* a realizat Radu din fie-care funcție.

Secundarul este înlocuit printr'o tablă care însemnează centimele.

Deschizând capacul ceasornicului, mecanismul pune în mișcare o scenă foarte gingașe și mai complicată de cât aceea a celor doi-spre-zece apostoli de la catedrala din Strasburg. Când începe să bată ora două-spre-zece după amiază, la fie-care bătăe se petrec următoarele:

Bate unu: Radu își pune o pereche de pantaloni de dril peste cei de madepolon.

Bate două: Radu ese pe piața Teatrului și cere cinci sfanți pentru coșniță.

Bate trei: Radu bagă sfanți în pungă și mănâncă la vecin.

Bate patru: Radu intră la club, făcând semnul crucei pe piept și semnul cu unghia pe carte.

Bate cinci: Bate și Radu trăgând peste cinci.

Bate șase: Radu se trezește prefect la Brăila.

Bate șapte: Radu iscălește polițe în Brăila și trece la București.

Bate opt: Bate și Radu pe cetățeni la spinare.

Bate nouă: Radu *lucrează* la lucrările publice.

Bate zece: Radu se umflă la burtă și la pungă.

Bate unspre-zece: Il bate și norocul pe Radu.

Bate două-spre-zece: Radu cu punga lui, cu landoul lui, merge la moșia lui și intră în casa lui, ca să mănânce la masa lui!

Toate cele ce am avut onoare să vă spun mai sus, mă conving că ceasornicul reclamat de d-nu Văcărescu nu poate fi al d-sale.

E un ceasornic istoric făcut anume pentru Radu Mihai și a cărui proprietate o dovedește cu prisos mecanismul ce v'am descris.

Ceasornicărie !

— Ce diferență este între un ceasornic și Radu Mihaiu ?

— Ceasornicul se oprește când nu este uns, și Radu Mihaiu *oprește* ceasornicul ca să se *ungă* !

* * *

Radu înainte de a se culca, deschide o carte și citește ca să treacă ceasurile mai iute

Toate trec, numai *ceasul* lui Văcărescu rămâne.

* * *

Curios lucru: ceasornicul trebuie întors ca să poată umbla, iar Radu umblă dar nu *întoarce* ceasornicul cu nici un preț.

* * *

Dacă se va judeca vre-o dată procesul dintre căpitanul Văcărescu și Radu Mihaiu, o să vedem o modă foarte ciudată:

O să vedem pe Radu cu ceasornicul la brâu și cu lanțul... la picioare.

* * *

Radu Mihaiu se duce la librarul Haimann.

— Mă rog, aveți o carte de rugăciune?

— Cum nu! Poftim *ceaslovul*.

Radu ese repede din prăvălie, data asta fără *ceas...lov!*

* * *

Demisia lui Radu Mihaiu coprinde și următoarele versuri ale poetului V. Alexandri.

Din bătrâni se spune
Că sunt *ceasuri* bune,
Și că rele sunt.
Vai de acei ș'acele
Care 'n *ceasuri* rele
Zic vre-un cuvânt.

* * *

Sunt *ceasoarnice* care merg înainte și altele care merg înapoi. Ceasornicul pe care a pus mâna Radu Mihaiu, nu mai *merge înapoi!*

* * *

Radu Mihaiu stă de vorbă cu un colectivist.

— Ei! Adevărat că ți-ai dat demisia Radule?

— Foarte adevărat!

— Pentru ce?

— Pentru că 'și-a dat demisia și d. I. Brătianu cu întregul cabinet. Prin urmare, eu nu puteam să rămân singur. Este o chestiune de solidaritate; trebuie să ne ținem lanț...

— Așa este. Vă țineți *lanț*, și la vârf atârnă *ceasornicul!*

* * *

Convorbire între d. I. C. Brătianu și Radu Mi-
haiu :

— Radule, trebuie să-ți dai demisia la moment.

— Eu ! Eu care am luptat pururea alături cu
d-ta ?

— N'am ce să-ți fac.

— Bine, d-le Brătiene, nu te gândești că sunt
peste douăzeci de ani de când lupt ?

— Ce să-ți fac Radule; ce aduce *ceasul*, nu aduce
anul !

DE ALE ZILEI

Societatea barometrică și d. Broadwel au jucat un rol atât de însemnat în actuala remaniere ministerială, în cât preschimbările făcute în cabinet se pot numi un început de *curățire a cabinetului*.

* * *

*Căpitanul Mardare a fost și dânsul dat în judecată. Se vede că guvernul a hotărît să nu 'și mai spele rufele *mărdare* în familie.

* * *

În sfârșit Nicu Gane a ajuns ministru al domnelor.

1

Guvernul crede că s'a întărit prin venirea lui Nicu Gane la putere, dar un străin zicea că guvernul *n'a rien gagné (gagné)*.

* * *

Observație științifică :

Când te urci pe un munte și ajungi la o înălțime mare, spre exemplu în vârful muntelui Blanc, ceasornicul încetează de a mai umbla.

Asemenea când urci treptele unei administrațiuni mai înalte, — cum ar fi prefectura poliției, — ceasornicul *se oprește!*

* * *

Radu Mihai nu mai poate să joace cărți.

Dacă numărându-și punctele, tovarășul său de la cărți anunță riga, dama, valetul, lucrurile merg bine. Dacă anunță însă și asul, atunci se strică treaba. Radu întreabă *ce'as?*

Tevarășul îi răspunde: *Ceasul* lui Văcărescu și Radu fuge turbat.

* * *

Toată lumea știe că d. Colonel Maican a cumpărat Penteleul, moșie renumită prin cașcavalul ce se fabrică acolo.

Poate ca din această pricină, s'a întins la cașcaval, cum zice românul, și a furat cu miile.

* * *

S'a observat că Radu Mihai evită de a trece pe la *Ceas...meua* roșie, și de a se plimba prin grădina *Ceas...megiu!!!*

* * *

Radu Mihai nu mai este primit în nici o prăvălie, căci negustorilor le este frică să nu se dea la *Ceas...megea!*

* * *

Causa pentru care d. D. Sturdza a părăsit ministerul instrucțiunii publice este neputința ce a arătat față cu istoria fetelor de la Azil.

* * *

Lumea se miră cum d-nu Nacu are două portofoliuri : Cultele și Internele.

Nimic mai natural ! Cum zice francezul : *Quand on prend du galon, on n'en saurait trop prendre !*

Și de, cine se poate repezi mai cu furie la ceaprazuri de cât Nacu ?

Cu aceeași ocazie își face și alișveris în prăvălie.

GIANI TACHE

sin.

TACHE GIANII

Sedința Senatului de la 8 Martie 1888.

Ședința se deschide la orele 3¹/₂ sub presidenția prințului Dimitrie Ghica, care ne componând încă un *cabinet*, din această cauză nu s'a putut retrage în viața *privată*.

După citirea și aprobarea sumarului ședinței precedente, se citește o scrisoare a generalului A. Anghelescu care cere scuze fiind-că nu poate asista la ședințele Senatului, fiind oprit în casă de o comisiune de anchetă.

Se citește o petițiune a d-lor Nichi și Reb Xenopulo, Coco Șmil Dimitrescu, Răducanu Ivan, Leibă Cantemir și alții care cer împământinirea cu dispensă de stagiū fiind-că au servit în armata colectivistă.

Pe banca ministerială este d. Tache Giani, Ministrul justiției ; pe un jeț senatorial stă d. Giani Tache, senatorul.

Printul D. Ghica. D. senator Giani Tache are cuvântul.

Giani Tache (*Senatorul*). Am onoare a interpela pe d. Ministru al justiției Tache Giani dacă menține proiectul de lege pentru inamovibilitatea magistraturei, și'l rog să mi răspundă dacă acel proiect astfel alcătuit nu este în flagrantă contradicere cu sistemul electivității susținut de mine Giani Tache, senatorul ?

Tache Giani (*Ministrul*). Conform regulamentului, a'și avea dreptul să nu răspund de cât peste trei zile, dar mă tem să nu rămâi fără portofoliul justiției până atunci și de aceea voi răspunde îndată.

Eū pot încredința pe onorabilul și distinsul legist Giani Tache că nici o dată Tache Giani nu va nesocoti marele principiiuri liberale.

Da, sunt și rămâi partisanul electivității magistraturei, precum sunt și rămâi partisanul inamovibilității.

Da, iaū angajamentul că de acum înainte toți magistrații vor fi aleși..... de mine, prin urmare electivi, și apoi vor rămâne inamovibili, căci n'ași fi putut nici o dată visa pentru iubita noastră țară o fericire mai mare de cât întemeierea unei electivități inamovibile și unei inamovibilități electivice. (*Apause. Oratorul este viu feliicitat*).

Antonescu-Cârnu. Bravo ! Să trăiască Redzele !

Giani Tache (*Senatorul*). Mulțumesc din inimă ilustrului nostru ministru al Justiției, Tache Giani, pentru aceste explicațiuni, dar mă vîz nevoit să'i mai adresez o interpelare în privința atentatului Pietraru, și rog respectuos pe d-nu ministru al Justiției, Tache Giani, să bine-voiască a ne destăinui tot adevărul ce știe în privința acestei afaceri pe

care d-sa a botezat'o „comedie“ într'o scrisoare rămasă celebră ?

Tache Giani (*Ministrul*). Constat cu o adevărată mâhnire că scumpul meu prieten, renumitul nostru jurisconsult, simpaticul nostru coleg Giani Tache, nu are de cât foarte mici noțiuni literare. D-sa crede că o comedie este o operă glumeață, un caraghioslic, ceva de ris ! Aici face eroare. Domnilor, comedia poate fi un lucru foarte serios, o piesă foarte dramatică care te face să plângi. *Denisa* de Al. Dumas este o comedie dar la urma urmelor viciul este pedepsit și virtutea răsplătită. Așa și afacerea Pietraru, a fost o comedie.... serioasă. Am zis !

Antonescu-Cârnu. Bravo ! Trăiască Redzele ! Trăiască Dzani !

Giani Tache (*Senatoru*). Nu găsesc destule cuvinte spre a exprima talentatului nostru ministru al Justiției Tache Giani, admirațiunea ce simț pentru modul genial cum a bine-voit să ne lumineze pe toți. Mai îndrăsnesc însă să'i adresez o simplă și mică interpelare. Interpelez pe d-nu Tache Giani, ministrul Justiției, în privința modului sêlbatic cum a fost adusă la îndeplinire legea pentru expulsări. Frații noștri Ocășanu, Săcășanu, Drog-Baician și alții au fost goniți din țară.

Tache Giani (*Ministrul*). Răspunz la moment. Așa este, acești tineri au fost trimiși atară din România ; dar unde au fost trimiși ? — In Franța ! — Ce este Franța ? — Este sora noastră mai mare ! Oare se poate zice că un om este expulsat din țară, când îl trimeți la soră-sa a mai mare ? — Nu este o datorie de familie să mergi la toate rudele ?

Antonescu-Cârnu. Așa este, și eu merg la țata fără să fiu expulsat. Trăiască Redzele !

Tache Giani (*Ministrul*). Domnilor, și mă adresez în special ilustrului meu coleg, d-lui Senator Giani Tache, — spre a pune capăt oricărei neînțelegeri, am onoare a depune pe biuroul Senatului un proiect

de lege pentru anularea tuturor interpelărilor, tuturor discursurilor d-lui Senator Giani Tache.

Cer urgența.

Giani Tache (*Senatorul*) Și eu cer urgența.

Antonescu-Cârnu. Trăiască Redzele !

UN CARAGHIOZLIC!

În prima săptămână a postului, petrecherile lipsesc cu desăvîrșire. Balurile și'au dat sfîrșitul, teatrul este închis, omul stă în casă posac și caută în zadar adesea o cărticică mai hazlăe care să'l înveselească puțin.

Veința Națională de Marți 8 Martie 1888, ținând negreșit seamă de această stare generală a spiritelor în timpul postului, a bine voit să dea omenirei prețiosul ei concurs spre a o înveseli și a o face să uite lungimea unei săptămâni lipsită de or ce petrecheri.

De acea, pe pagina întâiu a aceluși ziar, s'a publicat o corespondență din Gorj, iscălită Demetru Ionescu, corespondență care merită onorurile reproducțiunei cel puțin în parte:

Iat'o:

Domnule Redactor,

.....

„Măhnirea a ajuns aici până la lacrimi.“

„Apuce cine-va prin sate și nu va mai vedea veselie de până acum.“

„Acea ce se vede într'o familie când capului ei s'a întâmplat ceva nenorocit se vede acum în comunele rurale.“

„La fie-care pas întâlnești în sate, grupuri grupuri de locuitori cu fețele triste și mâinile în mâineci, întrebându-se despre această nenorocire.“

Citind aceste rînduri, vă întrebați cu drept cuvînt ce nenorociri îngrozitoare au isbit pe d. Demetru Ionescu în parte și pe județul Gorj în general ?

Măhnirea care a ajuns până la lacrimi! Veselia care a dispărut! Grupurile de locuitori cu fețele triste și mâinile încrucișate! Toate aceste descripții vă fac să presupuneți că riurile s'au revărsat și că o nouă inundație de soiul celei de la Szegedin amenință județul Gorj.

Vă mai închipuiți poate că angina sau holera a decimat populația Gorjului și familia lui Demetru Ionescu, sau că toate casele din orașe, orașele, sate și cătune sunt în flăcări.

Ei! vă înșelați; toate aceste mâini încrucișate, toate aceste fețe triste, toți acești ochi plini de lacrimi însemnează că... măhnirea Gorjului și a lui Demetru Ionescu provine din cauza demisionării d-lui I. C. Brătianu de la Minister!! (Așa zice corespondența în chestie).

Pentru ca tabloul să fie cu desevîrșire complet nu mai lipsea gorjanului Demetru Ionescu de cât se mai adaoge și următoarele descripții: „Vitele refuză or ce hrană, fetele și băeții s'au lăsat de dragoste, copiii la sînul mamei lor refuză țîța, și în loc de laptele mamei cer pe d-nu Brătianu! Orașul Tîrgu-Jiului este înecat de lacrimile locuitorilor!“

O zicătoare spune: „Doamne, ferește-mă de prietenii mei, căci de dușmanii mei mă feresc eu singur!“ Această rugăciune a trebuit negreșit să o îndrepteze spre Dumnezeu, președintele Consiliului de

miniștrii în zioa când a citit în *Voința Națională* co-
respondența cetățeanului Demetru Ionescu de la Gorj.

Să arătăm partea ridiculă a d-lui I. Brătianu, noi
care 'i suntem dușmani, nimic mai natural; dar să'l
facă caraghioz prietenul său Demetru Ionescu de la
Gorj, să'l facă caraghioz *Voința Națională*, care este
plătită din fondurile secrete spre a'l lauda, asta
prea e de tot.

Dacă merge așa, o să fim nevoiți cei din opozi-
ție să facem și noi o subvenție lui N. Xenopulo
pentru puternicul concurs ce ne dă în terminarea
operei ridiculisărei lui I. Brătianu și a colectivită-
ței. Subscriu îndată cinci lei, de și mi se ia ast-fel
meseria din mână!

FILOSOFIE

ȘI

CRIZA MINISTERIALA

De la începutul lunii Martie, când a izbucnit criza ministerială, nu poți să mai deschizi un singur ziar—fie guvernamental, fie din opoziție—care să nu verse șiroaie de cerneală pe hârtie, spre a tălmăci tutulor neajunsurile ce suferă țara românească din cauza lipsei unui guvern.

Unele ziare pretind că comerțul suferă, că agiul crește, că neliniștea domnește în toate spiritele; altele susțin că transacțiunile sunt imposibile, că Bismarck nu poate să doarmă, că Franz-Iosef împăratul are cărcei la inimă, numai din cauza lipsei unui minister în România.

Eu sunt departe de a fi partizanal acestei școli pesimiste și găsesc că fericirea cea mai mare la noi este o criză ministerială.

Era de înfrățire, de împăcăciune, de ertare a păcatelor, de perfectă fericire, nu începe de cât în ziua când izbucnește o criză ministerială.

Atunci se deșteaptă nădejdea în inimile tutulor românilor; atunci fie-care cetățean bun patriot își

închipuește că a găsit biletul de loterie cu care va câștiga lotul cel mare de 500,000 de lei, atunci fiecare om de Stat se crede, se simte deja ministru până în momentul când îl deșteaptă cruda realitate.

Indată ce izbucnește criza ministerială, I. Brătianu rîde, Beizadea Mitică glumește cu plebea, Carp te privește fără monoclu, Lascar Catargiu face haz, Vernescu se culcă mai târziu, Kogălniceanu nu se mai scarpină pe frunte, Maiorescu—lucru nepomenit—umblă pe jos, Dumitru Brătianu umblă în trăsura!

Fie care 'și zice: „Regele trebuie să facă apel la mine!“ și această încredere se subîmparte apoi între partizanii fie-căruia din acești distinși bărbați.

Kogălnicenii sunt convinși că nu poate forma un minister de cât Kogălniceanu.

Junimiștii se leagăna cu același vis în ceia-ce privește pe Carp.

Colectiviștii jură cu crucea în sîn că tot Ion Brătianu rămâne, și toți sunt fericiți, toți sunt mulțumiți, căci toți au simțimîntul omului cu biletul de loterie în pungă.

Despre marea armată a funcționarilor publici, ce se mai vorbesc? Cei care au astăzi slujbe sunt încredințați că nu se va face nici o schimbare de guvern; cei ce răvnesc un postuleț ori cât de mic nu se îndoesc că a venit ceasul să nu mai tragă pe dracul de coadă.

În timpuri normale, avem 32 de prefecți de județe și doi prefecți de poliție, în timpuri de criză ministerială avem cel puțin 500 de prefecți de județe și 80 de prefecți de poliție.

Personalul inferior administrativ, nici nu'l mai număr; toată suflarea românească, are slujbă îndată ce izbucnește o criză.

Uitați-vă, eu care vă vorbesc, de la 1 Martie și până acum, am fost în perspectivă, cu biletul meu de loterie în pungă: când deputat, când prefect, când

director la *Monitorul Oficial*, când inspector administrativ, în sfârșit am fost de toate, după cum se suna că vine la cârmă cutare sau cutare bărbat de Stat.

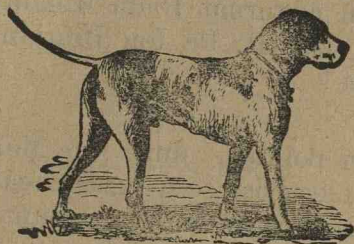
Dar cocoanele noastre, când sunt mai fericite de cât în timpuri de criză când aș vrea să dea drumul visurilor lor mărețe și ambițioase?

Chiar regele nostru, nu este în adevăr fericit de cât atunci când izbucnește criza ministerială. Fracurile cele mai bine croite, cravatele cele mai frumoase, mănușile cele mai elegante, le păstrăm pentru a ne înfățișa la palat. Și fie-care 'i dăruim câte o vorbă bună, câte o vorbă dulce, câte o ploconeală mai îngrijită, căci ne zicem: „Pe ziua de mâine am să depui jurământul de fidelitate și celelalte!”

Prin urmare, lăsați criza ministerială să meargă înainte, lăsați-ne să visăm cu toți; nu ne deșteptați.

E așa bun lucru nădejdea în sufletul omului; pentru ce să ne o stârpiți?

Știu bine că există un proverb italianesc cam urâcios privitor la moartea celor ce trăesc tot cu speranța în inimă; dar aici nu e vorba de moarte, e vorba de viață!

MARUNTISURILE SEPTEMANEI

Ministerul actual este acusat că are o politică germană din cauză că pe banca ministerială se găsește un ministru *Gherman* !

* * *

De când s'a schimbat guvernul, toată lumea dă năvală la minister cerând slujbe.

Toți au pe buze cuvintele stereotipe : Am suferit două-spre-zece ani !"

X. intră la ministerul de interne și cere o subprefectură.

Ministrul : Ce drepturi ai ?

Postulantul : Am suferit două-spre-zece ani sub guvernul trecut, eu și familia mea.

Ministrul : Ce ai suferit ?

Postulantul : Eu am suferit de stenoz și nevasta mea de skiros :

* * *

Situația actuală judecată de un trecător :

Doi nebuni s'au certat și un înțelept a tras folos.

* * *

Era mare ceartă într'un cerc politic spre a se ști cine a contribuit mai mult la căderea lui Ion Brătianu.

— L'a răsturnat Fleva, ziceau unii.

— L'a răsturnat *Epoca*, ziceau alții.

— Ba, l'au răsturnat Radu Mihaiu și Anghelescu.

— De loc, zise R. Pe Ion Brătianu l'a răsturnat Ion Brătianu !

* * *

Convingeri politice, după 13 Martie : Doctorul C., deputat colectivist, se spovedește către un prieten : „Frate, eu stau și mă întreb, ce sunt eu în politică ? Colectivist nu sunt și n'am fost, căci nici o dată n'am avut slujbe sau diurne multe ! Conservator nu sunt, căci nici o dată n'am susținut pe Lascar Catargiu. Opoziție-unită nu sunt, căci n'am făcut parte din coaliție.

Ei ! negreșit că trebuie să fiu *junimist* !

* * *

Amintiri de la Tecuci :

Deputatul Racoviță din Tecuci făcea opoziție dimpreună cu doi prieteni pe care 'i aduna la densusul sub pretext de a juca *preferanță*.

Prefectul Tache Anastasiu, spre a dărăma această opoziție, face ce face și fură pe unul din prieteni.

Racoviță rămâne numai cu un prieten și face opoziție, jucând *pichet*.

Tache Anastasiu 'i fură și pe cel-alt oposant.

Racoviță rămâne singur și face opoziție, făcând *paciență*.

Tache Anastasiu 'i fură și cărțile.

Desnădejduit, Racoviță a fugit la Geneva !

* * *

Vězând că în toate orașele publicul a luat obiceiul să scoată caii de la trăsura lui Fleva și să 'i înlocuiască, trăgându'și trăsura pe strade, Fleva a hotărât să 'și vinză caii.

* * *

Lupu Costache de la direcția temnițelor a fost trecut la secretariatul general al ministerului de interne.

R. zicea despre dânsul : *Lupu* 'și schimbă *postul*, dar năravul ba ! Tot brătienist rămâne.

TRIBUNA DOAMNELOR!

De vreme ce guvernul actual s'a pornit pe reforme și a scos la lumină oare-care puncturi din programul său, eu l'ași ruga respectos se binevoiască a introduce într'ânsul și: desființarea tribunei doamnelor, din parlament.

Ne o fi aducând nenumărate rele în țară invasiunea Xenopolilor, grindina, lăcustele, holera și colectivitatea, dar aceste rele sunt floare la ureche pe lângă cele ce isvorăsc din tribuna doamnelor.

Toate articolele de lege încurcate, toate bugetele neechilibrate, toate replicile prea pipărate care se termină prin dueluri, toate teribecele apostrofe ale lui Epurescu, nu se nasc de cât din prezența a doi ochi negrii, albaștri, verzuși sau căprui în tribuna doamnelor.

Dacă nu mă credeți pe mine, întrebați pe Evghenie Stătescu, pe Disescu, Epurescu, Vulturescu și chiar pe Stefan Bellu, cu toate că acest din urmă are dreptul la neactivitate.

De, știți d-v. cum e omul; când vede o fustă, începe de se rățoște, și *l'odore di femina* îl îmbătă.

Ești ministru spre pildă, și ministru ca Stătescu, care ții mai mult la departamentul corsetului de cât la acel al justiției; vii la Cameră hotărât să te îngrijești de interesele zise ale națiunii și vrei se discuți inamovibilitatea magistraturei.

Te scoli în picioare, ieși cuvântul, și când vrei se vorbești despre *inamovibilitate* te întâlnești în față cu o figură care de la cap până la brâu, are în evidentă toate elementele *amovibilității*.

Poftim de mai vorbește, fără să 'ți bata pieptul și ție, și fără să te încurci, dacă ți dă mâna.

Ești om tăcut, neobiceiuit cu discursurile alt unde-va de cât acasă, când poruncești feciorului: „adu la masă!“ Te duci la Cameră cu patriotica hotărâre de a'ți lua diurna pentru binele țerei și cu mai patriotica hotărâre de a nu vorbi.

Stai la locul tău, dormi dacă poți, și odată te deșteaptă un glas de femeie, o tuse subțirică, sau un strănutat ascuțit.

Intorci capul și dai cu ochii de dama de spatie sau de tobă, gata pentru atac.

Ei, poți se fi Politimos sau Ștefăneanu, adică poți se fi *tuca naglava*; de geaba, îți vine poftă să te deosibești și te apuci se sbieri: „Legea țuicei! Legea țuicei!“ chiar dacă e în discuție un credit pentru clădiri militarești.

Apoi, unde mai puneți temperamentele furioase și amoroase ca ale tinerului Epurescu, care ar fi blajine dacă tribuna doamnelor ar fi deșartă?

Multe înghite omul când nu'l ascultă două urechi femeesti, și țanțos se mai arată el când îl privesc niște ochi împodobiți cu sprâncene încondeiate.

În acest din urmă cas, deputatul cu inima epurească se repede parcă ar vrea se mănânce pământul, dă cu barda în Dumnezeu, e teribil în apostrofe!

Pentru aceste motive rog respectos pe onorabilul

guvern se bine-voiască a desființa tribuna doamnelor de la Cameră.

La Senat, poate se o mai lase în vigoare, ca un fel de stimulent pentru octogenara retorică a maturului corp, dar la Cameră se o desființeze.

Acum, dacă sunt cum-va doamne care doresc neapărat se fie în curentul politiceii parlamentare, le recomand *Epoca* și în special pe subsemnatul, și cronicile sale, mult mai nostime de cât discursurile domnilor deputați.

INCURAJAREA VICIULUI!

În ziua de astăzi, n'a mai rămas puii de român care se nu aibă în geamantanul său un teanc de reforme menite a face fericirea țerei. Spre pildă, unii propun douăzeci și cinci la spetele locuitorilor, alții douăzeci și cinci la spetele stăpânirii.

Acei ce se numesc independenți, propun ca termen mediu douăsprezece și jumătate la spetele locuitorilor și douăsprezece și jumătate la spetele stăpânirii, ca să nu rămăe nimeni nemulțumit — nimeni din cei ce distribuie bătaia, bine înțeles, nu din cei care o primesc.

Am crezut așa dar momentul bine ales ca să scot și eu la lumină marele meu program de reforme sociale, pe care îl voi expune îndată ce voi face aci o mică digresie.

Am observat că în toată omenirea se înființează mereu societăți, comitete și para comitete care au luat sarcina de a răsplăti toate sacrificiile omenestii și de a încuraja tot ce este bine.

Sunt societăți zise de înfrânare a beției care caută să desrădăcineze din stomacul omului pofta vinului și a rachiului; sunt societăți în contra cartoforiei, din care negreșit nu face parte Radu Mihaiu, sunt

în sfârșit societăți care combat toate slăbiciunile omenesti.

Aceste comitete au nu numai scopul de a împedica întinderea cusurilor noastre, dar încă și îndatorirea de a răsplăti prin premii pe acei ce s'au lepădat de Satana sub formă de fum, băutură sau sub oricare altă formă.

Eu puindu-mi imediat candidatura de mare reformator al României, propui categoric să întorcem lucrurile pe dos și să instituim o societate pentru încurajarea viciului, sub patronajul guvernului.

Iată acum înțeleptele considerante care mă fac să susțin o asemenea idee:

Intrebare: De unde isvorăsc veniturile cele mari ale Statului?

Răspuns: Din păcătoșiile omenirii.

Matufiții care trăesc o săptămână cu o litră de vin, care nu pun mâna pe o carte de joc, care se teresc de dragoste, care fumează chiustecuri de țigări, sunt curată sărăcie pentru un stat.

Viciul e bogăția noastră. Cei ce trag pe nas și în pept sute de țigări bektemis, dau statului un beneficiu de 21 de milioane pe an; cei ce trag pe gât pahare peste pahare de bere, țuică, rachiu, basamac, dau statului un beneficiu de 7 milioane și mai bine; cei ce trag peste cincă, și trag pe trei pe margine, dau un beneficiu de 2 milioane.

Total aproape trei-zeci de milioane.

De aci rezultă că, dacă țara românească s'ar înțelepți, dacă locuitorii ei s'ar lua după povețele xenamorasitilor care tot propovăduesc înfrânarea viciurilor, Statul ar mufluzi.

Deci, care este interesul unui guvern bun gospodar?

Scurt și coprinzător, să încurajeze viciul și să dea în fie-care an:

1) Un premiū pentru bețivul de frunte din tot regatul ;

2) Un premiū pentru cel mai mare cartofor ;

3) Un premiū pentru cel mai îndrăcit fumător.

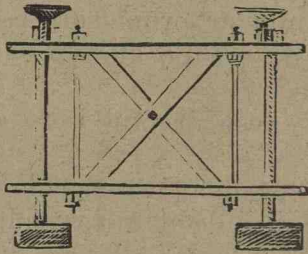
Bețivul de frunte ar primi spre esemплу ca premiū un clondir de vin ne amestecat cu boz, oțet, apă gazoasă, etc.

Fumătorul ar avea dreptul la o cutie de tutun fără pae și fân.

Cartoforul ar primi o pereche de cărți din cele desinate în perfecție de d. Mirea și lucrute cu atâta artă în stabilimentul grafic Socec și Teclu.

Nădejduind că propunerea mea va fi adoptată în unanimitate de viitoarele Corpuri legiuitoare, nu mî mai rămâne de cât să strig :

Să trăiască toți blestemații, toți craii și toți stricații din Regatul românesc, căci de oameni cuminți m'am săturat !

CONDIȚII DE ADMISIBILITATE

Spirite rău voitoare, răspândise de mult svonul, atât în Cameră și Senat cât și în ziare, că statul român este lipsit cu desăvârșire de o lege care să conție condițiunile de admisibilitate în funcțiunile publice.

S'aũ găsit chiar reprezentanți ai națiunii destul de reutăcioși spre a adresa guvernelor nenumărate interpelări în această privință, cerând — cum se zice în stil parlamentar — împlinirea unei lacune atât de mult simțită.

Un eveniment întâmplat Luni seară, în fața palatului regal, ne-a dovedit însă, că sunt ani întregi de când avem deosebita fericire să ne bucurăm de bine-facerile unei legi asupra admisibilității în funcțiunile publice și mai ales în cele polițienești.

Intr'adevăr din interogatoriul luat smîntitului de Preda Fântănaru — supranumit și *Spanga*, de și mănuia mai bine pușca de cât spanga, — reese că acest Fântănaru n'a fost primit în corpul sergenților de oraș de cât după ce a sevêrșit opt clase gratuite și silnice în institutul de la Bucovăț.

Apoi, părându-se negreșit guvernului că educația tînărului Fântănaru nu este destul de solidă, de și fusese făcută cu fiarele la picioare, l'a mai trimis pe două luni să urmeze cursurile într'alt stabiliment model, precum este Văcăreștii.

Opt ani și două luni de *mu. că*, aū dat în sfirșit dreptul elevului Preda să ocupe funcția de guard al acciselor și să se deprinză cu mănuierea puștei în contra contrabandiștilor, până când veni ceasul să facă acelaș exercițiu în contra geamurilor de la palat.

Cine nu mă crede, nu are de cât să citească următoarele rënduri din comunicatul dat Marți de guvern, cu privire la antecedentele acestui funcționar :

„Individul care a comis acest fapt este un Preda Fântănaru sau Fântănăreanu din Serdănești (Gorj), fost militar în regimentul I artilerie, condamnat la trei ani închisoare pentru rănire de Trib. de Gorj, condamnat la cinci ani reclusiune de curtea cu jurați Dolj la 1882 pentru omorul lui Vasile Cantonariu din Craiova, grațiat de restul pedepsei la 1886 Aprilie, *intrat în același an ca sergent în serviciul poliției capitalei* condamnat din nou la 1887 și *intrat în Ianuarie 1888 în serviciul poliției comunale* pentru paza barierelor.“

Din aceste câte-va rënduri oficiale reese în mod evident că sub guvernul Ion Brătianu se cerea postulanților pentru o slujbuliță de păzitor al ordinei publice, certificate de liberare din temnițe. întocmai cum în alte țeri se cere diplome de bacalaureat pentru un post de copist.

Când te gîndești bine, niște asemenea condițiuni de admisibilitate nu trebuie să'ți pară straniu sub domnia colectivistă, căci d. I. Brătianu personal n'a putut să aspire la înalta demnitate de Ministru președinte de cât pe basa unor certificate constatând că a urmat cât-va timp în calitate de elev aspirant cursurile de la Mazas în Paris, când cu atentatul

de la Opera Comică îndreptat în contra lui Napoleon al III-lea.

Când privești cu nepărtinire pozițiunea socială care a ocupat'o Preda Fântănaru și pozițiunea socială care a ocupat'o Ion Brătianu, nu poți să te oprești de a țipa în contra sistemului de nepotism și de favoritism de la noi. Ce fel, avem și noi fericirea de a poseda o lege care prescrie condițiunile de admisibilitate în funcțiunile publice, și în loc să o respectăm, ne apucăm de abuzuri? Luăm pe Preda cu opt ani de reclusiune și 'l facem sergent, iar pe Brătianu cu câte-va luni de prevenție îl facem Ministru?

Apoi frumos este? Drept este?

Mai luăm pe Radu Mihaï, simplu *acuzat* de sferisirea unui ceasornic, și'l facem prefect al poliției pe când Preda bun *condamnat* ajunge simplu gardist, sub ordinele acestuia?

Nu vedeți cât de colo nedreptatea?

De aceia eu propui categoric publicarea legii de admisibilitate ast-fel cum a fost ticluită de d. Ion Brătianu, ca să putem cunoaște toate abuzurile ce s'au făcut cu dînsa.

Sunt câți-va oameni cinstiți care au fost primiți în slujbe de colectivități fără să întrunească condițiunile de pușcărie cerute de legea lor.

Acești oameni trebuie urmăriți cu toată asprimea legii, pentru esercițiul ilegal al unei profesii, de oare-ce nu posedau diplomele Universităților de la Telega, Bucovăț sau Ocnele mari.

RECRUTAREA MAGISTRATUREI!

Cunoștințele juridice și examenele necesare spre a fi admis în magistratură, pare că nu se potrivesc astăzi cu cele din veacurile trecute.

Spre exemplu, răposatul Solomon, având a trata o chestiune de „paternitate“, în loc să se ție de dispozițiile art. 286 și următoare din codul civil, propuse pur și simplu împărțirea unui copil în două părți egale, par'că ar fi fost vorba despre împărțirea unei moșii.

Tăierea copiilor era admisă de strămoșii lui Nichi în alt-fel de sens, și negreșit pentru aceste motive, înțeleptul Solomon nu isbuti să ocupe nici măcar un loc de supleant pe lângă tribunalul din Palestina.

Ca urmare la acest mod de examinare pentru recrutarea magistraturei, *l'Indépendance Roumaine* de Sâmbătă seara ne dă o anecdotă, pe care mă grăbesc să o traduc.

Iat'o :

„Petre cel Crunt, regele Castiliei, care trăia în veacul al patru-spre-zecelea, era un Domn înțelept și destoinic.

Numea el singur pe judecătorii regatului, și nu făcea aceste numiri cu ușurință.

Intr'o zi, fiind vacant un post de judecător pe

lângă tribunalul din Sevilla și trei concurenți dorind să ocupe această funcțiune, Petre cel Crunt îi chemă pe câte trei în palatul său și le arată cu degetul o jumătate de portocală, ce plutea pe apa unui lac.

— Ce plutește acolo? întrebă Petre.

— E o portocală, răspuse întâiul postulant, fără să măi stea pe gânduri.

— E o jumătate de portocală, răspuse al doilea postulant.

Al treilea nu zicea nimic. Atunci regele 'l întrebă diu nou.

— Ce plutește acolo?

Al treilea postulant, luă un baston din mâinile Regelui, trase până la mal portocala ce plutea, o întoarse în toate felurile, se gândi cât-va timp și apoi zise:

— Imi pare că trebuie să fie o jumătate de portocală.

Regele 'l luă în brațe și 'i spuse: „Ești un înțelept, și tu vei ocupa funcțiunea care este vacantă.“

Inregistrând această anecdotă, *l'Indépendance Roumaine* o recomandă cu tot dinadinsul ministrului justiției, spre a 'i servi de călăuză la recrutarea magistraturei.

Cu toată recomandăția ziarului francez, eu unul, mărturisesc cu umilință că sistemul portocalilor, înlocuind pe acel al diplomelor de licențiat, mi se pare foarte anevoe de pus în practică pentru compunerea personalului judiciar.

Mai întâiu, îndată ce se va afla că este de ajuns să te prefaci că nu știi să deosebești o portocală de o broască, spre a fi numit prim-președinte la Casație, toți postulanzii vor simula gugumănia în scop de a trece drept bărbați cu multă cugetare.

Afară de aceasta, numiri în magistratură făcându-se mai în toate zilele, nenorocitul Ministru care ar fi nevoit să ecsamineze pe toți candidații, pe malul unui lac, ar dobândi foarte repede niște friguri

palustre, de care nu s'ar mai scăpa nici o dată, și ar prinde ast-fel o ură nespusă pe magistrați și pe portocale.

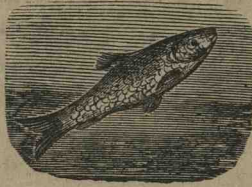
Apoi nu trebuie se perdem din vedere că lacurile au contractat de mult timp obiceiul să înghețe earna, și că în acest interval experiența cu portocalele este imposibilă; asemenea și portocalele au contractat obiceiul să nu apară pe piețele noastre în lunele de vară și toamnă.

Prin urmare, locurile ar rămâne prea mult timp vacante pînă la împlinirea formalităților cerute de nemuritorul Petre cel Crunt.

Pentru aceste motive, rog pe ziarul *l'Indépendance Roumaine*, să renunțe la propunerea sa și să se unească cu următoarea mea părere, adică :

Portocalele să se lase pe masă în loc de a se arunca în lacuri, ear magistrații să se numească după legile de azi în loc de a se recurge la obiceiurile secolului al patru-spre-zecelea.

Aceasta fie zis cu tot respectul ce am pentru răposatul Petre cel Crunt.

BIR SÎRBESC!

Sêrbii, vecinii noștri, sunt oameni cu multă minte, Când au nevoie să înființeze ceva biruri, ei nu se leagă de sare, de țuică, ca guvernele noastre, nu se leagă nici de capul omului. Precum veți vedea mai la vale, privirele lor financiare sunt îndreptate spre altă parte de cât capul creștinului.

Intr'adevăr, niște științe sosite din Belgrad anunță că Skupcina lor a votat o lege pentru înființarea unui impozit asupra *turnurilor* doamnelor.

Turnura, zisă și *turnel* la mahala, este o perniță, un fel de pușor, pe care cocoanele au luat mola-ticul obiceiū să și odihnească părțile care fac gloria lui C. F. Robescu.

Dacă te gândești bine, un asemenea impozit poate fi considerat ca o lege pentru încurajarea *turnelului național* și *natural*, căci prea sunt mulți ani de când societatea este victima falsificațiunelor.

Vinul se falsifică, bi'etele de bancă se falsifică, cărțile de joc se falsifică, chiar și adevăratul turnel rămas moștenire de la Adam și Eva (mai mult de la Eva de cât de la Adam) se falsifică.

Prin urmare, foarte înțelepte au fost Corpurile legiuitoare sêrbești când au hotărât ca ori cine va

voi să inducă pe aproapele său în eroare—fie sub oricare formă—să plătească un bir Statului.

Însă în loc să curme răul falsificărilor de la cap Sârbii au început mai de jos.

Negreșit că înființarea acestui bir trage după sine și înființarea unui serviciu special de constatare menit a se încredința dacă Sârboaicele au sau nu au *turnel* și apoi dacă acest *turnel* a plătit sau n'a plătit taxa legiuită.

Serviciul de vameș tacsator și prețuitor în această ramură, trebuie să fie foarte plăcut de îndeplinit, și deja se șoptește prin sferele înalte că nenea Stefan Bellu ar fi solicitat guvernului autorisația de a servi în statul vecin ca șef al biuroului de constatare, la secția turnelelor, făgăduind că nu va face nici un fel de mâncătorie în exercițiul funcțiunii sale.

A cerut însă să i se dea un impieगत ca ajutor pentru punerea pecetiei pe *turne*, constatând plata timbrului de import.

Dar toate legile ori cât ar fi ele de naționale sunt supuse criticelor socialiștilor; ast-fel s'a întâmplat și cu legea *turnelului sârbesc*.

Pentru perceperea taxei asupra *turnelelor* fiind înființate mai multe clase, căci se găsesc *turneluri* umplute cu vată, altele cu păr de cal, altele cu bumbac sau țărâțe de lemn, socialiștii au protestat indignați.

Un deputat anume Panuvici a luat cuvântul și a cerut să se respecte nemuritoarele principii de la *pașoptul sârbesc*, considerându-se toate cetățenele egale înaintea legii și în fața *turnelelor*, fără distincțiune de clasă.

Dacă se va ivi vre o crasă ministerială, voiă avea onoarea să vă știu în curent despre tot ce se va întâmpla la Belgrad, cu cheștiunea *turnelelor*, aceste fortificațiuni ale regatului vecin.

Atentatul Birjarului

Toată lumea credea până mai deună zi că două atentate aũ fost îndreptate contra fostului prim Ministru Ion Brătianu—unul pe față de către Pietraru, și altul pe dos de către Stoica Alexandrescu.

Zic că cel d'întâiu atentat a fost pe față, din cauză că Pietraru a dat piept cu d. I. Brătianu, iar cel de al doilea a fost pe dos din cauză că Stoica s'a întâlnit cu pajerea lui C. F. Robescu.

Acum însă, răgușitul general D. Lecca a mărturisit la întrunirea ținută de colectivisti că d. Ion Brătianu era să fie victima unui alt atentat din partea unui birjar.

Spre mai multă lămurire, transcriu după *Voința Națională* cuvintele președintelui Camerei, dinpreună cu întreruperea lui *Violet-Stoicescu-Pinaud*.

Iată-le:

„D. Ion Brătianu a scăpat de cuțitul lui Pietraru, de atentatul birjarului, căci, de, d-lor, se nu ne facem iluzii, și atunci când Ioan Brătianu a fost resturnat la Cotroceni în șanț, n'a fost o întâmplare, pentru mine și acela a fost un atentat.

D. C. I. Stoicescu. Birjarul era rus.

D. general Lecca. Da, birjarul era muscal.“

Îndată ce am citit aceste rînduri, am început singur o anchetă și iată rezultatul investigațiilor mele:

Toată lumea știe că în țara românească există o sectă de muscali, fără barbă, fără mustăți, care au înscris în capul programului lor religios: Să mai ia ceva de la om, să-i mai taie ceva din putere. Ei sunt cunoscuți sub denumirea de scopiți și caută prin toate mijloacele să-și mărească numărul coreligionarilor.

Așa dar birjarul care a răsturnat pe d. Ion Brătianu era șeful acestei secte și planurile lui se înțeleg îndată.

Dar cea ce nu înțeleg de loc, este pentru ce a pus ochii pe d. Ion Brătianu în loc de alt ministru?

Știu bine că d. Ion Brătianu era un cancelar *omnipotent*, deci era foarte logică dorința muscalului de a-l face îndată *impotent*; însă prea a lăsat vremei să-și joace mendrele, înainte de a-și executa planul. Cu toate că primul-ministru a avut în mână punga statului întreg, prea a așteptat mult birjarul ca să-i smulgă punga.

După doi-spre-zece ani de risipă, punga sa era deja goală.

M'am transportat pe urmă la d. Ioan Brătianu și l'am rugat să bine-voiască a-mi spune ce impresii a simțit când s'a văzut trântit în șanțul de la Cotroceni. D-sa 'mi-a răspuns cu multă bună voință următoarele: „Nu 'mi-a fost frică de loc, căci știam bine că n'are ce să-mi facă. M'a atacat în față, dar n'avea ce să-mi ia. M'am gândit un moment că are să mă atace pe la spate, dar m'am liniștit îndată ce m'am încredințat că e birjar muscălesc.“

În sfârșit, cum zice francezul: „*Tout est bien qui*

finit bien.“ Să mergem cu toții la biserică spre a mulțumi Domnului că Ion Brătianu a scăpat neatinș, iar cei ce țin la viața fostului președinte al consiliului, să'l supue unui regim cât se poate de anti-rusesc.

Să'l oprească de a mânca icre de Taigan, să'l oprească d'a lua băi rusești, să nu'l lase nici măcar să poarte în bozunar cel mai mic portofoliu de piele rusească, căci d. general Lecca știe bine că d. Ion Brătianu nu mănâncă de cât atentate. nu bea de cât atentate, nu răsufală de cât atentate.

ANUNCIURI!

În lunele Iulie și August, vânzarea cu numărul a ziarelor nu prea merge tocmai bine, afară de cea a ziarelor guvernamentale care nu mai încapă vorbă, merge tot-d'auna strună.

De aceea administratorul nostru a bine-voit să mă însărcineze să îmi găsesc anunțuri ca să scoatem cheltuelile până la toamnă.

Îndeplinind această misiune cu prisos, am adunat atât de multe anunțuri în cât sunt nevoit să le public și pe pagina 2-a, fără nici un adaos de plată, cea ce dovedește îndată superioritatea ziarului *Epoca* asupra tuturor celor-l'alte publicațiuni periodice, mensuale sau bi-mensuale.

Eată aceste anuciuri :

SE RECOMANDĂ
NOUA FABRICA DE SLUJBE GATA
DUPE ULTIMUL BUDGET

Sper că onor. Public va bine-voi a
visita această fabrică unde va găsi tot-
d'auna

Slujbe solide cu prețuri moderate
Pitești. **N. Dimancea.**

LOCOMOBILE SI MAȘINE
DE
TREERAT BUDGETUL

(Fabrică fondată în 1859).

PIETRE DE MORI
Șoseaua Kisselef. **M. Kogălniceanu.**

LA PALMA DE AUR
SULIMAN ȘI ȘTIUBET

PENTRU OBRAJI

Prețul 5000 lei la Expositia din 1887.

Fremdensohn.

A se adesa la „Voința Națională“.

CASA DE SCHIMB ȘI COMISIUNE
FĂNICĂ

Cursul pe ziua de 18 Iulie

	OFERITE
Sufetul Maichii	100 lei
Mitza	80 lei
Franceze	300 lei
Tineutza	40 lei
Germane	20 lei
	un schmirzel
	și o halba
Bilete.... de dus	20 lei
Asigurări	?
Agio și scont	50 la suta

FARMACIA ROMANA
a
SFÎNTUL PANTELIMON
VINUL COPILOR PREPARAT
pentru
OAMENI IN TOATĂ FIREA

Pentru a preîntîmpina boalele molip-
sitoare se recomandă acest VIN tuturor
bărbaților de la 20 ani în sus.

Se bea pe nemîncate. *Intărește oa-
scele și desvoltă veselîa.*

Galați

NEBUNELLI

EFTIN! EFTIN!
INDUSTRIE NAȚIONALĂ

BÎTE! CIOMEGE!
BASTOANE cu PLUMB

N. Ulmeanu.

TOBOC!
FURNISORUL CURȚII REGALE

MASALALE!
LANTERNE VENEȚIANE!
ARTIFICII
VINDE ȘI BÎTE!

RENUMITA CĂRTURĂREASĂ
PETRĂCHIȚA CARP
S'A MUTAT

In dosul palatului regal.

ghicește viitorul, prezentul și trecutul.
 Poate descoperi și secrete, judecări, con-
 venții și ori-ce lucruri ascunse la care
 se interesează cine-va. Cine aduce semne
 poate afla la sigur lucruri mari!

UN PRINT! Se caută un prinț pentru
 tronul Bulgariei.
Stambulof et C-ie.

PLOȘNIȚE!

PLOȘNIȚE!

PLOȘNIȚE!

PLOȘNIȚE!

PLOȘNIȚE!

PLOȘNIȚE!

INVENȚIE MIRACULOASĂ!

Dispar la mo-
 ment prin zilnica
 întrebuintare a u-
 nui sistem *Con-
 servator.*

Porumbaru Mihăiță

BUCURESCI

TIPOGRAFIA „ROMÂNULŪ“, VINTILĂ C. A. ROSETTI
- 2, Strada Doamnei, 2. -

1888.

VERIFICAT
1987

VERIFICAT
2017